

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Bu kitabı elimden bırakamadım.
Hikâye ürpermeme neden oldu.
Hatchet ile Diriliş'in
bir birleşimi gibi âdeta."

-S.A. Bodeen, *The Raft*'in
ödüllü yazarı

KATE ALICE
MARSHALL

NY.
OZLEM

BUGÜN ÖLMEYECEĞİM

epsilon

ÜCRETLİ EDEKİYORUZ

SIĞINAK BUL AVLAN ATEŞ YAK İNTİKAM AL

SONRASI

Jess yalnızdı. Yaşadığı kulübe yangında kül olmuştu. Hızlı hareket etmezse, ne yiyeceği konusunda endişelenmesine gerek kalmadan soğuktan ölecekti. Fakat hâlâ hayattaydı... şimdilik.

ÖNCESİ

Jess babasını görmeyeli on seneden fazla olmuştu. Annesinin ölümü ve kendi bacağına sakatlanmasıyla sonuçlanan bir araba kazasından sonra artık ormanın ortasında babasıyla bir başına yaşamak zorundaydı. Tam babasını tanımaya başlamışken, babasının geçmişinden bir sır gelip onu öldürmüş ve Jess'i tek başına bırakmıştı.

SONRASI

Yanında sadece babasının köpeği kalan Jess yiyecek aramalı, avlanmalı, korunaklı bir yer inşa etmeli ve ısınmalıydı. Kimi zaman etrafındaki yabani orman onu öldürecekmiş gibi hissediyor, bazen de kendini hayal edebileceğinden daha güçlü hissediyordu.

Jess hayatta kalacaktı. Hayatta kalmak zorundaydı. Babasını kimin öldürdüğünü biliyordu ve intikam almalıydı.

NY
OZLEM

9 786051 736112

KDV'den
muafır.

₺ 37,50

@epsilonyayinlari

www.epsilonyayinlari.com
cagdas@epsilonyayinlari.com

kitap365.com

<https://rante.com>

Yay gibi gergin, gerilim dolu bir roman.

The New York Times

Ustaca işlenmiş bu hikâye, güçlü karakteri (ve köpeğiyle) sizi tamamen içine alacak bir hayatta kalma savaşı anlatıyor. Bu romanı okurken saatlerin nasıl akıp geçtiğini fark etmeyeceksiniz bile.

Nancy Werlin, *New York Times*

çoksatan yazarı

Marshall bu ilk romanında, kaleme aldığı heyecan dolu hayatta kalma hikâyesiyle okurları büyüleyecek.

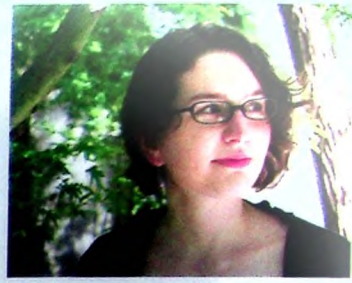
Publishers Weekly

Akıcı anlatımın, karmaşık karakterlerin, güçlü bir yazımın, yabani hayatın ve intikamın muhteşem bir karışımı. Sizi tamamen içine çekecek.

Booklist, starred review

Marshall'ın heyecan dolu romanı aynı zamanda kusurlarla barışmayı, sorunlar karşısında çözüm üretmeyi ve gerçek gücü bulmayı anlatan duygusal bir hikâyesi.

BookPage

Yazar çocukluğunda eline kalem almayı öğrendiğinden beri yazmayı sevmiş ve hiçbir zaman bırakmamıştır. Oyun endüstrisinde yazar ve tasarımcı olarak çalışmaktadır, şu anda her yaştan çocuklar için eğitici oyunlar yaratmaya odaklanmıştır. Ailesi ve birçok evcil hayvanıyla birlikte Pasifik Kıyı Bölgesi'nde yaşamaktadır.

NY.
OZLEM

BUGÜN ÖLMEYECEĞİM

Düzenleyen: ÖZLEM
TARAYAN : BURKAN

Bugün Ölmeyeceğim
Orijinal Adı: *I Am Still Alive*
Kate Alice Marshall
Çeviri: Sefa Emre İlikli

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Su Akaydın
Düzeltili: Bahar Çetiner
Kapak Uygulama: Dilara Kavaklıoğlu
Sayfa Tasarım: Gamze Kulak

1. Baskı: Eylül 2019
ISBN: 978-605-173-611-2

© Kate Alice Marshall, 2018

Bu eser, yayımcının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Türkçe yayım hakkı, AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, JABberwocky Literary Agency'den alınmıştır.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah., Güvercin Cad., No: 3/1
Baha İş Merkezi, A-Blok, Kat: 2
34310 Haramidere/İstanbul
Tel: (212) 412 17 00
Sertifika No: 44452

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 34590

BUGÜN ÖLMEYECEĞİM

KATE ALICE
MARSHALL

Çeviri
Sefa Emre İlikli

@psllon'

Dağdaki çeteye,

YALNIZIM. PEK FAZLA yiyeceğim yok. Sıcaklık düşüyor.

Kimse beni bulmak için gelmeyecek.

Yakında kış mevsimine gireceğiz ve burada ölmenin bin türlü yolu var. Eğer soğuktan ölmezsem, açlıktan öleceğim. Eğer açlıktan ölmezsem, soğuk beni öldürecek. Ya da vahşi bir hayvan. Ya da o adamlar geri gelecekler...

Fakat henüz ölmedim ve birinin bunu bilmesi gerekiyor. Birinin neler olduğunu bilmesi gerekiyor. O yüzden elimden geldiğince yazıyorum işte. Parça parça çünkü kafamda bu şekilde yer alıyor, hepsi birbirine geçmiş bir halde.

Bu hikâyenin iki başlangıcı var. Biri Alaska'daki bir asfalt yolda. Diğerindeyse bir göl kenarında sis gibi üzerime yağan bir yağmurun altındayım ve kulübenin keresteleri için için, kasvetli bir kızılılıkla yanıyor. Size iki hikâyeyi de anlatacağım, babam ölmeden önce olanları ve sonrasında olanları. Yazmayı bitirdiğimde ya da yazamayacak kadar zayıf düştüğüm zaman, bu defteri kulübenin olduğu yere bırakacağım. Eğer bizi, beni bulmak için gelen biri olursa, belki onu da bulurlar.

O yüzden eğer ki bunu okuyorsanız, bu muhtemelen ölmüşüm demektir. Ama bir süreliğine hayatta kalmayı başardım.

Adım Jess Cooper ve hâlâ hayattayım.

YAZ

Öncesi

BABAMIN ALASKA'DA YAŞADIĞI –yaşadığını sandığım– şehre varmak için iki uçuş yapmam gerekti. İkinci uçuş boyunca onun bir fotoğrafını inceledim. Annem ikisinin birlikte oldukları fotoğrafları atmış ama onun tek başına olduğu bir fotoğrafını sadece benim için saklamıştı ve onu şu anda elimde sıkıca tutuyordum. Onu tanımayacağımdan korkuyordum. Ya da onun beni tanımayacağından. Hiç farkında olmadan birbirimizin yanından geçip gidebilirdik.

Fotoğrafta ormanlık bir yerde, üzerinde mavi bir yağmurlukla duruyordu. Hava sisliydi; nefesi, sert dudaklarının önünde sisten de yoğun bir buhar oluşturuyordu. Tıraş edilmesi gereken bir sakala ve sanki fotoğraf çekilmeden hemen önce gülmüş gibi kenarları kırışmış parlak gözlere sahipti. Asfalta adımımı atıp bekleyen bir avuç insan arasında göz gezdirdiğim ana gelene kadar yüzünün her bir ayrıntısını hafızama kazımıştım.

Burada değildi. Sakallarını kırıştırmayı, sakalını silmeyi, daha da uzatmayı denedim. Gülmekten oluşan kırışıklıkları silip kaşlarını çatmanın getireceği çizgileri ekledim çünkü eşini ve çocuklarını terk ettiyse o kadar da mutlu olamazdı herhalde diye düşünüyordum.

Zihnindeki görüntüye ne yaparsam yapayım buradaki kimseyle uyuşmadı ve çok geçmeden uçağı bekleyen herkes benimle birlikte gelen yolculardan biri tarafından sahiplenildi.

Geriye kalan tek kişı, üzerinde şişkin sarı bir mont olan devasa bir adamdı; gözlerini kısmış bir halde doğruca bana bakıyor ancak ne kıpırdıyor, ne el sallıyor, ne de başka bir şey yapıyordu. Gür kızıl-kahve saçları, bir zamanlar sarı olma ihtimali olan fakat kenarları hariç her yeri grimsi bir kahverengiye dönüşmüş bir spor şapkanın altından fıskırıyordu.

Çantamı omzuma taktım. Babam beni alması için birini göndermiş olmalıydı, o kadar. Sağ ayağım hafifçe sürünerek ona doğru yürüdüm. Onu henüz doğru düzgün kaldıramıyordum ve ayağımın boğumu yere sürtünüyordu. Adam yerinden kıpırdamadan yavaş yavaş ilerlememi izledi.

Yakınına geldiğimde, "Selam," dedim. Sesim bir kuş ötüşü gibi tiz ve heyecanlı çıkmıştı. "Ben Jess. Sizi babam mı gönderdi?"

Adam, "Jess mi?" dedi. Sakalım kaşdı. "Ben, Sequoia'yı bekliyordum. Ama yanlış yerde olabilirim." Sanki orada gizlenen başka bir kız olabilirmiş gibi arkama doğru baktı.

"Hayır, o benim," dedim. "Jess benim ikinci adım. Sequoia'yı hiç kullanmam."

"Ah, harika." Adam sırttı. Gülünce çok daha az korkutucu görünüyordu ama yine de bir eliyle kafamın tamamını tutabiliirdi. "Carl bekliyor."

Adam döndü ve ben bunun, babamın adı olduğunu hatırlamadan yürümeye başladı. Carl Green. Cooper değildi; annem soyadını değiştirmemişti.

Adama ayak uydurmakta güçlük çekerek sırtına doğru, "Sizi mi gönderdi o zaman?" diye sordum. Onun her bir adımı için üç adım atmam gerekiyordu ve bu da sakat ayağımla yavaş ve dikkatli adımlar atmak yerine kendimi yalpalaya yalpalaya öne doğru savurmam gerektiğı anlamına geliyordu. Ki bu, yapma-

mam gereken bir şeydi. Fizyoterapistim Will, bu konuda çok açık konuşmuştu. Yavaş ve düzenli adımlar atarsam bir gün neredeyse normal bir şekilde yürüyebilirdim.

Adam, "Hı hı," dedi. Küçük asfalt yolu otoparktan ayıran çitlere vardığımızda adam durdu, bense nefes nefese kalmıştım. Dönüp bana baktı ve hızlıca gözlerini kırıştırdı. "Üzgünüm. İstersen çantanı alabilirim."

Başımı iki yana salladım, çantamı önüme doğru sallayıp kollarımı üzerinde kavuşturdum. "Sorun değil," dedim kararlı bir şekilde.

Adam avcuyla ensesini ovuşturdu. "Özürlü olduğunu unutmuşum. Doğru kelime bu muydu? Özürlü mü? Yoksa başka bir şey miydi? Sanırım başka bir şeydi. Sanırım özürlü demek doğru değil. Üzgünüm."

"Sorun değil," dedim yine. Bu konuşmayı yapmak istemiyordum. Başını sallayınca sevindim. Ama yeniden yola koyulduğunda gözünün ucuyla bana bakarak yavaş yürüdü, ben de ona zorlanmadan ayak uydurabildim. Ayağımı yerden tamamen kaldırmaya odaklandım. Eğer sürünmesine izin verirsem sonunda düşerdim ve iyileşmekte olan kaslarım, kirişlerim ve kemiklerim için yapabileceğim en kötü şey düşmek olurdu.

Araba kazasından önce bir bedenim ne kadar hasar görebileceğinin bilincinde değildim ve kendini ne kadar kusurlu bir şekilde yeniden bir araya getirdiğini ancak aylar sonra anladım. Bazı yerlerim her zaman kırık kalacaktı.

Adam yürürken birdenbire, "Ben Griff," dedi ve aklıma başımı sallamaktan başka bir şey gelmedi.

GRIFF'LE İLGİLİ BİLMENİZ gereken şey şuydu:

O büyük ihtimalle tanıştığım en iyi kalpli adamdı, biraz tuhaf olsa bile. Bir dağ adamına benziyordu ama o bunun kamuflaj ol-

duğunu iddia ediyordu: Dağ adamları eğer senin kendilerinden biri olduğunu düşünürlerse seni yemezler, diyordu. Böyle bir sürü şakalar yapıyor ama bunları çok ciddi söylüyor, bu yüzden bunun bir şaka mı yoksa inandığı o garip şeylerden biri mi olduğu anlaşılmıyordu. Eğer yanlış bir şeye gülerseniz, size o üzgün bakışıyla bakardı. Sarı rengini severdi. İsa onun kurtarıcısıydı. Ve beni kurtarmaya biri gelecekse, bu o olacaktı.

Ancak geliyorsa bile, buna daha aylar vardı. Belki de hiç gelmeyecekti.

Bu aralar onu çok sık düşünüyordum. Zihnimde bütün gün dönüp duran bir listede yer alıyordu. Annem, Scott, Will, babam, Griff. Lily. George pek değil çünkü o puştun tekiydi. Michelle, Ronnie, sonra da yakından tanıdığım insanlar bitiyor ve zihnimde oradan buradan suratlar belirmeye başlıyordu. Bana kazadan önceki gün dondurma getiren garson. Benzin istasyonunda, minivanının başında durmuş, arabaya tekrar binmek isteyip istemediğinden emin değilmiş gibi elini alnına koyan üç sarışın çocuklu kadın. Alaska'ya giden yolun ilk etabında bizi götüren, annemi tanıyan, beni kokpite davet eden ama hiçbir şey söylemeyen, benim de hiçbir şey söylemediğim, benim yerime geçmem gerekene kadar orada birlikte sessizce ve üzgünce oturduğumuz pilot.

Yemeklerin hayalini kurarım sanmıştım ama şu ana kadar insanlar olmuştu düşündüğüm.

ESKİDEN GRIFFTEN BİRAZ korkardım. Bu akıllıcaydı tabii, arabasına binmemi söyleyen tuhaf adamın teki değil miydi? Pek güvenli görüldüğü söylenemez. Fakat başka bir seçenek görmemiştim. Babama ait bir telefon numarası vardı elimde ama aktarmamı beklerken onu aramıştım ve karşıma bağlantının kesildiğini söyleyen bir kayıt çıkmıştı.

Herhalde o zaman Seattle'a geri dönmem gerekirdi. Sosyal hizmet görevlisine bir şeylerin ters gittiğini ve gidip babamla yaşayamayacağımı açıklamam gerekirdi. Ama bunu yapmamıştım. Aramama cevap verilmeyince geri dönmedim, Griff beni beklerken de geri dönmedim.

Griff'in arabası eski bir pikaptı, büyük ihtimalle ondan daha yaşlıydı. Arka tarafı yiyecek poşetleri ve gazlı içecek şişeleri, bir uyku tulumu, üç dosya kutusu, bir bavul takımı ve iki çift ayakkabıyla dolmuştu. Ön koltuk fişlerle kaplıydı, Griff arabaya girince hepsini sıyırıp yere attı. Çantamı ayaklarımın arasında sıkıştırırken fişler hışırdadı, sonra da kapıyı kapattım.

Griff, "Çok bir şey getirmemişsin," dedi.

"Çok bir şeye ihtiyacım yok," dedim. Evin ve mobilyaların satışıyla ilgilenen avukat geriye kalanlar için bir depo kiralamıştı, onları ne zaman istersem alabilmem için. Bana hatıralarımın güvenli bir şekilde saklanacağını söylemişti.

Bana hatırlamamam için izin veriyormuş gibi hissetmiştim. Önceki hayatımı düşünmek istemiyordum çünkü o hayatı çok fazla sevmiştim. Annemi çok fazla sevmiştim. Tamamen iyileşene kadar her şeyi kilitleyip unutabilecektim, bu ne kadar sürerse sürsün. Bedenime düzgün bir şekilde yürümeyi öğretmek ne kadar sürerse, diye düşündüm. Ayağımı nasıl kaldırmam gerektiğini düşünmeksizin bir adım atabildiğim zaman, belki Seattle'a dönüp onları hatırlayabilirdim.

Griff ondan sonra pek konuşmadı. Arabayla uzun bir süre konuşmadan gittik, ta ki ben yanlış yönde gitmekte olduğumuzu fark edene dek.

"Babam şehirde yaşıyor sanıyordum," dedim.

Griff, "Şehirde bir evi var," dedi. "Ama orada yaşamıyor. Görürsün."

"Nereye gittiğimi bilmem gerekmez mi?" diye sordum.

"Senin için bir anlamı olmayacaktır," dedi. "Seni babana götürüyorum, önemli olan da o."

“Doğru.” Pencereden dışarı baktım. Şehir yerini yavaşça boş arazilere bırakıyordu. Artık yaban hayatı rahatsız ettiği için utanıyormuş gibi görünen, bir iki gri duvarlı ev vardı sadece. Yol çukurlu ve çatlaklıydı, elim de bacağıma gitti. Sağ bacağımın derisi aynı böyle görünüyordu, kırmızılar yerine griler vardı.

Cildimdeki bütün cam parçalarını çıkarmaları saatler sürmüştü. Omzumda, boynumda ve yüzümde de yara izleri vardı. Yüzümdekiler derin ve kırmızıydı, pençe izleri gibi. İnsanların durup bakmalarına sebep oluyordu.

Onları seviyordum. Yüzüme bakan, kendilerine dönüp bakabileceğim insanları. Topallamama bakan insanlarsa bir şey yapamıyordum.

Griff bir süre sonra şarkı söylemeye başladı. Sesi o kadar bozuktu ve o kadar geveliyordu ki hangi şarkıyı söylediğini çıkaramıyordum ama başını yukarı aşağı sallıyor ve artık o *her neyse* onun ritmine uygun bir şekilde direksiyona vuruyordu. Bir düğmeye bastı ve kalorifer öksürüp tıksırarak açıldı, tekerlekler engibeli yolda sürtünüp sarsıldı ve arka koltuktaki bir şey takırdayıp höpladı. Sonra bir virajdan döndük ve yolda karşımıza bir ayı çıktı.

Griff rahat bir şekilde frene bastı, durmayıp yavaşladı ve ayı ormana geri koştu. Biz sadece yolda ilerlemeye devam ettik.

Griff, “Nasıl da tüüüydü,” dedi, o heceyi burundan gelen bir aksanla uzattı, ben de güldüm. Griff bana sırtıttı ve benimle birlikte güldü, sonra da başımızın üzerinde uzanan gri-mavi gökle ve etrafımızı saran yoğun, derin ve vahşi ormanla birlikte gülmeye başladık. Kazadan beri, annem öldüğünden beri ilk kez gülmüştüm ve sanki içimdeki dikenleri öksürüyormuşum gibi gelmişti. İyi de hissettirmişti, tabii bunu ancak sonrasında anlayabilmişim.

Griff tekrar, “Tüüüydü,” dedi ve sonraki birkaç yüz kilometrelik yolumuza arkadaş olarak çıktık.

Sonrası

BURADA TAM OLARAK ne olduğunu anlayamıyordum. Biliyor fakat hissetmiyordum, hissediyor fakat ne hissettiğimi anlamıyordum. Belki bu şekilde yazmamın bir faydası dokunurdu. Bana bir hikâye gibi gelmiyordu, öncesi kısmı gibi değildi. Sanki hâlâ gerçekleşiyormuş gibiydi. Sanki hâlâ sahilde yürüyörmüşüm gibi geliyordu; duman ve sis birbirinden ayırt edilemeyecek kadar birbirine karışmış haldeyken.

Şimdi gündüz vaktiydi; güneş ışığı, ağaçların çentikli tepelerini örtecek kadar aşağı inmiş yoğun gri bulutların arasından zayıfça geliyor olsa bile... Orman daha önce hiç bu kadar dışleri andırmamıştı. Sanki daha önce hiç bu kadar uzanmamıştı.

Kulübe yanarken bütün gece kıyıda kıvrılmış bir halde uymuştum. Ateş sönmüştü ama keresteler hâlâ tütüyor, üzerlerinden dumanlar ve buhar saçılıyordu. Doğrularak oturdum ve yağmura doğru kamburumu çıkardım. Damlalar şiddetleniyor, omuzlarımı taşa tutarcasına yağıyor ve arkamdaki gölde tıslıyordu. Statik sesi gibiydi ve diğer bütün sesleri boğuyordu – bu, düşünceye hiç yer vermeyen kalabalık bir tür sessizlikti. Herhangi bir algıya sahip canlıların hepsi sinmiş, karanlık, bitmek bilmeyen ağaçların arasına sığınmıştı. Yağmurun bitmesini bekliyorlardı. Soğuğun bitmesini. Ben yine de hareket edemiyor, hiç düşünemiyordum.

Zihnim adımlarımı izleyip geri dönmeyi, gecedem, yangından daha öteye gitmeyi reddediyordu. Tek bildiğim yalnız olduğum, aç olduğum ve dilimin ağzımın içinde zımpara gibi olduğuydu.

Suratımı yukarıya çevirdim ve gözlerimi kapattım. Yağmur yanaklarıma, göz kapaklarıma çarptı. *Hayattasın*, dedim kendime. Olanları düşünmeyecektim, düşünemezdim, ancak hayatta kalmamın başlıbaşına bir mucize olduğunu biliyordum. *Öyle kal*.

Ama nasıl?

Düüncelerim tereddütle hareket ediyordu. Gidemeyecekleri o kadar çok yer vardı ki; yaklaşılamayacak kadar sıcak köz çukurları gibi. Babamı düşünmek hepsinden fazla yakıyordu fakat kendimi buna zorluyordum, derim acıdan su toplayıp çatlayacakmış gibi hissedene dek ona tutundum.

Bana, insanı en hızlı soğuk öldürür, o yüzden bir sığınak inşa et, demişti. Susuzluk bir iki gün içinde öldürür, su bul. Açlık seni uzun süre öldürmez ama zayıf düşürür, o yüzden yiyecek bul. En son bulman gereken şey ateş. Ateş sıcaklık, yiyecek ve temiz su demekti ama elde etmesi zor ve zaman alan bir şeydi; insanlar bütün zamanlarını ateş yakmak için harcıyor ve su bulmak ya da sığınak inşa etmek için hiç zaman ayırmıyorlardı.

O yüzden ilk önce sığınak. Ama kulübe yok oldu. Her şey yok oldu. *Hiçbir şeyim* yoktu, ben—

Hayır. Dur. *Hiçbir şeyim yok* diyemezdim. Yağmur vardı. Yangının ağaçlara yayılmasını önleyen, biriktirdikten sonra kaynatmadan içebileceğim yağmur (henüz göl suyunu kaynatmak için bir yol yoktu, ateşsiz olmazdı).

Giydiğim şeyler vardı: iyi botlarım, sıcak tutan giysilerim, yağmurluğum.

Yangından önce kulübeden aldığım şeylerin hepsi yanımdaydı. Çok fazla şey yoktu: omuz ve sırt çantam, el baltam, bir konserve şeftali, bir konserve somon.

Tüfeğim, bütün oklarıyla birlikte yayım ve bir kutu dolusu cephanem vardı.

Ve Bo yanımdaydı. Gölün orada, yürüyor, kokluyordu. Bekliyormuş, izliyormuş gibi arada bir başını kaldırıyordu. Babamı mı bekliyordu acaba? Emin değildim. Ama tamamen yalnız değildim. Bo buradaydı.

Kimse beni bulmak için gelmeyecekti. Bizim için. Eğer hayatta kalacaksam, harekete geçmem gerekiyordu.

Söylemesi kolaydı. Bedenim hâlâ bir acı haritası gibiydi, ayak tabanlarımdan küt küt vuran başıma kadar. Ama burada alevlerle kavrulmuş geçmişimle baş başa oturup ölümü beklemekten iyiydi.

Teker teker.

Omuz çantamı aldım ve aradığım şeyi bulana kadar içini karıştırdım: bir hap kutusu. Kutuyu salladım. Beş hap vardı. O kuvvetli ağrıkesicilerdendi, doktorun yazdıklarından geriye kalanlardan. Haftalardır almamıştım ama kutuyu sallayıp bir tanesini çıkardım ve susuz yuttum. Acıyı tamamen bastırmasa bile acıyı *umursamamamı* sağlayan, her yerimi kaplayan o uyuşma için iki tane almayı çok istesem de, sadece bir tane aldım.

Ancak şimdi sadece dört tane kalmıştı ve aklımın yerinde olması gerekiyordu, o yüzden kutunun kapağını kapattım ve çantaya güzelce yerleştirdim.

Adım adım gidecektim ve bir sonraki adım kendimi beslemektir. Somon kavanozunun kapağını çevirip açtım ve ağzıma yağlı bir parça attım. Bo kokusunu almış olmalıydı çünkü saniyeler sonra hoplaya hoplaya, pembe dili dişlerinin arasında sallanarak, nefesi havada buharlaşarak yanıma geldi. Yarım metre kadar uzağımda durdu ve ağzının kenarlarındaki salyaları yaladı. İzin vermemi bekledi.

"I-ıh," dedim. "Buna ihtiyacım var." Somon ve şeftali çok uzun süre dayanmayacaktı. Eğer idareli kullanırsam bir iki gün belki. Onları kırk beş kiloluk bir köpekle paylaşırsam daha da az.

Bo iniledi ve başını eğdi. Sonra kuru etten yapılmış ödül mamaları aklıma geldi. Sabah dışarıya çıkarken yanıma almıştım

ve hâlâ cebime tıkmış bir halde duruyorlardı. Elimi cebime daldırdım, bir avuç aldım ve onları Bo'ya doğru attım. Bo içlerinden birini havada kaptı, sonra yeri koklayarak diğerlerini de topladı.

Bo'nun ne tür bir köpek olduğunu bilmiyordum. Babam da bilmiyordu. *Bilmiyordu*. Bo büyük ölçüde siyah, gri benekli, burunun etrafı biraz daha açık renk bir köpekti. İçinde biraz haski, biraz malamut ve kesinlikle bir parça kurt var gibi duruyordu. O vahşi havaya sahipti. Babam bana bir kurt-köpeğin ehlileştirilemeyeceğini, sadece onun müttefiki olunabileceğini söylemişti. Bo'ya hayatı boyunca asla tasma takılmamıştı.

Yavaşça çiğnedim. Açlıktan ölüyor olmama rağmen mide bulantısı, karnımda bir çalkalanma hissediyordum. Bunun ne olduğunu anlamam bir dakika sürdü. Kazadan sonra, bana annemin öldüğünü söylediklerinde de aynı hisse kapılmıştım. İki, üç gün boyunca hislerim bana yaralarımдан daha fazla acı veren, içimi oyan korkunç bir kederle çimdikli bir uyuşmuşluk arasında gidip gelmişti. Bu çimdiklenmeler berbattı ama annemi düşünmemem gerektiği anlamına geliyordu. Onun ölümü bana uzun bir süre boyunca gerçek gibi gelmedi.

Şu anda da böyle hissediyordum. Uyuşmuş. Uyuşmak iyiydi. Uyuşmak düşünebilmek, keder gelmeden önce her şeyi çözebilmek demekti.

Kendimi bir parça somon daha yutmaya zorlayıp, *sığınak*, diye düşündüm.

Burada geçirdiğim beşinci ya da altıncı gece babam beni ateşin yanına çağırmıştı. *Eğer gece kulübenin dışında kalmak zorunda olursan, bilmen gereken bir iki şey var*, demişti. Bana soğuğu, suyu, yiyeceği ve ateşi o zaman anlatmıştı. Onu yarım yamalak dinliyordum. Söylediklerine hiç ihtiyacım olacağını sanmıyordum. Bunları bilmem gerekmiyordu.

Bana bir sığınak inşa etmeyle ilgili herhangi bir şey öğretmiş miydi? Hatırlayamıyor ya da hatırlayamayacağım kadar acı

veriyordu. Daha da geriye uzanıp güvenli, içimi yakmayan bir anı buldum. Dördüncü sınıfta katıldığım bir “okul gezisi”. Okulumuzun arkasındaki ağaçlara kadar uzanan bir okul gezisiydi. “Vahşi yaşam günü.” Bize eğer kaybolursak olduğumuz yerde durmayı, görmesi kolay olduğu için işaret olarak beyaz kumaş kullanmayı falan öğretmişlerdi.

Bize sığınak yapmayı öğretmişlerdi, eğlenceli kısmı da orasıydı. Sığınaklarımızı bir kütüğe ya da bir kayaya omurga gibi büyük bir dal dayayarak, sonra da onun hizası boyunca kaburgalar gibi daha küçük dallar ve çam ağaçlarından parçalar koyarak yapmıştık. Birbirinin üzerine yığılı dallar ve dikenler bizi yağmurdan korumak içindi. Sonra da sığınaklarımızı orman zemininden topladığımız kuru yapraklar ve başka şeylerle doldurduk; bunların da bizi sıcak tutacağını söylemişlerdi.

Güldüm; neredeyse hıçkırarak, boğulacak gibi güldüm. Babamla, vahşi yaşamın kralıyla haftalar geçirmiştim ve öfkeli olmakla o kadar meşguldüm ki, dediği tek bir şeyi bile dinlememişim. Onun yerine hayatları boyunca doğada tek bir gece bile geçirmemiş bir grup banliyö çocuğuyla birlikte çıktığım aptal bir okul gezisini hatırlıyordum.

Keder beni neredeyse ele geçirecekti, dişleri ve pençeleriyle boğazıma sarılmıştı. Bunları hatırlarken boğazlanır gibi bir ses çıkardım; dehşet, ses, o saniyenin alabildiğine uzaması, uzaması, uzaması ve pat diye aşırı kısa bir ana dönüşmesi, hiçbir şey yapamayacağım kadar kısa bir ana.

Babam ölmüştü.

Ne kadar içimi yakarsa yaksın, bu gerçekten kaçamazdım.

Onu tanı mıyordum. Ond an hoşlan mıyordum. Ama o benim babamdı ve onu sevmiştim.

Onsuz nasıl yaşayacağımı bil miyordum. Kelimenin tam anlamıyla. Annem öldüğünde sanki keder beni sıkıştırıp içimdeki her şeyi boşaltmıştı; nefesimi, kanımı, hislerimi. O zaman da

nasıl yaşayacağımı bilmiyordum ancak yaşayacağımı biliyordum en azından.

Şimdi hissettiğim keder farklıydı. Eskisi kadar kötü değildi belki de. Ama yaşamak kısmı çok daha kötüydü. Burada nasıl hayatta kalacağımı bilmiyordum. Kalabilir miyim bilmiyordum.

“Bu kadar yeter,” diye patladım. “Bu kadar *yeter*. Bunu tekrar yapmayacağız.”

Kazadan sonra iki hafta boyunca fizik tedaviyi reddetmiştim. İnsanlarla konuşmayı reddetmiştim. Kendimi zorlayıp ağlayarak ve küfrêderek tuvalete gitmek haricinde yatağımdan kımıldamayı reddetmiştim.

Bunu yine yaparsam ölecektim. Ölmenin zor olduğu yerde fazla uzun süre yaşamıştım. Henüz nasıl doğru dürüst korkacağımı bilmiyordum. Farklı korku türlerinin arasındaki farkı bilmiyordum. İnsanı hızlandıran korkuyu. İnsanı temkinli kılan, bir dalın çıtırtısını bir silah patlaması gibi duymasını sağlayan korkuyu. İnsanın donakalmasına sebep olan korkuyu. İnsanı felç eden korkuyu ve insanı hayatta tutan korkuyu.

Öleceğim, diye düşünmeye zorladım kendimi, sonra da bunu yüksek sesle söyledim, bağırdım çünkü buna derinden inanmam gerekiyordu. Yoksa asla kıpırdıyamayacaktım.

Göle doğru, “ÖLECEĞİM,” diye haykırdım. Sözcükler benden yırtılırcasına koptu ve boğazımı acıttı.

Bo havladı, benden geriye doğru çekildi, sonra da haykırdığım şeyle yüzleşmek için döndü. Ellerim titriyordu. Ürpererek avuçlarımı gözlerime bastırdım.

Bo sustu, kafasını eğik tutarak, kuyruğunu çekingen bir şekilde sallayarak yavaşça bana yaklaştı. Onu boynundan yakaladım ve kendime çektim. Kürkü ıslanmıştı ve kokusu ağırdı ama umursamadım. Yüzümü boynundaki tüylerin arasına gömdüm. Omzuma burnuyla üfledi. Yağmur kuvvetlendi, yağmurluğumun kapüşonuna vurdu da vurdu, ta ki sadece birazcık sessizlik için onu üzerimden atıp sıırsıklam olana dek. Gözlerimi kapadım.

“Öleceğim,” diye fısıldadım. “Öleceğim.” Buraya takılmıştım. *Eğer*, diye kendimi eklemeye zorladım. O kelimedden sonra gelen onlarca, yüzlerce kelime vardı fakat ben içlerinden sadece birine odaklandım.

Bo’ya, “Eğer sığınak bulmazsam öleceğim,” dedim. “Önce sığınak.” Yağmurdan, soğuktan korunmak için bir şey. İçine beni, Bo’yu ve hatta ateşi de alabilecek bir şey; bu da okulda yaptığımız o kümeslerden daha etkileyici bir şey olması gerektiği anlamına geliyordu. Sanırım bir sundurma yapabilirdim, eğer onu kendisine *doğru* dayayacak bir şeyim olsaydı.

Babamla ormanda yürüyerek haftalar geçirmiştik. Şu anda hepsi kahverengi ve yeşiller halinde birbirine karışıyordu; ağaçların yoğunluğuna girdiğimizde gölün ne tarafta olduğunu bile aklımda tutamamıştım. Fakat bir kaya hatırlıyordum. Çoktan buralardan göçüp gitmiş bir buzul tarafından buraya bırakılmıştı, sarhoş gibi biraz eğikti. Altındaki toprak kuruydu. Yağmurdan korunuyordu.

Nerede *olduğunu* bir hatırlayabilseydim.

Babamın yakınlarda kurduğu kapanları kontrol ediyorduk. O buranın kötü bir yer olduğunu söylemişti ve onları daha sonra başka bir yere kurmak için toplamıştı. Bana bakıp sırtmıştı.

“*Yanağında çamur var,*” demişti. Onu temizlemeye yeltendiğim-de başını iki yana salladı. “*Tam bir vahşi kız gibi gösteriyor seni.*”

Gözlerimi devirdim. “*Bir parça çamurdan daha fazlası gere-kecek.*” Cildim acıyana kadar giysimin koluyla yanağımı ovuşturmuştum. Babam çamur içinde çalışmaktan kirlenmiş elleriyle bana uzanmış ve burnuma dokunmuştu.

“*Bu da bir başlangıç,*” demişti. Savunmaya geçip burnumu tutmuştum. O sadece gülmüştü ve ben de az kalsın gülecektim. Az kalsın. Ona öfkeli gözlerle bakmayı sürdürdüm ama ucu ucuna. Bu komik olabilirmiş gibi bakmama engel olmak için ayaklarımı yere vura vura uzaklaştım. İşte o zaman kayayı görmüştüm ve güneş ağaçların arasına alçalmıştı.

Hangi yön? Buradan nereye gitmiştik?

Gölden kayaya uzanan zihinsel bir yol çizerek yerini çözdüğümü düşünene kadar gözlerimi kapalı tuttum.

Hap etkisini göstermeye başlıyordu, bu yüzden dikkatli olmam gerekecekti. İlaç canımın yanması gerektiği zaman canımın yanmamasını sağlıyordu ve insan işte o zaman kendini yaralıyordu. Aldığım yaraların en büyük sorunum olacağını biliyordum. Eksiksiz, sağlıklı bir bireyin bile hayatta kalması yeterince zordu. Ben yaralıydım. Hem hayatta kalmak *hem de* bedenimin iyileşmesine izin vermek zorundaydım.

Bu da bugün olabildiğince az yürümem gerektiği anlamına geliyordu ve ilk seferinde doğru yolu bulmak zorundayım demekti yoksa etrafta gezinip duracaktım ve bunu şu anda göze alamazdım.

Bo'ya, "Buldum," dedim. Sesim pek inandırıcı çıkmamıştı. Onu yavaşça bıraktım. Beni izleyerek oturdu. Benden talimat bekliyordu.

Elimdekilere baktım. Sırt çantası, omuz çantası, tüfek, yay, el baltası, oklar.

Omuz çantama uzandım, durdum. Her şeyi birden taşımamalıydım, böyle yaralıyken özellikle. Öncelik sıralaması yapmak zorundaydım. Omuz çantamdan bir avuç giyecek ve hap kutusunu alıp sırt çantama tıktırdım. El baltasını ve tüfeği aldım, yayı ve okları omuz çantasının içinde bıraktım. Burada gelip onları alacak kimse yoktu zaten.

Ayağa kalktım, durdum. İlk görevim dünyadaki en basit şey olmalıydı. Kayaya yürümek. Ve eğer eksiksiz olsaydım, sağlıklı olsaydım, belki o kadar basit olurdu.

Ancak değildim. Uzun zamandır da olmamıştım. Kazadan sonra haftalarca yürüyememiştim. Ve şimdi... ayaklarım yavaştı. Bacağım tutukluk yapıyordu. Şu anda engebeli zeminde yürümemem gerekiyordu. Koşmamam ve kendimi zorlamamam gerekiyordu.

Bu ıssız yerde birdenbire bir kaldırım ortaya çıkıverecekmiş gibi etrafa bakındım. Homurdandım. Will bana her şeyin ancak bir yıl sonra normal gelmeye başlayacağını ve ondan önce her adımı dikkatli atmam gerektiğini söylemişti. Dün koşmamış, kendimi ağaçların arasından dikkatsizce savurmamış, köklere takılıp düşmemiş olmam gerekiyordu. Şu anda yürümemem gerekiyordu. Fakat bir seçeneğim yoktu.

“Hadi bakalım, Bo,” dedim. “Gidelim.”

Öncesi

GRİFF KÖTÜ SESİYLE şarkı söylerken arabada uyuyakaldım ve uyandığımda omzumu sallıyordu.

“Pasaport,” dediğini fark ettim.

“Ne?” dedim.

Griff, “Baban pasaportun olduğunu söyledi. Onu çıkarman gerek,” dedi.

Doğrudum, gözlerimi ovuşturdum. Sakat bacağımla arabada bu kadar uzun süre sıkış tıktık oturmaktan kaskatı kesilmişti. Ona masaj yaptım ve etrafıma bakındım. Bir tür sırada birkaç arabanın arkasındaydık. Burası bir sınır kontrol noktasıydı. “Neredehyiz?” diye sordum.

Griff, “Kanada’ya doğru gidiyoruz,” dedi. “Pasaportun gerek.”

Kafam karışmış bir halde onu bulana kadar çantamın içini karıştırdım. Pasaport pullarla kaplıydı. Annem eskiden beni dünyanın her yerine götürürdü. Paris ve Londra, Bangkok ve Hong Kong. Havalimanından pek uzaklaşmazdık ama yine de her yerin tadına biraz bakmıştım.

Sıranın başına geçtik. Griff pencereyi indirdi, spor şapkalı ve yağmurluklu bir adam öne doğru eğilip gözlerini kısarak içeriye baktı.

Adam, “Tünaydın,” dedi. “Nasıl gidiyor?”

Griff, "İyi," dedi, bir kelimedenden çok homurdanır gibi çıkmıştı. Ben de ona herhangi bir anlama gelebilecek çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdim. Bunun yanağımdaki yara izlerini daha da belirginleştirdiğini biliyordum. Bu genellikle soruları tak diye kesiyordu.

Griff pasaportları uzattı. "Bir de şu mektup var," dedi. Uzandı ve torpido gözünü açtı. İçi kâğıt peçete ve ıslak mendillerle doluydu, onların yanında başka fişler ve bir de katlanmış, kırışmış bir kâğıt vardı. "Çocukla ilgili."

Adam pasaportlarımıza, sonra da kaşlarını hafifçe çatarak mektuba baktı. Bunun ters giden bir şeyler var çatışması mı yoksa dikkatimi veriyorum çatışması mı olduğunu anlayamadım. "Bugün Kanada'yı ziyaret etmenizin sebebi nedir?" diye sordu.

Griff, "Sadece ziyaret ediyoruz," dedi. "Arkadaşlarımızı, yani. Arkadaş ziyareti." Onun gergin mi yoksa bunun da o tuhaf halinin bir parçası mı olduğunu kestiremiyordum. Ben normal görünmek için elimden geleni yaptım. Niçin Kanada'ya gittiğimizi ben de bilmiyordum ama Griff'in başını belaya sokmak istemiyordum.

Sınır görevlisi gözümün içine bakarak, "Bu mektupta babanın senin Bay Dawson'la seyahat etmene izin verdiği yazıyor," dedi. "Bu doğru mu?"

Gözlerimi kırıştırdım, sonra da Bay Dawson'ın Griff olması gerektiğini fark ettim. "Evet," dedim. Bundan tam eminmişim gibi çıkmamıştı sesim. Yani, mektubu okumamıştım ve babamla son on yıl içinde telefonda iki dakikadan fazla da konuşmamıştım sonuçta. "Evet, verdi. Arkadaşlarımızı ziyarete geldik."

Adam bana uzun bir an daha baktı. Muhtemelen sadece bana göz kulak olmaya çalıştığını bilmeme rağmen beni korkuttu. Annemin vasiyetname işlerini halleden avukata ve beni Alaska'ya götüren pilota benziyordu. Yaralarımı görünce ortaya

atılıp beni korumak isteyen adamlardı bunlar, beni kendisinden koruyacak bir şey bulamasalar bile.

Adam, “Pekâlâ,” dedi. Biraz daha inceledikten sonra pasaportlarımızı bize iade etti ve ilerledik. Beş dakika içinde sınırı geçmiş ve Kanada’ya girmiştik. Griff rahatladı, ben de ona kafam karışmış bir halde baktım.

“Biz neden *Kanada’dayız* peki?” diye sordum.

“Baban burada,” diye cevap verdi. Saatler boyunca aldığım tek açıklama buydu.

GRİFF BAŞKA BİR uçak pistine arabayı sürdü. Bu diğer seferkinden de küçüktü. Özel bir pistti, bir gölün yanında Griff’in parlak sarı uçağının beklediği yere gizlenmişti, şişkin dubaları suyun yüzeyinde bir böcek gibi durmasını sağlıyordu.

Asfalt pistin yanındaki bir yapının içinde –tam olarak kulübe olmayan bir yerdi burası– bize şişman sosisler kızarttı ve ekmek arasına koyup hardalla servis etti. Ketçap yoktu; bunun sebebi-nin onun sarı rengiyle ilgili o tuhaf takıntısı olabileceğini düşündüm ama sonradan sadece ketçabının kalmadığını öğrendim.

“Efsanevi Sequoia Green,” dedi. Onu düzeltmedim. “Baban en iyi dostlarımdan biri. Bir keresinde hayatımı kurtarmıştı. Rafting yaparken büyük bir kayaya çarptık. Ben suya düştüm, o da beni çıkardı. Öyle hayatımı kurtardı.”

Griff iyi hikâyeye anlatamıyordu. Aynı hikâyeyi babam anlatığında Griff’le gülmekten kaburgalarımız acımıştı ve karnımızı tutmak zorunda kalmıştık; Griff birasını burnundan sakalına fışkırtınca bir de ona gülmüştük. Fakat şu anda onu nasıl anlattığını hatırlamıyordum ama hatırlayıp yazsam bile aynı derecede komik olmazdı çünkü babam böyleydi. Babam insanları güldürürdü. Annem de onunla bu yüzden evlenmişti, evlenmemesi gerektiği halde, bunu herkes görebildiği halde.

Babam insanları *güldürürdü*. Geçmiş zaman. Babam ölmüştü ve ben yalnızdım ve beni kurtarmaya kimse gelmeyecekti. Mış gibi yapmak onu geri getirmeyecekti. Ama Griff'le uçak pistinde olduğumuz o anda babam tamamen farklı bir şekilde yoktu. O gelecekte havada asılıydı, geçmişte kaybolmuş değildi. Bu bir şekilde işin sonunda aynı yere varıyordu.

Ancak o sırada Griff'le ben sosislerimizi yiyorduk ve o berbat hikâyeler anlatıp tuhaf tuhaf şeyler söylüyordu. Mesela: "Tanrı herkesi sever ve öldüğün zaman sonunda bunu sana doğrudan söyleyebilir. Cennet o yüzden çok güzeldir."

Ve: "Bence kimse en az bir kez birine yumruk atmadan ve bir kere yumruk yemeden evlenmemeli."

Ve: "Sen bir geyiğin hiç yan yan koştuğunu gördün mü?"

Griff bir soru sorduğu zaman cevap vermek zorunda değildin. Sen daha soruyu tam olarak düşünmeye fırsat bile bulamadan devam ederdi. İkimiz adına bütün konuşmayı o yapıyordu ve benim için hava hoştu. Ben hâlâ bütün bu olanlar hakkında ne hissettiğimi ve ne yapmam gerektiğini çözmeye çalışıyordum. Acaba kaçsa mıydım gibi. Ancak bir kere Griff'le konuşmaya başladığın zaman, onun seni incitmesi fikri yok oluyordu. Ve gidecek başka bir yerim de yoktu zaten.

Griff bana, "Sabah yola çıkacağız," dedi kahvesini höpürderek. "Bugün yeterince ışık kalmadı."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Griff, "Sen evine gidiyorsun. Ben de kimbilir nereye," dedi. Güldüm çünkü bunun bir şaka olduğunu düşündüm, o da bundan memnun görününce herhalde öyledir sandım. Ama komik olması gerektiği anlamında, doğru olmadığı anlamında değil. Gerçekten de kimbilir nereye gidiyorduk. Ve orası evim olacaktı.

Griff uçak pistindeki barakasının zemininde uyudu, ben de onun karyolasında uyudum. Onun gibi kokuyordu, erkeklerin sahip olduğu o terle karışık yoğun koku. Kötü değil, sadece

kuvvetliydi. Herhangi bir ısıtıcı yoktu ve iki kat çorap giymiş halde battaniyelerin içinde kundaklanmama rağmen gecenin büyük bir kısmında uyuyamadım.

Sabah Griff bana, yanlışlıkla Folgers yerine tadı jet yakıtı gibi gelen bir kahve hazırladı, sonra da uçağına bindik. Nereye gideceğimizle ilgili sorular sormayı bırakmıştım. Oraya varana kadar öğrenmeyeceğim belliydi.

Uçağına yerleştüğimizde Griff, “Baban bana annenin bir pilot olduğunu, senin de biraz pilotluk yapmayı bildiğini söyledi,” dedi.

“Annem öğretiyordu. Ehliyetimi almak için çalışıyordum.” Onu almayı araba ehliyeti almaktan daha bir dört gözle bekliyordum. Uçmak varken araba sürmek o kadar da heyecanlı değildi.

Griff, “O zaman benim için kontrol listesinin üzerinden bir geçebilir misin?” dedi ve bana bir not panosu uzattı.

Annem bana işinin kontrol listeleri yüzünden bu kadar güvenli olduğunu söylemişti. Pilotlar hafızalarına güvenmek zorunda değildi çünkü hafıza er ya da geç hata yapardı. Kontrol listesi Tanrı’ydı. O kadar işe yarıyordu ki cerrahlar ameliyat sırasında hataları ortadan kaldırmak için pilotların kontrol listelerini kullanma şekillerini inceliyorlardı. Hiçbir şey bilmediğini ve bir şey unuttuğunu varsayman gerekiyordu çünkü bildiğini düşünüp kontrol etmediğin anda bir şeyler ters gidebilirdi.

Annem haklıydı; herhalde şimdi de bir liste yazmam gerekirdi. Tabii bu not defterinin tamamını doldururdu. Her zaman yapacak çok fazla şey vardı.

Listenin üzerinden gittik, uçak parça parça canlanırken her şeyi kontrol ettik. Çağrı ve cevap, bir ritüel gibi. Güvenlik ekipmanı – *uçakta*. Isı ve basınç – *yeşil*.

Parmağımla Griff’in bana verdiği kontrol listesinden madde madde indim, bana annemin sesinin yanıt verdiğini hayal edebiliyordum neredeyse. Eğer başımı kaldırırsam onu daha önce birçok kere gördüğüm haliyle görecektim; ağzı odaklanmış

bir şekilde kapalı, güvenlik kontrollerini çatık kaşlarla yaparken gözlerinin arasında belli belirsiz bir çizgi görünüyor olacaktı. Annem büyük yolcu uçakları kullanmıştı ama asla ve asla benimle baş başa, gökyüzüyle aramızda sadece ince bir metal tabaka olacak şekilde uçmaktan bıkmamıştı.

Eskiden annemin bir uçak kazasında öleceğinden korkar ve acaba korkmak için zamanı olup olmayacağını merak ederdim. Acaba yerin ona doğru hızla geldiğini görebilir miydi, el yordamıyla oksijen maskesi bulmaya çalışır mıydı diye. Yolcuları yatıştırmaya çalışır mıydı yoksa sadece ekipmana, bu dev metal canavarı sonunda ait olmadığını fark ettiği gökyüzüne zorla geri çıkarmaya mı odaklanırdı diye.

Ve sonra annem yeryüzünde ölmüştü. Bir araba kazasında can vermişti ve ben oradaydım. Diğer araba bize yandan vurmuştu; farları, çarpan arabanın boyutuyla ilgili herhangi bir fikir edinmeyi imkânsız kılmıştı. Annemin benim adımla söyleyecek ve sanki bu beni güvende tutabilirmiş gibi kolunu bedenimin üzerine atacak kadar zamanı olmuştu, sonra da dünya sona ermişti. Sadece yarısı geri gelmişti. Benim olduğum yarısı. Islak ve soğuk yağmurla, ıslak ve sıcak kanla doluydu. Sirenler ve feryatlarla. Fakat annem sessizdi.

GRİFF'LE GÖKYÜZÜNE DOĞRU çıkarken fazla konuşmadık. Taktığımız kulaklıkların üzerinden bile bağırmanın gerekiyordu ve ben de pek konuşkan biri değildim. Boş arazilerin ve yamuk yumuk ağaçların, sonra da git gide yoğunlaşan ormanların üzerinden uçtuk, ormanları geçmeye devam ederken acaba böyle sonsuza kadar, zaman etrafımızda donmuş bir halde uçar mıyız diye merak ettim. Göller ağaçların arasından bize göz kırptı ve aynı bu gördüklerimi anlatan bir kitap okuduğumu hatırladım. Çocuğun biri küçük bir uçakta, bilmediği bir pilotla birlikte

babasını görmeye gidiyordu. Pilot kalp krizi geçirip ölmüştü ve çocuğun da uçağı göllerden birine indirip kurtarılanaya kadar kıyıda tek başına yaşamaktan başka seçeneğı yoktu.

Bu benim başıma gelmeyecekti. Eğer Griff kalp krizi geçirirse ben uçağı geri çevirir ya da göllerden birine iniş yapıp telsizle yardım çağrısında bulunurdum. Güzergâhımıza dikkat etmiştim ve bolca yakıtımız vardı. Griff ne de olsa varacağımız yerden geri dönecekti; tabii ki o uçak pistine geri dönecek kadar yakıtımız olacaktı.

Daha önce hayatımda hiç suya deniz uçağı indirmemişim ama bunu çözebileceğimi düşünüyordum. Bütün bunları kafamdan geçirmiştim ve sanırım bu gerçekten de bir tür fanteziye dönüşmüştü. Griff'in ölmesini istediğimden değil ama bunları zihnimde canlandırmak hoşuma gitmişti. Uçağı nasıl döndüreceğimi, kontrolü nasıl ele alacağımı. Nasıl sakın bir şekilde iniş yapıp imdat çağrısında bulunacağımı ve geldiklerinde herkesin nasıl etkileneceğini.

Baksanıza, diyeceklerdi. Uçağı tek başına uçurmuş. Ve annesinin daha yeni öldüğünü bilmiyor musunuz? Ve benim için üzüntü değil, sadece hayranlık duyacaklardı. Ama elimde olmadı annemi de o kalabalığın içinde hayal ettim. Bana benimle gurur duyduğunu, bunu yapabileceğimi bildiğini söylüyordu.

Aptalcaydı.

Griff kalp krizi geçirmedi. Uçtukça uçtuk, sonra dönüp birdenbire, "Geldik bakalım," dedi ve uçak yana doğru yattı, sonra da alçalmaya başladık. Bir gölü hedef aldık. Kuzey kıyısında kel bir alan vardı, tam olarak açıklık denemese bile ağaçlar sudan geri çekilmişlerdi ve o alanın ortasında da bir kulübe vardı. Griff'in evime gideceğimi söylediğinde neyi kastettiğini fark etmenin dehşetine rağmen, *Çok güzel*, diye düşündüm.

Kulübenin içinden kırmızılar giyinmiş bir adam çıktı. Yanında bir köpek uzun adımlarla koşturuyordu, bu mesafeden bile

dev gibiydi. Adam bir elini kaldırdı ve onun babam olduğunu fark ettim.

Karnım tuhaf bir takla attı. Babam. Bu kişiyi yıllardır görmemiştim. Ben doğduğumda ve sonrasında bir süre daha yanımdaydı; bir keresinde de ben dört yaşındayken ziyaret etmişti. O bir yabancıydı ve olması gereken yerde değil, burada, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeydi.

“Ben burada kalamam,” dedim ama motor sesimi boğdu. Suyu indik ve korkunç bir an için doğrudan suyun altına ineceğimizi düşündüm. Neden bunu düşündüğümü bilmiyordum ama korkuyla o kadar bütünleşmişim ki her şeyin içine işlemişti. Göl bizi yutabilirdi. Ya da kıyıdaki köpek yere adım attığımız anda hırlayıp üzerimize atlayabilirdi. Ve bu vahşi görünen bir köpekti, gri-siyah renkli ve kocamandı. Kuyruğunu sallamıyordu; sadece parlak siyah gözleriyle temkinlice bizi izliyordu.

Uçaktan dışarıya tırmandık ve küçük bir salın içinde kıyıya doğru kürek çektik, babamla köpek de bize doğru yavaşça yürüdüler. Korkum boğazımda şeftali çekirdeği büyüklüğünde bir düğüme dönüştü. Ve

Sonrası

ÜZGÜNÜM. DIŞARIDA BİR hırıltı duydum ve bu ses Bo'dan gelmiyordu çünkü o burada benimle birlikteydi. Sesi duyduğumuzda hırladı ve kaskatı kesildi ama yanımdan ayrılmadı ve bir süre sonra bir şeyin uzaklaştığını duydum. O yüzden belki şu anda güvendedeyizdir.

Ben – Nerede kalmıştım? Doğru. Babam ve kıyı. Ve Bo.

Öncesi

KÖPEK KIPIRDAMADAN, KASKATI duruyordu. Gözlerini bana dikmiş bakıyordu, ben de onun bana saldıracığından emindim ama babam onu görmezden geldi. Babam fotoğraftaki halinin aynısıydı, sadece sakalında biraz griler vardı. Yüzündeki gülme çizgileri aynıydı ve beni görünce kollarını iki yana açtı.

“Minik ayıcıkl!” dedi. Olduğum yerde durup ona baktım, şeftali çekirdeği büyüklüğündeki korkum hâlâ boğazımda bekliyordu. Babamın gülümsemesi soldu. “Sequoia,” diye hitap etmeyi denedi onun yerine.

“Jess,” diye onu düzelttim. Bunu ona telefonda da söylemiştim ve bunu fark etmemiş gibiydi. İlk isimimden nefret ediyordum. İnanılmaz hippy bir isimdi. Ona uygun güzel lakaplar yoktu ve arkasında iyi bir hikâyesi de bulunmuyordu; sadece bir ağaçtı ve babam ağaçları seviyordu, bu kadar. Dört yaşımdan beri Jess’tim ben. “Benim adım Jess.”

“Jess,” dedi, sanki kendine öğretiyormuş gibi. Kollarını indirdi. Spor çantama sarılıp göğsüme bastırdım. “Gelmene sevindim.”

Onun arkasına, kulübeye doğru baktım. Yerden bakarken de havada olduğundan daha büyük görünmüyordu. İkimizin orada birlikte nasıl yaşayabileceğimizi bilmiyordum.

Bakışlarımı takip edip, “Bir eklenti inşa edeceğim,” dedi eliyle ensesini ovuşturarak.

“Senin Alaska’da yaşadığını sanıyordum,” dedim.

“Yaşıyordum. Hükümete göre hâlâ orada yaşıyorum,” dedi. Kıkırdadı. “Ama burada kimse beni rahatsız etmiyor. Ben de kimseyi rahatsız etmiyorum. Herkes için böylesi daha iyi oluyor.” Bu bir espriymiş gibi gülümsedi ama ben ona bakmayı sürdürdüm. Annem hep babamın dışarıyı sevdiğini söylemişti. Kamp yapmayı, dağlara tırmanmayı ve avlanmayı. Fakat bu...

“Kimse senin burada yaşadığını bilmiyor mu?” diye sordum.

“Griff biliyor,” dedi. “Şimdi sen de biliyorsun. Birkaç kişi daha biliyor.” Bunu söyleyiş şeklindeki bir şeyler beni huzursuz etti ve gözleri yeniden konuşmadan önce benden bir an için ayrıldı. “Ama ben böyle olmasını seviyorum. Sen de seveceksin. Görürsün. Okula gitmek ve gereksiz sözde bilgileri öğrenmek zorunda olmayacaksın.” Durdu ve yeniden ensesini ovuşturdu, sanki kendini bir nutuk çekmeye hazırlıyormuş da vazgeçmiş gibi. “Bunun pek fazla olmadığını biliyorum, Seq – Jess, ama çok seveceksin. Ne de olsa benim kızımsın.”

Ona uzunca bir süre baktım. Acaba Griff’e sorsam beni geri götürür mü diye merak ettim. Ve sonra da geri dönersem ne olacağını düşündüm. Açıklama yapmam gerekirdi. Yeniden koruyucu aileye dönerdim. Belki de daha önce yaşadığım o aileye, Wilkerson’lara bile dönebilirdim.

Ancak burada *kalamazdım*. Burada burası denebilecek bir yer yoktu. Ben bizim belki ufak bir mağazası ve birbirini neredeyse hiç görmeyen, saçları ağarmış bir avuç insanın olduğu küçük bir kasabaya gittiğimizi sanmıştım ama yine de *birileri* olacaktı. O ormanın ufuk çizgisine kadar uzandığını görmüş-tüm. Yol yoktu, araç yoktu. Griff gittiği zaman burada sıkışıp kalacaktım.

Geri dönmek zorundaydım.

Babam, "Akşam yemeği hazır olmak üzere," dedi. "İçeri gelip yemek yemelisiniz." Griff bir zafer narası attı ve köpek havlamaya başladı, öyle yüksek sesle havlıyordu ki dişleri göründü ve patileri çakılların üzerinde hopladı. Donup kaldım. Kazadan önce de köpekleri pek sevmezdim. Sonrasındaysa ödümü koparır oldular. Beni devirip yere yapıştırmak için kötülük yapmaları gerekmiyordu ve burada da benimle aynı kiloda bir köpek, üzerime atılmaya hazır gibi bekliyordu. Eğer gelirse ayakta duramazdım. Dişlerini üzerimden çekemezdim ve ısırmasa bile canım yanacaktı. Yeniden yaralanacaktım.

Babam güldü. "Bo ısırmaz," dedi. "Tabii ben ona ısırmasını söylemezsem." Göz kırptı.

"Eğer atlarsa—" diye başladım.

"Biraz dostane güreşmecedен korkmuyorsun, değil mi?" Gözleri ışıldayarak kalm sesiyle gümbürdeyen bir kahkaha attı. Ona hayret içinde bakakaldım ve bir an için köpeği unuttum. Ben her saniyemi, nasıl adım atacağımı, nasıl yürüyeceğimi, bükülmüş bir kasın o keskin, ani sancılarından ya da zorlama ve kötü kullanmanın sonrasında gelen ağırlardan nasıl kaçınabileceğimi hesaplayarak geçiriyordum.

Ben her günümü iyileşmekten ziyade kötüye gitmekten endişe ederek geçiriyordum. Yeniden bir bastonla ya da kol değnekleriyle yürümekten. Bir kez daha hiç yürüyemeyecek duruma gelecek kadar zarar görmekten. Babamsa gelmiş, beni yıllardır ilk kez görüyor ve bu fikre gülüyordu.

Köpek havlamaya devam etti. Babamın gülümsemesi soldu, birkaç saniyelik bir sürede uçup gitti ve köpeğe doğru kaşlarını çatarak bir bakış fırlattı. "Kapa çeneni, Bo," diye patladı. Köpek anında sustu ve yeniden beni izlemeye başladı. Bo'yla işte böyle tanışmıştık. Onun beni hâlâ öldürmek istediğinden bayağı bir emindim. Bu komikti, özellikle de hâlâ ölmemiş olmamın başlıca sebebi o olduğu için.

Sonrası

ŞONUNDA HAREKETE GEÇTİM.

Kendimi yavaşça yürümeye zorladım. Yağmur ağaçların içinde daha seyrek, kot pantolonum zaten olabildiğince ıslaktı ve havanın kararmasına saatler vardı. İşleri doğru yapmama yetecek zamanım vardı. Canım yanmasın diye değil – bunun için artık çok geç kalmıştım, bacağıma ağrıyordu ve sırtımdaki kaslar düğüm düğüm olmuştu. Amacım canımı daha da fazla yakmamaktı.

Kazadan hemen sonra, destek almak için birbirine paralel barlara sıkıca tutunarak kendimi adım adım çektiğim halim gözümün önüne geldi.

Kendimi fazla zorladığımda Will, *Bir aksaklık olmasını istemeyiz*, derdi. O zaman bir aksaklık olması demek aylarca sürececek bir hüsrana anlamına gelirdi. Şimdi bir aksaklık olursa ölürdüm.

Will de ateşin dokunmadığı başka bir güvenli anıydı. Yürürken onun sesine, gülüşüne, berbat esprilerine odaklandım.

Yolculuk acı verecek derecede yavaştı. Bo yol boyunca yanımdan ayrılmadı. Durduğumda durdu ve ormanı izledi. Arada sırada gergin bir şekilde inilirdi. Acaba olanların ne kadarını anlıyor, diye merak ettim. Babamın geri geleceğini düşünüyor muydu?

Tekrar tekrar, "Her şey iyi olacak," dedim. Bo kelimeleri anlamıyordu. Ben onlara inanmıyordum. Yine de söylemeye devam ettim.

Kayaya varmak bir saat sürdü. Ya da bir saat gibi gelen bir süre kadar. Kol saatim yoktu. Telefonumun şarjı saatler önce bitmişti. Tam vakti öğrenme ihtiyacından vazgeçeli çok olmuştu. Eğer bir şey söylemek için burada olsaydı babam muhtemelen, *Yalnızca bir işi halletmek için gereken vakit vardır*, derdi.

Kayanın yan tarafı hatırladığımdan da yatıktı, bu köşe küçük bir kızla büyük bir köpek için gerekenden daha büyük bir sığınaklı alan oluşturuyordu. Ona doğru sokulup yağmurdan korunabilirdim ancak yağmur artık diniyordu ve hareket halinde olarak sıcak kalmayı tercih ederdim. Dinlenir dinlenmez kaslarım sertleşecekti ve uzun bir süre boyunca hiçbir yere gidemeyecek, hiçbir şey yapamayacaktım. O yüzden etrafıma baktım.

Birkaç gece önce bir fırtına çıkmıştı ve açıklığın etrafına çok sayıda ince ağaç devrilmiş ve saçılmıştı. Eğer onları kayaya dayarsam, altındaki boşluğu içe dönük bir V şeklinde uzatır ve sığınağım için iyi bir duvar oluştururlardı. İki sağlam duvar ve altlarında oturacak ya da uzanacak kadar bir boşluk. Kütüklerin aralarındaki boşlukları kapatır kapatmaz rüzgârdan ve yağmurdan korunacaktım. Hatta ısıyı bile bir nebze korumama yardımcı olabilirdi.

Pratiklik üzerine düşünmek en güvenliysiydi. Orada keder, korku ve öfke yoktu. Yanan benzinin pis kokusu ya da sıçramış kanın aşırı kızılığı yoktu. Yalnızca gereksinim vardı. Bütün düşüncelerimi hayatta kalma çabası üzerine odakladım ve anıların sıcaklığı yeniden tahammül edilebilecek bir seviyeye çekildi.

Sırt çantamı kaya çıkıntısının altına yerleştirdim. Açıklığın etrafında topallaya topallaya döndüm. Aldığım ilacın yaralarının acısını bastırdığının farkındaydım, o yüzden sakat bacağımı nasıl kaldırdığıma dikkat ederek yavaşça hareket ettim.

İşte oradaydı: Büyük, ince bir huş ağacı. Kökünden kırılmıştı, kök parçası çentik çentikti ve yağmurdan kararmıştı. Kütüğün gövdesiye ön kolumun yarısı kalınlıktaydı ve olması gerekenden iki kat uzundu. Onun tamamını taşımam mümkün değildi. Ortadan ikiye bölmem gerekecekti.

El baltamı çıkardım ve ağırlığını test ettim. Sırtım böyle mahvolmuş haldeyken kafamın üzerinden tam bir savurma hareketi yapamadığımdan daha kısa darbelerle yetindim. Yavaş olmuştu ve işim bittiğinde kol ve omzuma zorlanmış kaslarda oluşan o sıcak asit hissi yayılmıştı. Sonra da kütük boyunca çıkıntı yapan dalları kesmem gerekti. Ama sığınağımın ilk adımını tamamlamıştım. Şimdi tek yapmam gereken bu iki parçayı kayaya götürmektir.

Mesafeyi tarttım. Altı metre kadardı. Fazla uzak değildi ama iki parçayı da kaldıramayacağımı biliyordum ve oraya kambur bir şekilde yürümek de istemiyordum; o şekilde dengemi korumak daha zor olurdu ve sırtımı sadece daha da fazla ağrıttırdım. Ayakta durarak çekebilmem için kütüğün etrafına dolayacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Kemerim yeterince uzun değildi ama tüfeğin kayışı yeterince uzundu. Kemerimi kütüğe dolayıp askıyı da kemerin içinden geçirince ayakta durabileceğim, kütüğü birkaç santim kaldırebileceğim —kemer kestiğim dallardan ikisinden kalan çıkıntılara tutunuyordu— ve sığınağa doğru çekebileceğim kadar uzun oldu.

Her seferinde yarım metre kadar ilerledim. *Yavaş yavaş*, diye hatırlattım kendime, *yavaş yavaş*. Kazadan sonraki ilk birkaç terapi seansında olduğu gibi; Will bir gün benim maratonlarda koşacağıma söz vermiş ama şu anda ilk birkaç adıma odaklanmamı tembihlemişti.

Otuz santim, bir metre, iki metre, altı metre. Sığınağa vardım. Birkaç metre ötede hızlı hızlı soluyarak oturmakta olan Bo'ya bir zafer edasıyla sııttım. Başarılı olmuşum.

Fakat sonra hâlâ kütüğü kaldırmak zorunda olduğumu fark ettim. Sonra da diğer kütüğü alıp aynısını yapmam gerektiğini. Yarın bugünden daha fazla sancı içinde olacağım anlamına gelen titremeli ağrısı şimdiden hissedebiliyordum.

Yumuşak, incinmiş bir ses çıkardım. Yere yığılmak istiyordum. Ağlamak istiyordum. Onun yerine yere çömeldim ve Bo'yu çağırdım. Yavaş yavaş yanıma geldi ve kollarımı ona sarmama izin verdi, alnımı ensesindeki tüylere dayadım.

Akıllı ol, kuvvetli değil.

Bu babamın sesiydi. Anının geri kalanına dokunmadım ama ona tutundum. *Eğer kuvvetli olamıyorsan, akıllı olmak zorundasın. Ve dışarıda akıllı olmak kuvvetli olmaktan daha iyidir.*

Bo'ya, "Şimdi akıllıca davranmamız gerek," dedim. Köpeğin göğsü kalktı ve ağır nefesiyle birlikte indi. "Ben yarın işe yaramaz bir halde olacağım. Bütün gün dinlenmem gerekecek yoksa her şeyi daha da mahvedeceğim. O yüzden ihtiyacım olan her şeyi *bugün* almam gerek ve bunu da hapın etkisi geçmeden almak zorundayım."

Babam ateşin listenin en sonunda olduğunda ısrar etmişti. Hayatta kalmak için ihtiyacın olan şeyler arasında en az önemi olan şey. *Sığınak* demişti. Ama sığınağım *vardı*, değil mi? Üzerindeki çıkıntı vardı. Pek büyük değildi ama altına sokulursam yağmur bana gelmezdi. Ve çok yorgundum, kütükler çok ağırdı ve çok ıslanmıştım. Ateş kurumamı da sağlayacaktı.

Ayrıca yiyeceğim vardı. Somon bana en az bir gün yeterdi. Şeftaliyi nasıl açacağımı bilmiyordum —bunlar marketten alınmış konservelelerdi, o yüzden açacakları yoktu— ama yanımdalardı. Ve yağmurun olduğu yerde su da boldu. Babam bana suyu kayaların üzerindeki yosunları sıkarak nasıl çıkaracağımı bile göstermişti.

Sıcacık, çıtırdayan bir ateş hayal ettim. Kontrol altında, nazik bir ateş; kulübeyi yok eden aç, vahşi canavar gibi bir ateş değildi

bu. Yanında ellerimi ısıttığımı, üzerinde yemek pişirdiğimi hayal ettim. Burada hayatta kalmak için ateşe ihtiyacım olacaktı, o yüzden ne yapacağımı bir an önce çözmem gerekiyordu.

Ya da belki de babam haklıydı. Belki de sığınağımı tamamlamaya odaklanmalıyım.

Hayır. Akıllıca olan karar ateşti. Şu anda kısmen bir barınağım vardı ne de olsa. Onu tamamlama işi bekleyebilirdi.

Ama nasıl ateş yakabilirdim? Kibritim yoktu. Belki iki çubuğu birbirine sürtebilirdim. Güldüm. Daha çok bir öksürük gibi çıktı.

Belki kulübede ya da sahilde kullanabileceğim başka bir şey olabilirdi. Babamın çeşit çeşit aleti vardı. Hepsini yanmış olamazdı, değil mi?

Kalkmak istemiyordum. Yere uzanıp uyumak ve soğuğu hiç düşünmemek istiyordum. Ama dişimi sıktım. Ayağa kalktım. Bo'ya ısıklık çaldım. Yürüdüm.

Bu sefer daha zor oldu. Ayağım öncesine göre daha kötü sürünüyordu ve kollarım tahta kesmekten yorulmuştu. Sadece şu anda boş olan sırt çantasını ve tüfeği taşıyordum. Ona aslında ihtiyacım yoktu. Beni burada öldürme ihtimali olan şeyleri bir kurşunla durduramazdım. Ama iş onu bırakmaya geldiğinde yapamadım. Sürekli babamın yüzünü görüyordum, göz göze geldiğimiz anı. Korku içime güm diye oturdu ve onu bırakamadım.

Sahile giden yolu yarıladığımda uzun, düz bir çubuk buldum. Tam bir değnek olacak boyuttaydı. Eskiden sahip olduğum —ayrıldığı gün George'un sakladığı, uçağı kaçırmamak için yola çıkmak zorunda kalana kadar aradığım— metal değnek kadar iyi değildi ancak yine de iş görürdü.

Kokusunu alacak kadar yaklaşıp dek düzenli bir şekilde ilerledim. Duman gitmişti ama kömür olmuş şeylerin pis kokusu havada yoğun bir şekilde asılıydı. Kulübenin kabarcıklı, yanmış kalıntılarını ağaçların arasından seçebiliyordum. Durdum,

yutkundum. Kulübenin içini aramam gerekiyordu ama enkazın içini karıştırma düşüncesine dayanamıyordum.

Bunu yapmam gerektiğini biliyordum ama etrafı karıştırmak bir mezarı kazmaya fazla benziyordu. Babamın mezarını açmak gibiydi ve ben bunu yapamazdım, bunu ya da olanları düşünemezdim.

O yüzden sadece bakacaktım. Kenarından yürüyecek ve hayatta kalan bir şey olup olmadığını görecektim.

İlerlemeye başladım. Her adımda göğsüm daha da sıkıştı, ta ki neredeyse nefes alamayacak hale gelene kadar. Yağmurda bile hava is ve duman kokuyordu.

Babam kulübeyi kendi elleriyle inşa etmişti. Bir yaz günü gelmiş ve her bir ağacı kendi seçmişti, düz ve kuvvetli olanları. Onları kesmiş, dallarını budamış, kabuklarını soymuş ve düzleştirmişti. Birbirlerine evin köşelerinde sağlam ve eşit bir şekilde oturmaları için içlerinde oyuklar açmış ve içeriye en ince bir esinti bile sızmayacak mükemmellikte birbirlerine uyana dek zımparalamış ve pürüzsüzleştirmişti. Bir pencere açmış, içine cam takmış ve perdeler bile asmıştı. Kendine bir baca inşa etmiş, bir masa ve bir çift tabure yapmıştı.

Onların hepsi yok olmuştu. Zemin yanıp kararmıştı. Duvarlar çökmüştü. Kararmış ve çökmekte olan birkaç kütük parçası duruyordu. Kulübenin yan tarafına küme halinde konmuş odun yığını tamamen yanmıştı. Yatağın nerede durduğunu ve iç duvarı ucu ucuna çıkarabiliyordunuz fakat hepsi buydu. Ateş işini tam görmüştü.

Kenar boyunca yürüdüm. Rüzgâr nemli külleri kıpırdatıyordu; metal ışıltıları göründü. Babamın baltasının başı. Sapı yanıp kül olmuştu ve başı kenarındaki küçük bir şerit haricinde tamamen kararmıştı — ama bütün haldeydi.

Uzanıp onu kendime çekebileceğim kadar yaklaştım. Ağırdı ama onu taşıyabilirdim. Buna dayanabilirdim. Ve eğer baltanın

başı sağlam kaldıysa, sağlam kalan başka şeyler de olabilirdi. *Arayacağım*, diye kendime söz verdim; daha şimdiden sanki hâlâ ısı yayılıyormuş, sanki beni hâlâ yakabilirmiş gibi geriye çekilmeye başlamıştım bile.

Daha sonra yapacaktım bunu.

Baltanın başını sırt çantamın dış cebine sığdırdım ve fermuarını kapattım. Parmaklarım simsiyah oldu. Onları başarısız bir şekilde kotuma sildim ama tek yaptığım, lekeyi etrafa yaymak oldu. Sırada baraka vardı. Yanmadan önceki gün —dün, daha dün müydü sahiden?— babam oraya bir geyik karkası asmıştı. Derisini bir gerginin üzerine koymuştu.

Hepsi şimdi yanmıştı. İçlerinden hangisinin geyik olduğunu bile çıkaramıyordum. Orada burada metal parçaları vardı ancak kullanışlı olabilecek kadar sağlam herhangi bir şey yoktu.

Fakat her nasılsa yangın barakanın bir köşesini tamamen ıskalamıştı. Kütük yığınının yanmamış bir kısmı kalçama kadar yükseliyordu ve köşede konserve yapılmak için bekleyen cam kavanozlardan oluşan bir piramit yükseliyordu. Eğildim ve en üsttekini aldım. Üzerleri isle kaplıydı ama kolumla yüzeyini ovuşturdum ve etiketini okudum.

GEYİK, diyordu. Kalbim heyecanla hopladı.

Sonra da söndü. İçleri boştu. Ama kavanozların kendileri yine de işe yarayabilirdi.

Beş tanesini sırt çantamın ana bölmesine koydum, içeride hareket edip tıkırdadılar. Kırılmalarından endişe ettiğim için daha fazla koymadım; daha sonra diğerleri için geri gelirdim. Doğrudum. Burada yapacak başka bir şey yoktu; dışarıdaki tuvalette işe yarayacak başka bir şey olmayacağı kesindi.

Suya doğru topallayarak yürüdüm. Her adım canımı yakıyordu. Sakat bacağımı kaldırmaya çalışmaktan vazgeçmiştim, yalnızca değneğime ağırlığımı iyice veriyor ve bacağımı çakılının üzerinde sürüklüyordum.

Kıyıya vardığımda yavaşça, ıstırap içinde eğildim ve bir kavanozu doldurdum. İkinciyi. Üçüncüyü. Çanta ağırlaşmaya başlayınca durdum. Yavaş yavaş yudumlayacaktım. İçlerine yağmur suyu dolsun diye kavanozları dışarıda bırakacaktım. Bir şey olmayacaktı. Göl suyunu her türlü kaynatmam gerekecekti, bu da ateşin daha da öncelik kazanması demekti ve zamanımı boşa harcamazdım.

Kıyıya göz gezdirdim. Pek boştu. Ağaçlar dilsiz bir şekilde bekliyordu; dallarında uçuşan, öten kuşlar yoktu. *Bir mezar gibi sessiz*, diye düşündüm ve içimden bir ürperti geçti. Bo neredeydi? Burada değildi. Yine gitmişti çünkü böyle yapardı o, yarı vahşiydi ve buraya aitti. Ürperen ve üşüyen, daha bir gün bile geçmeden yarı aç halde dolaşan benim gibi değildi.

Sadece iki konserve yiyeceğim vardı ve ondan sonra ya açlığa doğru yavaş yavaş yürüyecek ya da hızlı, soğuk bir gece sonrasında veya ayağımı yanlış yere bastığım için ormanın zemininde susuzluktan ölecektim. Ben vahşi bir kız değildim. Hiç şehrin dışında yaşamamıştım, tek başıma kalmamıştım. Hiç bu kadar yalnız olmamıştım ve sessizlik sonu hiç gelmeyecekmiş gibi kilometrelerce, sonu gelmeyen ormanlar ve gökyüzü boyunca uzanıyor, panik beni sıkıca yakalayıp göğüs kafesimi yumruğunun içinde ezerek sıkıyordu.

Ve sonra bir şapırtı duydum. Bir balık, suyun üzerine zıplayıp geri düştü, sonra ikinci bir balık daha, küçük dalgalar suyun üzerinde hızla yayıldı ve suyun yüzeyi yeniden cama döndü. Derin bir nefes aldım. Balıklar. Gölde balıklar vardı ve yiyeceğim işte hemen oracıktaydı, tabii onu nasıl yakalayacağımı bulabilirsem. Ve sonra başka bir şey daha gördüm; tanıdık bir yeşil yığın. Kano. Orada duruyordu, yağmur ve toz toprak içine dolmasın diye ters çevrilmişti.

Onu bırakmalıydım ama bunu henüz bilmiyordum. Zaten burada olmamam gerekiyordu. Sığınağımı inşa ediyor olma-

lıydım ya da en azından dinlenmeliydim. Onun yerine kıyıya doğru yürüdüm (hata). Kanoyu ters çevirdim (hata), sarf ettiğim çabayla inledim ve içinden bir kürek düştü. Kapağı dolap gibi açılan bir oturma yeri vardı. İçinde ufak bir ilk yardım kiti vardı, onu neşeyle çantama tıktım. Ve bir halat. Ve bir de olta takımı.

Halat parmağımdan daha inceydi, beyaz ve mavi renkliydi. Makarada ne kadarının sarılı olduğunu tahmin edemiyordum – on beş metre mi? Otuz metre mi? Ama onu da çantama koyarken sırttım. En son olta takımını çıkardım ve oturağın kapağını kapattım; sonra bir dakikalığına durup kanoyu takdir ettim.

Kano gölün her yerine gidebileceğim anlamına geliyordu. Sırtım incinmiş olsa bile kürek çekmem gerekecekti tabii ama bacağımdan kadar kötü durumda değildi o yüzden bacağıma dinlendirmek iyi bir şeydi.

Gölün güney tarafı çengel gibi, bir tür çizme şeklindeydi, o yüzden benim durmakta olduğum kuzey kıyısından bakınca büyük bir kısmını göremiyordunuz. Orada kimbilir neler vardı? Babam orada iyi balık tutulabildiğini ve kafeslenebildiğini söylemişti. Oltam yoktu ancak içinde misinaların, kancaların ve yemlerin –bir de bıçağın– olduğu olta takımım vardı. Balık tutabilirdim.

Göle sırttım. “Sanırım her şey yoluna girecek,” dedim. “Sanırım iyi olacağız.”

Tam öleceğime inanmaya başlamışken ölmeyeceğimi düşünmeye başladım. En büyük hatam buydu.

Öncesi

ANNEM ÖLDÜKTEN, BEN de hastaneden çıktıktan sonra avukatım ve devlet, babamın izini sürerken üç ayımı bir koruyucu ailenin yanında geçirdim. Arkadaşım Ronnie'nin yanında kalmak istemiştim. Annem şehirde olmadığı zamanlar genellikle onda kalırdım. Ama ailelerinde beş çocuk vardı ve benim sürekli olarak hastaneye ve fizik tedaviye gitmem gerekiyordu, bu yüzden —Ronnie'nin annesiyle babası tarafından, avukat tarafından, mahkeme tarafından, emin değilim— benim “tıbbi olarak tecrübe sahibi bir aileye” ihtiyacım olduğuna karar verildi. Böylece soluğu birbirinin tıpkısı yuvarlak suratlara ve aynı ekşi ifadelere sahip olan Wilkerson'ların yanında aldım. Evin içinde sanki hayatlarındaki bütün hayal kırıklıklarını beraberlerinde sürüklüyorlarmış gibi yorgun argın yürüyorlardı ve üvey çocuklarının —benim, Lily'nin ve George'un— bu hayal kırıklıklarından birkaçı olduğumuza dair hiçbir şüphe bırakmıyorlardı.

Orada geçirdiğim ilk sabah ranzanın çıtalarına bakarak evin geri kalanının uyanmasını dinlemiştim. Bay Wilkerson sabah boyunca homurdanıp bağırmış, Bayan Wilkerson'sa o kalktıktan beş dakika sonra ona bağırarak cevap vermeye başlamıştı. Kızgın değillerdi; sadece birbirleriyle *sesleri* öfkeliymiş gibi *çık-madan* nasıl konuşacaklarını bilmiyorlardı.

Lily buna rağmen uyuyabiliyor ya da uyuyor numarası yapıyordu. Ama George'tan önce kalkmanız gerekirdi. O kalktığında eğer siz hâlâ uyuyorsanız size eziyet ederdi. Küçük Lily'nin ayaklarından tutup yere pat diye düşsün diye yatağından çekmeyi severdi. George on beş yaşındaydı. Ben ondan yaşça daha büyüktüm ama o benden boyut olarak daha büyüktü ve bana da zorbalık edebileceğini düşünüyordu.

Onu yenmek için git gide daha erken kalkmaya başladık. Ben orada birkaç hafta yaşadıktan ve George, ben çok narin olduğum için, beni rahatsız ederse başının belaya gireceğini fark ettikten sonra, Lily güneş doğmadan önce yatağıma gelirdi. Ona bir oyuncak bebek gibi sarılırdım, o da bana iyice sokulurdu.

Lily'nin babası annesini dövdüğü için hapisteydi, annesiye uyuşturucu bağımlısıydı. Lily altı yaşındaydı ve bugüne kadar üç kere koruyucu aileye verilmişti. Onun yanında olmak bir tuhaftı çünkü önce, *En azından annen hayatta*, diye düşünüyor, sonraysa, *En azından bana göz kulak olan bir annem vardı*, diye düşünüyordum.

Bunları bilmeniz gerekmiyor aslında. Lily ve George'un isimlerini bilmeniz gerekmiyor. Dünya onları hayatları boyunca birçok kez unutacak, o yüzden ben de unutursam çok alınacaklarını sanmıyorum. Fakat bunları hatırlamam önemli, annemin en sevdiği rengin mavi olduğunu, deniz yıldızlarını sevdiğini ve ön dişleri çarpık olduğu için gülerken ağzını eliyle kapattığını hatırlamamın önemli olduğu gibi.

Çünkü böyle küçük parçaları kaybettiğim zaman, *öncesini* kaybediyorum. Ve öncesi olmazsa, elimde sadece göl ve orman ve havada tadını alabildiğim kış kalıyordu ve bu, hayatta kalmak için yeterli sebep değildi. Lily'ye güle güle derken ağlamıştım ve keşke onu da yanımda getirebilsem demiştim. Şimdi bu düşünce kâbus gibi geliyordu. Yalnız olmam daha iyiydi çünkü şimdi kimseye göz kulak olmaya çalışmam –ve başarısız olmam– gerekmeyecekti.

Ancak Griff'le göle uçtuğumuz gün Lily'yi ve her ne kadar berbat durumda olsa da evi özlemiş ve daha fazla üzülemeyeceğimi düşünmüştüm. Bu da benim eskiden ne kadar mızımız biri olduğumun kanıtıydı. Şimdi de mızımızlanabilirdim ama en azından şu anda elimde daha iyi bir sebep vardı.

Bo'yla pek dostane olmayan tanıştırılmamızdan sonra babam hepimizi kulübeye geri götürdü. Yukarıya çıkan yol engebesizdi ve babam patikanın içini sahilden topladığı çakıllarla doldurmuştu. Beyaza boyalı, kalın sicimle üzerlerine koç kafatasları bağlanmış iki büyük kaya sahilden kulübeye geçişi işaret ediyordu. Kafataslarının boş göz çukurları bana baktı ve ürperdim.

Kulübe küçüktü: aralarında kapı olmayan iki oda vardı. Sadece perdeli bir kapı boşluğu vardı. Odun yakan bir ocağı bile yoktu, sadece kaba bir taş şömine ve içinde su kaynatmak için büyük, siyah bir tencere.

Her şey is ve köpek kokuyordu. Bo hemen ateşin yanına yığıldı ama beni izlemeyi bırakmadı. Babam bize akşam yemeği koydu. Yakınlarda yetişen keklik üzümüyle tatlandırılmış geyik eti, karadut reçeli ve bir somun sıcak, çıtır çıtır ekmek. Griff'in getirdikleri hariç babamın yiyeceklerinin hepsi yakaladığı şeylerdi. Kuş, tavşan, geyik, balık, hatta fazla seçenek olmadığında sincap bile vardı. Ama çoğunlukla balıktı. Bir sürü balık.

Bir seferde birkaç lokma yiyerek kibar olmaya çalıştım ve geyik etini didikledim. Eğer kibar olursam babama burada kalmamın katiyen mümkün olmadığını söyleyince darbenin etkisini yumuşatacağını düşündüm. Griff ayrılırken ben de gidecektim.

Babam beni Bo gibi yakından izledi. Sonunda gözlerini Griff'e çevirdiğinde bir parça eti avcuma aldım ve köpeğin görebileceği bir yerde salladım, böyle yaparsam gerçekten bir şey yemişim gibi görünebileceğini düşündüm. Bana yaklaşmaması için eti fırlatacaktım ama köpek öne atıldı ve hemen dibime geldi; köpek o kadar büyük ve kulübe o kadar küçüktü ki daha

önünden çekmeye fırsat bulamadan sarkıttığım elime ulaşmıştı. Fakat parmaklarını burnuma değdirip ıslak nefesini burnundan üfleterek orada öylece durdu ve eti almadı.

Babam, "Ona, 'Eti al' demen gerek," dedi. Yine sırtıyordu.

Köpek yerine babama bakarak, "Eti al," dedim. Bo eti parmaklarımdan kaptı ve onu yemek için ateşin yanına geri döndü. Sonra ağzından akan salyaları yalayarak beni izleme işine geri döndü. Ama bu sefer temkinli bakışlar yerine o yalvaran köpek ifadesi vardı yüzünde. Babam, "Sanırım sana ısınıyor," dedi. "Ve yemek konusunda endişelenme, ufaklık. İştahının büyük ihtimalle yerinde olmadığını biliyorum. Moira gergin olduğu zaman hiç yemek yiyemezdi."

Moira. Annem. Annemin ismini büyük bir şefkatle söylemişti. "Yorgunum," dedim.

Babam, "O eklentiği inşa edene kadar yatağı sen alabilirsin," dedi. "Ben dışarıda yağmur yağmadığı sürece kalabilirim, yağarsa da Bo'yla birlikte yerde yatarız."

Griff'e baktım. Hava karanlıkken gitmeyeceğini düşündüm, zaten birkaç bira da içmişti ve bu onun gerçekten gitmemesi gerektiği anlamına geliyordu. Sabah olana kadar bekleyecekti, ben de onunla birlikte gidecektim. Bu gece uyumak güvenliydi.

Başımı salladım ve ayağa kalktım. Bulaşıklara yardım etmeyi teklif etsem mi diye düşündüm ama sonra onun bulaşıklarını nasıl yıkadığına dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Herhalde onları göle inip yıkıyordu. Bütün bunlar çok fazlaydı —o zaman için bulaşıkları gölde yıkamak zor gibi gelmişti— o yüzden spor çantamı kaptım ve odaya gidip perdeyi arkamdan çektim.

Üzerimi değiştirmek yerine üzerimde kotum ve uzun kollu bluzumla durdum. Griff ve babam konuşup yemeklerini yiyorlardı ama belki de beni kontrol etmek ve perdelerin arasından bir bakmak isteyebilirlerdi. Wilkerson'lardayken George kapıyı yumrukladığı sırada üzerimi tuvalette değiştirmek zorunda kalıyordum.

Oradayken en azından her birimiz bir şekilde sakattık. Tek farkım, benim etiketlenmiş bir şekilde gelmiş olmamdı. Yara izleri buydu işte: İnsanlara benimle ilgili bilmeleri gerektiğini düşündükleri her şeyi söyleyen koca bir etiket.

Yatağa oturdum ve battaniyeleri kucağımda topladım. Spor çantamı yanıma kaldırdım ve yavaşça eşyamı boşalttım. En son olarak bir fotoğraf çıkardım. Bu benim her gece yaptığım ritüelimdi; kendime yanımda taşımak için izin verdiğim, bana annemi hatırlatan tek şeydi bu.

Fotoğrafta annemle ben vardık, kollarımızı birbirimize sarmıştık ve rüzgâr saçlarımızı suratlarımıza vuruyordu. Birbirimize çok benziyorduk, herkes öyle derdi. Sivri çeneler, koyu gözler, sürekli isyan eden ve asla söylendikleri yerde durmayan koyu renk saçlar. Tek fark onun benden daha güzel olmasıydı ve ben artık fotoğraftaki gibi görünmüyordum. Yara izleri suratımı çekiştiriyor, dengesini bozuyordu. Göz kapağımın üzerindeki deri yanmıştı ve göz kapağım biraz aşağı sarkıyordu. Görüşüm engel olmuyordu. Tuhaf olan, genellikle insanların benim beynime hasar aldığını falan düşünmelerine sebep olmasıydı. Eğer güneş gözlüğü takarsam, bana aşağı yukarı normalmişim gibi davranıyorlardı. Gözlüğümü çıkarırsam çok yavaş ve tatlı bir şekilde, sanki çocukmuşum gibi konuşmaya başlıyorlardı.

Eski fotoğrafa bakmak zordu ve acaba sadece annemin olduğu bir fotoğrafı mı saklasam diye düşünmüştüm ancak istediğim şey sadece annem değildi. İkimizi istiyordum. Bana doladığı kolunu ve bizi yukarıya, göklere, başka kimselerin olmadığı yerlere taşıyan o rüzgârı istiyordum. Ona her gece bakıyordum. Sanki eğer her gece bakmazsam yok olabilirmiş ve beraberinde de annemin hatırasını götürebilirmiş gibi geliyordu.

Bir noktada uyuyakalmış olmalıydım çünkü bir an sonra kendimi uçak motorunun sesine uyanırken buldum ve küfrettim. Spor çantamı aldım. O anda eşyamın hâlâ dışarıda,

battaniyelerin üzerinde olduklarını fark ettim. Onları yeniden çantanın içine tıktım ve ayakkabılarımı hızla ayaklarıma geçirdim. Motorların sesi yükseliyordu. Kendime, *Kontrol listesinin üzerinden geçiyor*, diye hatırlattım. *Zamanın var, zamanın var, sadece acele etmelisin*.

Ayakkabı bağcıklarını bağlamadım. Kulübenin içinden ayaklarımı güm güm vurarak geçtim ve dışarı çıktım. Babam dışarıda ellerini kalçasına koymuş bir şekilde Griff'in uçağının suyun üzerinden ilerlemesini, burnunun kalkmasını ve kayar gibi gökyüzüne çıkmasını izliyordu.

Öne doğru tökezledim. "Dur, gitme," dedim ama sesim bir fısıltıydı ve ağzımdan neredeyse çıkmamıştı bile. "Ben burada kalamam."

Fakat Griff gitmişti. Babam bana doğru kocaman bir gülümsemeyle döndü.

"Hey, uykucu," dedi.

Aptal aptal, "Gitti," dedim. Uçak çoktan uzaklaşmış ve bir arının boyutuna küçülmüştü. Öne doğru, neredeyse suya kadar yürüdüm. Sanki eğer onu takip etmeye çalışırsam beni görür de geri dönermiş gibi. Ama uçak neredeyse gözden kaybolmuş ve beraberinde de hızlıca geri dönüşüne dair hayallerimi de alıp götürmüştü.

Burada kapana kısılmıştım ve hiç tanımadığım bir baba dışında yüzlerce kilometre boyunca başka kimse yoktu.

Sonrası

YANGINDAN SONRAKİ GÜN göl, gelmeyeceğini bildiğim bir uçağı bekliyormuşçasına kıpırtısızdı. Kanonun yanında suyu ve gökyüzünü izleyerek çok uzun süre bekledim. Yüzümü çevirdiğimde hatalarımın etkilerini çoktan hissetmeye başlamıştım bile; bu, uzuvlarımda yer alan, yayılacağını bildiğim titreyen bir bitkinlikti.

Spor çanta ve olta takımıyla ağaçlara geri döndüm. Bo bana katılmak için ağaç hattından hızlı adımlarla geliyordu, buradan uzaklaşmak için benim kadar hevesli görünüyordu. Sırtımdan aşağı küçük acı dalgaları yayıldı ama dişimi sıktım. Sırt çantasının askıları omuzlarıma batıyordu.

Spor çantayı almak için eğildiğimde büyük bir acı yan tarafımdan aşağı indi ve nefesim kesilerek bir ağacın gövdesine dayanmak zorunda kaldım. Olta kutusu ve baltayla birlikte fazla ağır olmuştu.

Umutsuzluğa tehlikeli derecede yakın bir iniltille, "Bunu tek başıma taşıyamam," dedim.

Babamın yanımda olmasını istiyordum. Onunla geçirdiğim bütün zaman boyunca ona gönül koymuştum, ona şimdi de içerliyordum, ondan *nefret ediyordum* çünkü bütün bunlar onun suçuydu; eğer beni buraya sürüklemiş olmasaydı bunların hiç-

biri olmayacaktı, keşke onu bir daha asla görmemiş olsaydım ve keşke şimdi burada olsaydı.

Keşke bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilseydi.

Keşke bana gülebilse, burnuma çamur sürebilse ve bana aptalca isimler takabilseydi.

Gözlerim doldu. Bo sanki bana, *Yalnız değilsin*, demek istermişçesine bacağımı dürttü. Bo karşılaştığım en sadık köpekti. Sıcaktı, vahşiydi ama aynı zamanda da kuvvetliydi. Bir de benim için bir şeyleri taşıyabilseydi...

Belki de taşıyabilirdi.

Kayanın orada kemerimi yeniden takmıştım ama şimdi çıkardım. "Bo, otur," dedim. Temkinli bir şekilde dediğimi yaptı. "Tamam, şimdi kıpırdama. Daha önce hiç tasma taktın mı bilmiyorum..."

Kemer Bo'nun boynunun etrafına takmaya başladım. İrkilip kaçtı ve kemere tedbirli bir şekilde bakarak benden birkaç adım öteye dans edercesine gitti.

"Bir şey yok, Bo," dedim. "Gel bakalım, tatlım." Parmaklarımı oynattım. Bo yavaşça yanıma geldi. Bu sefer kemeri koklasın diye ona doğru uzattım. Şöyle bir kokladıktan sonra bana delirmişim gibi baktı. Güldüm.

Bana bakışı o kadar inanamıyormuş gibiydi ki, kaşları falan bile seğiriyordu. "Canını yakmayacak," diye ona söz verdim. Kemer yavaşça boynuna doğru kaldırdım, bunu yaparken de sürekli onunla konuşup ona ne kadar iyi bir köpek olduğunu söyledim. Kemerin ucunu nazikçe tokasından geçirdim ve en sonraki deliğe taktım. "Tamam, bekle," dedim.

Bıraktım. Bo kemeri güzelce bir salladı ve her yere su damlaları saçtı. Feryadı bastım ve köpek kokan suyun suratıma sıçramaması için kollarımı kaldırdım.

Bo donup kaldı. Sağa doğru biraz gitti. Sola gitti. Bu yeni aksesuarını görebilmek için etrafında döndü. Bir inilti çıkardı.

“Sıkıntı yok,” diye ona güvence verdim. “Yakışıklı oldun.”

Patisini kaldırıp sanki kemeri çıkarmak istiyormuş gibi başını eğdi ama sonra bana baktı. Ona olabildiğince sert bir şekilde baktım, o da patisini indirdi.

“Çok uzun süre kalmayacak,” diye ona söz verdim.

Sonra sıra asıl sınava geldi. Tüfeğin kayışını yeniden söktüm. Tüfeği elimde taşımam gerekecekti. Kayışın bir ucunu kemere bağladım. Yeterince uzundu ama daha şimdiden spor çantayı sürüklemenin Bo’yu bir tarafa çekeceği için zorlayacağını görebiliyordum.

Halatı hatırladım. Fazla uzundu ama balta başını çıkardım ve dizlerimin arasında sıkıştırdım. İs, kotumu lekeledi ama zaten o kadar pistim ki neredeyse hiç fark olmadı. Zaten kim görecekti ki?

Halatı iki güzel parçaya bölünene kadar baltanın üzerine sürttüm. Kayışı kemerden çıkardım. Onun yerine iki halat parçasını soktum. Birini hâlâ ben sanki tamamen kafayı yemişim de sadece beni hoş görüyormuş gibi davranan Bo’nun iki yanına koydum. Uçlarını spor çantanın kayışlarına bağladım.

Şimdi büyük sınava gelmiştik. Bo’nun bir metre kadar önüne yürüdüm ve onu çağırdım. “Gel, oğlum!”

Bo öne adım atmadan önce uzun bir an tereddüt etti. Halatlar gerildi. Bo hemen durdu ve hafif bir iniltiyle arkasına baktı.

Babam gibi konuşmaya çalışarak kararlı bir sesle, “Buraya gel, Bo,” dedim.

Bo yavaşça komutumu yerine getirdi, her adımı abartılıydı. Spor çanta arkasından sürüklendi. Bana geldiğinde onu bol bol övdüm ve kulaklarını kaşıdım. Ağzından soluk alıp verdi, memnun olmuş ve kafası karışmıştı.

Bunu tekrar yaptık. Bir buçuk metre, sonra üç metre, sonra parmağımı şaklattığım anda beni takip etmeye başladı. Harika bir sistem denemezdi. Çanta bir şeylere takılıp durdu ve bir dal yan tarafında bir delik açınca içindekilerin yere dökülmemesi

için hepsini ters çevirmek zorunda kaldım ama kayaya kadar varmayı başardık ve o kadar çok şey taşımak zorunda kalmadım.

Yine de tükenmiştim. Göz kapaklarım kapanıyordu ve uzuvlarım artık o titreme hissinin ötesine geçmişti. Şimdi sadece uyuşmuş ve cansız hissediyordum. Kendimi çıkıntıya zar zor çekebildim. Bo'yu çağırdım ve kemerle oynadım ama parmaklarım kaskatıydı ve üşümüştü, o yüzden tokasını açmadım.

Sonunda tamamını Bo'nun kafasından kaydırarak çıkardım, kısa bir an için kulaklarını kafatasına bastırdım. Kemer çıkarınca yeniden sallandı, sonra da deliye dönmüş gibi kuyruğunu bacaklarının arasına alıp dili dışarıda açıklıkta koşmaya başladı. Üç çılgın tur attıktan sonra kayarak durdu ve komut almak üzere bekledi.

Ona güldüm. Bana alınmış gibi baktı. Spor çantayı yanıma çektim ve fermuarını açtım. Giysilerimin geri kalanı buradaydı ve kuruydu. Tanrı'ya şükürler olsun. Olta kutusunu kenara koydum; ona biraz sonra bakacaktım. Konserve ve kavanozlarımı dizdim.

Konserve şeftaliler, kısmen boş bir kavanoz somon, üç kavanoz su, iki boş kavanoz. Boş kavanozları açık halde sığınağın dışına yerleştirdim, yeniden yağmur yağdığı zaman suyu toplaması için.

Ağrıkesicilerimi dolu kavanozların yanına koydum. Bir tane daha alabilirdim ama sadece dört tane kalmıştı. Onlara daha sonra ihtiyacım olabilirdi ve acı benim için yeni bir tecrübe de sayılmazdı hani.

Balta başını çıkıntının uzak köşesine koydum. Gece yanlışlıkla ona tekme atıp ayağımı yarmak istemiyordum.

Eşyamın geri kalanını hemen ayıkladım: cüzdanım, anahtarlar, şampuan, deodorant, saç fırçası, telefon (sadece birkaç gün önce neden bu kadar önemli bir şeymiş gibi geldiğini merak ederek ona üç dakika boyunca baktım), telefon şarj aleti ve bir havalimanı kitapçısında aldığım gerilim romanı. Sırt çantamda bir defter —bu defter— ve birkaç tükenmez kalem vardı, o an için

bir işe yaramaz diyerek telefon ve geriye kalan diğer her şeyle birlikte kenara koydum.

Her şeyi çıkıntının altına tıktım ve olta takımını kendime doğru çektim. Mandalları katılaştırmıştı ve parmaklarım da titrediği için kutuyu zorlayıp açmak biraz sürdü.

İçinde bir hazine vardı. Bir bıçak, çakmaktaşı ve çelik kiti, olta ipi, kancalar, yemler. Bir de olta kamışım olsa tam bir balıkçılar kraliçesi olabilirdim. Ve sonra moralim yerle bir oldu.

Çakmaktaşı ve çelik kiti. Ateş. Yakacak odun toplamamıştım. Tutuşacak bir şey bile toplamamıştım. Kalkmak zorundaydım. Odun toplamalıydım.

Ayağa kalkmayı düşündüm ve ağlamaya başladım. Çok fazla yorulmuştum. Canım çok fazla yanıyordu. Yapamazdım. "Yapamam," dedim. "Ayağa kalkamam. Kalkamam."

Kendime acıdığımı biliyordum ama haklıydım da. Kanonun yanına o fazladan mesafeyi yürümüştüm, onu ters çevirmiştim ve her yerim zaten bu kadar acırken bunu yapmam salaklıktı. Ayağa kalkıp dolaşamaz, düşmüş dalları, çubukları ve çalıları toplamak için tekrar tekrar eğilemezdim. Bütün bu yolcuğu ateş yakmak için malzeme bulayım diye yapmıştım ve yakamayacaktım.

Ölüme ne kadar yakın olduğumu unutarak az kalsın kendimi öldürecektim ancak şanslıydım çünkü en değerli şeyimi unutmuştum: Bo'yu.

Yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmış halde çıkıntının altında kıvrıldım. Bo da yanıma geldi ve yere uzandı. Sıcaktı, düzenli nefesi sakinleştiriciydi.

Ona, "İyi olacağız," dedim. "İyi olacağız, ta ki..."

Ta ki. Bu sözleri söyleyince her şey yeniden üzerime yıkıldı. Artık ta ki yoktu. Kimse beni kurtarmaya gelmeyecekti. Yani babamın geride bıraktığı yiyecekleri bulmak yeterli değildi; o tükenecekti. Benim yiyeceğe ihtiyacım yoktu; yiyecek bulmak,

yemek yapmak için yöntemlere ihtiyacım vardı. Sadece bugün, yarın ya da bu hafta için değil. Aylarca böyle gidecekti ve belki bir gün birileri gelecekti ama buna bel bağlayamazdım. Onlara güvenemezdim. Sadece ben vardım ve ben ormanda sadece birkaç haftadır bulunan, daha önce hiç hayatta kalma mücadelesi vermemiş tek başına bir kızdım. Tekrar tekrar incinen bir kız. Tek bir kelimenin insan için her şeyi değiştirebilmesi ne kadar komikti. Hayatını kurtarabilmesi.

Ben kuvvetli değildim. Ancak zekiydim. "Bir plana ihtiyacımız var," dedim Bo'nun yan tarafına yaslanarak. "Çok, çok iyi bir plana."

Bo inledi.

Bedenim acıyla zonklarken yavaş yavaş uykuya geçtim, yağmurun sesi dört bir yanımda zemine patır patır düşüyordu.

Öncesi

GRİFF'İN UÇAĞININ KÜÇÜLÜP gözden kaybolmasını izledim. Babam elini omzuma koydu, korkup sağa sola silkindim. İncinmiş gibi göründü. "Geri gelecek," dedi. "Daha fazla erzak getirecek. Ama o zamana kadar yapacak çok işimiz var. Sana etrafı göstereyim."

"Kulübenin tamamını gördüm zaten," diye patladım. Dışarıdaki tuvaleti de görmüştüm. Az kalsın ağlayacaktım. Çişimi yaparken nefesimi tutmak zorunda kalmıştım, sinekler dört bir yanımda vızıldıyor, ahşap duvarlardan sekiyorlardı. Tekrar tekrar, *Burada mahsur kaldım, burada mahsur kaldım*, diye düşünüp durdum. "Görecek başka ne var ki?"

Babam, "Görecek bir sürü şey var," dedi. Şimdi ne diyeceğinden tam olarak emin değilmiş gibi çenesini kaşıdı. "Ve senin de burada işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmen gerek. Ben her şeyi kendi başıma halledemem, ikimiz de buradayken olmaz."

"Ev işleri yapmamı mı istiyorsun? İyi. Ne yapacağımı göstermen yeter."

"Ev işi mi? Birkaç tane var, sanırım. Ama kendi yiyeceğini bulmayı öğrenmen gerekecek. Kendine bakmayı. Bazen ben avlanmak vesaire için iki üç hafta burada olmayacağım. Ben oradayken de senin kendi başının çaresine bakman gerekecek."

Ona bakakaldım. "Beni burada yalnız başıma mı bırakacaksın?"
Güldü. "Bir şey olmaz, minik ayıcık."

Bana ikinci kez böyle hitap etmişti ve benim böyle bir takma adım olduğuna dair hiçbir anım yoktu. Ama sanki hatırlamamı bekliyormuş gibi söylemeye devam ediyordu.

"Pekâlâ," dedim. Her neyse. Burada uzun süre kalmayacaktım zaten. "Bana etrafı göster."

Kulübeden başladık. Odaları tanımak için değildi tabii, çünkü (babamın da dediği gibi) kapıda dururken bile karşı duvara tükürebilirdiniz; içindeki eşyayı tanımak içindi.

Üç av tüfeği ve kutular dolusu mühimmat vardı. Bir balta ve daha küçük bir el baltası, ateş için bir ocak demiri, kıvılcım için çakmaktaşı, battaniyeler, yiyecek, tencereler, bıçaklar, marangozluk aletleri, plastik muşambalar, çekiçler, testereler, oltalar, yemler, kancalar, balık ağları, kurutulmuş otlar, baharatlar, vitaminler, ağrıkesiciler, antibiyotikler, sürahiler dolusu su, elma sırası, bira, bisküviler, konsantre süt, şekerlemeler, eski bir kutu gazlı içecek...

Devam edebilirdim. Sayfalar dolusu anlatabilirdim. O kadar çok şey vardı ve ben *hiç bilmiyordum*. Babam durmadan hepsini anlatırken neredeyse dinlememiştım bile.

Her şeyin adı konup ne işe yaradığı anlatıldıktan sonra gölün kıyısında yürüdük. Suyun yakınında ters bir şekilde duran, üzeri kumlu yeşil bir kano vardı. Babamla onu taşıyıp suya koyduk. Ya da babam koydu, ortasından kaldırdı, ben de yardım ediyormuş gibi kış tarafına bir elimi uzattım ama tırnaklarım ahşaba neredeyse sürmedi bile.

Adımlarım yavaşladı, çakılların arasından yürümek asfalttan daha zordu. Bütün bunların üstüne bir de cüsseli, tanımadığım bir ağırlığı taşıyabileceğim konusunda kendime güvenmiyordum. Ya da en azından kendime dediğim şey buydu. Bunu doğru olduğu için mi yoksa yardım etmek istemediğim için mi

söylemiştim hatırlamıyordum. Yardım etmek demek bunlara razı olmak demektir, birazcık bile olsa.

Eğer kalacaksam da bunu neşeli bir şekilde yapmayacaktım.

Bo bizim nereye gidiyor olduğumuzu biliyor gibiydi ve kıyı boyunca yürümeye başladı. Gölde balıklar, alabalık ve levrek vardı ve bu kısa balık akını sırasında bile babam yan taraftan kancaya yemlik balıklardan takıp sarkıttı. Olta kamışı yandan düşmesin diye kanonun yan tarafındaki bir açık göze oturdu. Sahil şeridinin yarısına gelmiştik ki olta ipi kıpırdayıp dans etmeye başladı.

Babam, "İpi makaraya sarıp çek," dedi. Tereddüt ettim. Olduğu yerde dönüp yanıma sıkıştı ve kayığın dibine çömeldi. Ellerimi doğru pozisyonlara koydu.

İstemeye istemeye makarayı sarmaya başladım. Elini elimin üzerine kapattı. İrkildim.

Bana, "Çok gevşemesine izin veremezsin," dedi. "Yoksa kancadan serbest kalacak boşluğu olur. Onu çabucak çek."

Hızla kolu çevirdim. İp suyun içine doğru uzanıyordu, gergindi ve titriyordu ama aşağıda hiçbir şey göremiyordum. Balık olduğunu sadece elimdeki oltanın seğirmesinden ve kıpırdamasından anlıyordum. Balık kaçmaya çalışırken her türlü hareketini hissedebiliyordum. Zorluyor, yoruluyor, yeniden zorluyordu ama en çılgınca hareketlerine rağmen makara onu yavaş yavaş çekmeme olanak veriyordu.

Sonra birdenbire yüzeyde beliriverdi, benekli, ıslıl ıslıl bir sırt kısa bir an için görünüp sonra yeniden derinlere daldı. Ne kadar yorulduğunu hissedebiliyordum. İpin kollarıma kadar çıkan irkilişleri artık daha yavaşlamıştı, sürekli titreşen bir panik yerini bir iki kuvvetli sarsıntıya bırakmıştı.

Keşke onu serbest bırakabilseydim ama babam cesaret verici tezahüratlar yapıyordu. Dönen kolu geriye doğru çektim ve etrafta salladım, artık balık sudan tamamen çıkmış, kancadan

sallanıyordu. Ön kolumla aynı uzunlukta idi ve havada öne arkaya bükülüyordu, kuyruğu onu suyun içinde hızla yüzdürecek bir kuvvetle yan tarafa doğru kıvrılmıştı. Havada bir işe yaramazdı tabii.

Babam, "Onu kanoya getir," dedi. Olta hâlâ bu tarafa doğru kıpırdanırken ve balık kaçmaya çalışırken bu gerçekleştirmesi zor bir prosedürdü ama kısa süre sonra kayığın dibinde çılgınca hopluyordu. Babam balığı benekli kısmına botuyla basarak kıstırdı, sonra da kafasının arkasına ağırlıklı bir sopayla sertçe üç kere vurdu.

Her darbeye hopladım. Balığın solungaçlarından kan süzülüyordu. Balık nefes almak için uğraşırken yavaşça bir kere, iki kere şişti ve öldü. Midem çalkalandı. Ben daha önce hiç, bir şey öldürmemiştim. Ya da bir şeyin öldürüldüğünü görmemişim.

"Sadece bir balıktı," diye fısıldadım.

Babam da, "Sadece bir balıktı," diye tekrar etti. Kancayı kırıp söktü. "Ama bizi güzelce besleyecek iyi bir balıktı. Burada yiyeceğini kendin bulmak zorundasın. Streç film ve köpük tabak üzerinde gelmez. Balık için üzülebilirsin. Ya da geyik, tavşan veya tabağında her ne varsa onun için. Ama onun yerine şükran duymalısın bence. Onun eti seni güçlü tutar. Seni hayatta tutar."

"Bence beni canlı tutmak yerine kendisi canlı kalmayı tercih ederdi," dedim.

"Burada balığın seçme hakkı yok," dedi ciddi bir şekilde, ben de ağzımdan kaçırmadan önce kahkahamı bastırmak zorunda kaldım. Babam bana doğru kaşlarını oynattı. "Şimdi gidip kendimize güzel, küçük bir ateş yakalım, ben de sana bu arkadaşımızı nasıl ögle yemeğine dönüştüreceğimizi göstereyim, olmaz mı?"

Midem guruldadı. Kahvaltıda birazcık kuru gözleme yemiştik. Ağzımın için sakızla dolmuş gibi hissetmeme sebep olmuşlardı, sanki bütün tükürüğümü emmiş gibi; tabağımı itmeden önce ancak bir tanesini yutmaya kendimi zorlayabilmişim.

Kıyıya geldiğimizde babam kanonun yarısını suyun içinden çıkarmıştı. “Eğer kabul edersen görevin ateş için çıra ve odun toplamak,” dedi. “Öğle yemeği hazırlamak için sadece, bu yüzden çok fazla oduna ihtiyacımız yok. Ararken—”

“Kamp yapmışlığım var,” dedim. “Nasıl dal topladığını çözebilirim.” Ağaç hattına doğru ayaklarımı vura vura ilerledim.

Babam, “Çok uzaklaşma,” diye seslendi.

Ağaçların arasına daldım. Onu doğrudan göremeyecek noktaya gelene kadar ilerledim ama en azından ağaçların bittiği yeri görebildiğimden emin olmak için arkama bakıp durdum. Buradaki ilk günümde, Kanada’nın bilmem neresinde kaybolmak istemiyordum.

Orman zeminindeki çalı çırpıyı tekmeleyerek ilerleyip düşmüş dalları kollarıma doldururken geldiğimiz rotayı gözümde canlandırdım. Hızı hesaplayıp tam olarak ne kadar süre boyunca uçtığımızı hatırlamaya çalıştım. Ama nereden başladığımızı tam olarak bilmiyordum ve benim için Kanada demek Kuzey Dakota’dan Kuzey Kutbu’na kadar uzanan uçsuz bucaksız bir alandı.

Babamın buralardan hoşlanmasına şaşırmamak gerekiyordu, hele ki eğer istediği şey insanlardan uzaklaşmaksa. İstesem bile birilerine bizi nasıl bulabileceklerini anlatamazdım.

Düşmüş dallardan birine doğru uzanırken arkamda bir hırıltı gümbürdedi. Donup kaldım. *Bir ayı*, diye düşündüm, *ya da bir kurt* — ama yavaşça arkama baktığım zaman bunun Bo olduğunu gördüm, omuzlarındaki tüyleri kalkmış, dişlerini çıkarmış bir halde duruyordu.

“H-hey,” dedim yatıştırıcı bir şekilde elimi uzatarak. Sonra baktığı şeyin ben olmadığını fark ettim. Arkamdan bir tıslama, takırtı geldi ve Bo’ya doğru içimden *Yılan!* diyerek zıpladım fakat yılan yerine içini karıştırmakta olduğum çalılığın içinden şişman bir kirpi paytak paytak fırladı ve ormanın derinliklerine doğru gitti.

Kirpi gözden kaybolur kaybolmaz Bo'nun hırıltısı da kesildi ve ağzından akan salyaları yalayarak, kuyruğunu pat pat yere vurarak oturdu.

"Aferin oğluma!" dedim. Bir kolumu topladığım dallara sardım ve kulaklarını kaşıdım. "Az kalsın suratıma dikenlerini fırlatıyordu, değil mi?"

Kalbim bayağı bir hızlı çarpıyordu ama şimdi de kendimi aptal gibi hissediyordum. Dikenlerin batması canımı çok pis yakardı ama kirpinin gelip beni yiyeceği de yoktu yani.

Bo'ya ılık çaldım ve sahile geri döndük. Köpek yanımdan hiç ayrılmadı. Belki de benim buralarda asla tek başıma hayatta kalamayacağımı hissetmişti. Ya da belki de alışkın olmadığı şefkati görmek hoşuna gitmişti.

Babam emir vermek dışında köpekle konuşmuyordu. Bo'nun aldığı en fazla övgü homurtuyla söylenmiş bir, "iyi köpek"ti. Fakat çakıllı sahile gittiğimizde Bo yine babama koştu. Kanonun yanına kollarımdaki yükümü boşalttım ve yorum yapmasını bekledim.

Babam, "Üç yığın yap. Farklı boyutlarda olacak şekilde," dedi. "O şekilde ateşin içine atacağımız sonraki dalı seçmemiz kolay olur."

"Bunu sen yapsan daha hızlı olmaz mı?" diye sordum. Karım gurulduyordu ve bacağıma acıyordu. Bu şekilde acıdığı zaman sanki içine cam girmiş gibi hissediyordum ve bazen kendimi sanki parmaklarımı kesebilirlermiş gibi uyluğuma ve baldırıma nazıkçe dokunurken buluyordum.

Babam bana gözlerini kısarak baktı, öğle yemeğinden daha fazlasıyla ilgili bir karar vermekte olduğunu görebiliyordum. Sonunda başını salladı. "Pekâlâ. Dersleri şimdilik askıya alalım. Sadece benim ne yaptığımı izle ve dikkatini vermeye çalış."

Etrafıma bakındım ve üzerine oturacak bir kütük buldum. Çıkıntı yapan bir daldan tutarak daha yakına çektim ama üç

adım sonra bacağıma bir acı tırmandı ve dizimle ayak bileğim öylece çöktü.

Bazen kaslar ve kırılgan yapıları gerekenleri yeterince hızlı yapmıyorlardı, o yüzden bu ağırlığını bir menteşenin üzerine vermek gibiydi. Sadece *çat* diyor ve kapanıyordu, ben de suratımın ya da kırımın üzerine düşüyordum. Neyse ki bu sefer kütüğü çekmek için arkaya doğru yaslanmaktaydım ve sadece popomun üzerine oturdum; kuyruk sokumum ve omurgam zangırdadı ve dişlerim sert bir şekilde birbirine vurdu.

Gözlerim sulandı ama ağlamamak ya da herhangi bir ses çıkarmamak için dudağımın içini ısırdım. Bacağım sırayla bir zonklıyor, bir acıyla yanıyordu ama azalacağını biliyordum. Onu burkmamıştım, sadece şımarıyordu ve yüze kadar sayıp dikkatimi başka tarafa verebilirim acı geçecekti.

Babam güldü. "Dikkatli ol, minik ayıcık. Hep böyle biraz sakardın."

Olduğum yerde dönüp öfkeli gözlerle ona baktım. Gözlerim yaşlardan dolayı bulanıktı. "Benimle en son zaman geçirdiğinde bebektim. Bütün bebekler sakardır. Ben *sakatlandım*. Bacağım artık düzgün *çalışmıyor* ve sen beni kanoda sıkış tıksı oturtttun sonra da ormanda yürüyüp dal toplattın ve benim engebeli zeminde yürümemem gerek. Kaldırımlardan yürümem ve korkuluklara tutunmadan merdivenleri tırmanmamam ya da inmemem *gerek*. O yüzden belki de bana burada kaldırımları nerede bulabileceğimi söyleyebilirsin. Bir de fizik tedavi uzmanına ne dersin? Çünkü sosyal hizmet görevlisi senin beni düzenli olarak bir fizik tedavi uzmanına götürmen gerektiğini söyledi. Doktorlarım bana tamamen iyileşmemin bir sene süreceğini ve eğer dikkatli olmazsam bir daha asla düzgün bir şekilde yürüyemeyebileceğimi söylediler ve eğer zahmet edip dikkatini verseydin, bunu bilirdin."

Babam bana sabırlı, acıyan bir bakış attı. "Tatlım. Senin bir fizik tedavi uzmanına ihtiyacın yok. Burada güçleneceksin," dedi.

“Sence senin neye ihtiyacın olduğu kim daha iyi biliyor? İsmi bile hatırlamayan aşırı iş yükü olan bir sosyal hizmet görevlisi mi yoksa baban mı?”

“Benim ismimi bilmeyen sendin,” dedim. “Ben bebekliğimden beri Sequoia olmadım.” Bu tamamen doğru değildi ama göğsümün tam içinde doğru ve yanmakta olan bir kömür parçası gibi sıcak geliyordu ve onu yakmasını istiyordum. “Tanrı aşkına, baba!”

Babam, “Öyle deme,” dedi.

“Ne demeyeyim? Tanrı mı? Tanrı’nın adını gereksiz yere ağızıma almamamı mı istiyorsun?” Gözlerimi devirdim.

Babam, “Tanrı diye bir şey yok,” dedi. “Tanrı, kuvvetli insanların küçük insanları hizaya sokmak için onlara söyledikleri bir yalan.” Bana gözlerini daha da kısarak baktı. “Dindar değilsin, değil mi? Moira hiç dindar olmamıştı.”

“Kiliseye hep giderdik,” dedim. Bu tamamen yalandı. Annem şehir dışındayken ve ben arkadaşım Michelle’lerin evinde kalırken pazar günleri kiliseye, cumartesileri de gençlik grubuna giderdik ama bu pek sık olmazdı ve Michelle birkaç yıl önce taşınmıştı. Ben genellikle arkadaşım Ronnie’lerin evinde kalırdım çünkü onun zaten dört erkek kardeşi vardı ve annesi etrafta fazladan bir dişinin daha olmasının durumu sadece daha iyi kılabileceğini söylerdi. Ronnie’nin annesi Tanrı’ya inansa da kiliseye gitmezdi çünkü Tanrı’nın her yerde olduğunu ve onunla her nerede canı isterse konuşabileceğini söylerdi.

Ve sonra birkaç sene boyunca annem yokken Scott’la birlikte kalmıştım ve o zamanlar pazar günleri waffle yapılması ve üzerine ne istersem konması anlamına geliyordu, çikolata parçacıkları ve on iki santim yükseklikte krema bile olabilirdi. Şu anda Scott’la ilgili, ne kadar iyi biri olduğuyla ilgili bir şeyler söylemek için vahşi bir istek duyuyordum ama onu düşünmek beni eşyamızla birlikte kilitlemiş olduğum bütün o anıların yakınına

sürüklediği için onun yerine nemli gözlerimi öfkeyle babama diktim ve kollarımı kavuşturdum.

Babam, "Eh, ben bunu onaylamıyorum," dedi. "Çatımın altında dua edilmeyecek."

"Hangi çatı?" diye sordum ve kollarımı iki yana açtım. Bo bunu bana sokulmak ve parmaklarımı yalamak için bir davet olarak aldı, ben de elimi çektim. Bo kafasını yana doğru yatırdı ve oturup ağzının çevresini yaladı. Ona, "Niye yapıyorsun bunu?" diye sordum. "Ben mama değilim."

Babam, "Bu bir itaat göstergesi," dedi. "Sana patronun sen olduğunu söylüyor." Köpeğe doğru kaşlarını çattı. "Bu köpeğin lafımı dinlemesi üç lanet yılımı aldı."

"Belki de ondan nazıkçe istemiş olman gerekirdi," dedim.

Babam homurdandı ve kıınıldanıp bana yan döndü. Dalları bir yığın haline getirmeye başladı ve altlarına cebinden çıkardığı beyaz, kâğıt gibi bir şeyi tıktıştırıp bir tür koni oluşturdu. Görünen o ki sohbetimiz sona ermişti.

"Annemin senden boşanmasına şaşırmadım," diye mırııldandım. Kafası bana doğru seğırdi ama tam olarak bana doğru bakmadı, sonra da başını eğip çalışmaya devam etti. Kendimi ellerimle ve sağlam bacağımla kütüğe oturana kadar ittim ve kamburumu çıkarıp izlemeye başladım. Ona arkamı dönüp surat asmak istiyordum ama bir ateşin nasıl yakıldığını gerçekten görmek istiyordum. Ronnie'nin babası her zaman yanında bir çakmak ve hemen alev alıp sonsuza kadar yanmaya devam eden o kimyasal tutuşturucudan getirirdi. Babamın kibriti bile yoktu.

Babam, "Ateş yakmanın birçok farklı yolu vardır," dedi. Benim dinlememi istiyor olduğunu bilmeme rağmen kendi kendine konuşuyormuş gibi geliyordu sesi. "Eğer benimki gibi bir çakmaktaşı ve çelik kitine sahip olacak kadar şanslıysan, ateş yakmak bir kıvılcım çakmak ve biraz üflemek kadar kolaydır."

Hâlâ kızgındı ama Griff'le konuşurken sesinde duyduğum esprili hali bu son cümlede sesine geri gelmişti. Koyu renkli bir kaya parçası ve C şeklinde bir metal parçası çıkardı. Kendime engel olamayıp çeliğin çakmaktaşının üzerini tırmalamasını ve kâğıt gibi malzemeye doğru kıvılcımlar fırlatmasını izlemek için öne eğildim. Bunun *ağaç kabuğu* olduğunu fark ettim – renderlenmiş huş ağacı kabuğuydu.

Kıvılcımların tutuşacak kadar doğru yere isabet etmeleri için bir iki deneme yapmak gerekti, kabuğun üzerinde parlayan noktalar belirdi. Babam eğildi, avuçları üzerinde sahile doğru yaslandı ve üfledi. O parlayan noktalar alevlendi ve kabuk boyunca ilerledi, ince dallar arasında duman tüterken erimiş turuncu kenarlı, pürüzlü boşluklar meydana geldi. Sonra sert bir nefes daha gelince parıltılardan dalların dibine tutunan ince alev parmakları yükseldi.

Babam üflemeye devam etti, artık daha nazıkçe üflüyordu ve dallara sağlam bir şekilde tutunana kadar daha çok alevden parmak fırladı. Babam ateşe daha büyük çubuklar eklemeye başladı, küçük koni yıkılmasını diye dengeli bir şekilde koydu.

Balığı alıp karnını yararken yaptığı her şeyi anlattı. İç organlarının nasıl çıkarılacağını söyledi. Bir kısmını Bo'ya doğru attı, o da onları yuttu, sonra da başka var mı diye burnunu çakılların üzerinde gezdirdi, babam da bir kısmını daha sonra yem olarak kullanmak için küçük bir pakete koydu.

Babam, "Bo bir hediyeydi aslında," dedi. Balığı kanonun kış tarafındaki kutudan aldığı metal bir çubukla şişledi ve ateşin üzerine doğru dayadı. "Onu daha bir tüy yumağıyken almıştım."

"Ah," dedim, başka ne diyerek katkıda bulunabileceğimi bilmiyordum. Babam balığı yavaş yavaş çevirmeyi sürdürdü.

"Onu bana veren adam aylardan korusun diye köpek yetiştiriyordu," diye devam etti. "Benim tek başıma takılmama pek iyi bakmıyordu ve Bo da biraz çelimsizdi, o yüzden onu benim

kucağıma verdi. O ve bir tüfeğin ihtiyacım olan bütün korumayı sağlayacağını söyledi.”

İri kemikli, cüsseli ve muhtemelen benimle aynı ağırlıkta olan Bo’ya bir baktım. “Çelimsiz mi?” diye tekrar ettim.

Babam güldü. “Onun ağabeyini görmeliydin. Sanırım o gerçekten de yarı ayı olabilirdi.”

Babam balığı döndürürken yeniden sessizliğe gömüldük. Oturup çevirmekten, oturup bir daha çevirmekten memnun görünüyordu ama ben artık sıkılmışım ve bacağımın ağrısı durmuştu.

Her yer —kalçam, dizim ve bileğim— hizaya girene kadar bacağıma ağırlık bindirmemek için kendimi iterek ayağa kalktım. Eklemlerim bu şekilde istiflendiği zaman çökmüyorlardı ve bu şekilde kasların nasıl çalıştıklarını hatırladıklarından emin olmak için yavaşça eğilebiliyordum.

Kendimi sahil boyunca sürükledim.

Babam ateşe doğru, “Fazla uzaklaşma,” dedi.

Babamın yanında oturmuş dili dışarıda balığa bakmakta olan Bo, bir vatan kahramanı edasıyla iç çekerek kendini kaldırdı ve peşimden yürüdü. “Kendimi öldürtmeyeceğim konusunda bana güvenmiyor musun?” diye sordum. Bana mahcup bir bakış attı ve birlikte yola çıktık.

Yürüyüşüme bu kadar dikkat etmek zorundayken etrafıma odaklanmak zordu. Adım, BÜYÜK ADIM, adım, BÜYÜK ADIM, adım, BÜYÜK ADIM, sonra adım, YANLIŞ ADIM, SÜRÜKLEME, TOPALLAMA, adım.

Fizik tedavi uzmanım Will, devasa omuzlara ve düz saçlara sahipti ve suratında sürekli o salak sırtışıyla gezerdi. Söylemeyi en sevdiği şey, “Yapabilirsin! Tek ihtiyacın olan şey *Will!*” idi, sanki bu, şu ana dek dünyada bulunmuş en komik, en zekice espriymiş gibi.

* (İng.) İrade. (ç.n)

Bunu ilk söylediğinde ona öfkeli gözlerle bakmıştım. Sonraki üç sefer gözlerimi devirmiştim ama onuncu, yirminci, otuzuncu sefere geldiğimizde kıkırdamaya ya da inilti çıkarmaya başlamıştım. Eğer ona gıcık olursam, o anlarda canımın ne kadar yandığını *düşünmeyeceğimi* ve gülüyorsam da ne kadar canımın yandığını *umursamayacağımı* söylerdi.

Bunun tam olarak doğru olup olmadığından emin değildim ama Will'in benimle gurur duymasını sağlamayı istemem çok sürmedi. Ve böylece kendimi zorladım da zorladım, ağlamak istediğim anlarda bile. Bunun üzerine, bana kendimi çok zorlamamamı söylemek zorunda kaldı ama o an gelene kadar önemli olan şeyi yapmıştı. Beni daha iyi olacağım konusunda ikna etmeyi başarmıştı. Bana hüsrana kapılmanın ve ağlamanın ve pes etmeyi istemenin yanlış olmadığını bile söyledi. Öyle hissettiğim anlar için bana bir tetikleyici verdi, böylece yeniden o anların dışına çıkabilecektim.

Kendime bir süreliğine berbat hissetmek için izin veriyordum çünkü berbat hissetmek gerçekten çok iyi gelebilirdi. Ama belli bir süreye karar vermek zorundaydım —on dakika, beş dakika— ve onun sonunda parmaklarımı şaklatıp elimden geldiğince neşeli ve mutlu bir sesle, “Bu kadarı yeter, kötümser velet!” diyecektim.

Ondan sonra gerçekten istersem üzgün halime geri dönmeme izin vardı ama bir şekilde işe yarıyordu. Herkes için işe yaramazdı ama ben Will'in çılgınca neşeli ses tonuyla, *Bu kadar yeter!* demek zorunda kaldığım her seferinde, kendimi artık fazla ciddiye alamıyordum. Bu da kötümser kalamayacağım anlamına geliyordu.

Bacağım ağrımaya başlayınca durdum. Babamla aramızda biraz yokuş vardı, o yüzden onu göremiyordum ama dumanın yükseldiğini görebiliyor, pişen balığın kokusunu alabiliyordum. Göle doğru baktım. Rüzgâr yüzeyi boyunca bir dalgayı sürüklü-

yordu. Gölün ortasına doğru benim tuttuğum balığın iki katı büyüklükte bir balık suyun dışına fırlayıp yeniden içine dalıyordu. Bir ördek biraz uzağında suya kayarak, inip perdeli ayaklarıyla kürek çekerek yanından geçti ve böcekler yüzeyinde dolaştılar.

Arkamı döndüm. Karşımda şu ana dek gördüğüm en yeşil ağaçlar vardı. Dalları kalındı ve birbirine geçmişti, altlarına öğle vakti değil de akşamış gibi görünene kadar gölgeler örüyorlardı. Dallarının arasında kuşlar uçuşuyordu. Ağaçların arasında en az yarım düzine farklı ötüş ve bir karganın pes, pürüzlü sesi yankılanıyordu.

Güzeldi. Benim kamp yapmaya gittiğim, birbirinin yanına dizilmiş yirmi kamp alanının olduğu, herifin birinin jeneratörünü çalıştırdığı ve televizyonunda gündüz programlarını izlediği zamanla alakası yoktu. Burada etrafımı kuşatan sesler vahşiydi, kokular vahşiydi ve gökyüzünü güneşten başka lekeleyecek bir ışık yoktu.

En başarılı Will taklidimi yaparak, "Bu kadarı yeter, kötümser velet!" dedim.

Bo bana kafayı yemişim ve belki de gidip yardım getirmesi gerekiyormuş gibi baktı. Ona sırtıttım ve kulaklarının arkasını kaşıdım.

Köpeğe, "Durumum gerçekten berbat ve babam kafayı yemiş," dedim. Bu konuda açık ve net olmak istiyordum. Kendime üzölmeye son vermişdim ama hissettiğim öfke ve yersizlik duygusu bitmemişti. "Hadi şimdi gidip balık pişirmeyi öğrenelim."

Sonrası

ÇIKINTININ ALTINDAKİ İLK sabah bir tarafım sıcak, bir tarafımsa donmuş halde uyandım. Bedenimdeki her bir kas ağrıyordu. Kendimi Bo'ya bastırıp hafif bir inilti çıkardım. Bo yanağımı yaladı, sonra da kendini ayağa kaldırdı. İsyan ettim –*geri gel*– ama çoktan gitmiş, açıklığa doğru çabuk adımlarla yürümeye başlamıştı.

Yanıma doğru kıvrılmış bir şekilde elimde annemin fotoğrafıyla birlikte durdum. Başparmağım fotoğraftaki halimin üzerini örtüyor, sadece bana bakan annemi açıkta bırakıyordu. Orada uzun bir süre yattım. Başka bir şey yapabileceğimi sanmıyordum. Yeniden uykuya dalmaya çalıştım ama fazla soğuktu; gökyüzünde hâlâ kalın bulutlar dolaşüyor ve çiy her şeyi hafifçe ıslatıyordu. Uykuya dalmadan önce üzerimi değiştirmiş olmam gerekirdi. Eğer Bo olmasaydı, ıslak kotumun içinde soğuktan ölmüş olabilirdim.

En azından başka kıyafetlerim vardı. Ve yiyeceğim ile suyum; kaynatmadan içmeye uygun yağmur suyu dolu iki kavanoz ve ateş yaktığım zaman kullanabileceğim göl suyuyla dolu üç kavanoz.

Fakat yiyeceğim, suyum ve giysilerim ayaklarımın dibindeydi ama ben neredeyse kıpırdıyamıyordum bile.

Otuz saniye kadar gücümü topladım, sonra da karnımın üzerine yuvarlandım. Kendimi kollarımla çektim ve sağlam bacağım ile itip diğer tarafa döndürdüm. Çıkıntı düşündüğümünden de iyiydi. Gece yağmur yağmış olmasına rağmen kuru ve tozluymuş; altındaki tek ıslak şey bendim.

Kuru giysileri giymem gerekiyordu. Yağmurluğum gövde mi kuru ve nispeten sıcak tutmuştu ama bacaklarım donuyordu. Ancak ilk önce somon kavanozunu kaptım. Kendimi bir kolumun üzerinde doğrularak kavanozun içine üç parmağımı sıkıştırıp pembe et parçaları çıkardım.

Hayatımda daha önce hiç bu kadar lezzetli bir şey yememiştim. Yağlıydı, tuzluydu ve dilimin üzerinde kolayca parçalanıyordu; kendimi bütün kavanozu mideye indirmem için tutmam gerekti. Sadece birkaç lokma yedim.

Sonra da suyla doldurduğum o geyik kavanozlarından birini çıkardım ve çeyreği kadarını içtim. Dün içecek fazla suyum yoktu, o yüzden bugün daha çok içtim. Ama yine de yağmur yağmaması, ateşi yakmayı başaramamam ihtimaline karşı idareli kullanmam gerekecekti.

Ve şimdi zor kısma gelmiştik. Sırtımın üzerine döndüm ve kotumun fermuarını çözdüm. Kirlenecektim; bundan kaçınmazdım. Bacaklarım ıslaktı ve içimde toprağın üzerimi kirletmesine engel olacak bir şey yoktu ama toprak beni öldürmezdi.

Kotumu kalçalarımın altına aşağı indirdim. Sağlam bacağımı yere doğru bastırıp kotumu daha da aşağı çekebilmek için kıcımlı yeterince kaldırdım.

Islak kumaş tenime yapıştı ve bu zorlamadan dolayı sırtıma sancı girdi. Bir an için tereddüt ettikten sonra iç çamaşırlarımı da aşağı indirdim.

Suratım utançla alev aldı. Kendime, "Saçmalama," diye tısladım. "Burada seni görececek kimse yok."

Yine de yüzüm kızararak ve bu yüzden kendimden nefret ederek kot pantolonumu ayak bileklerime kadar indirmeyi başardım. Ancak o zaman aklıma botlarımı çıkarmak geldi. İnledim.

Doğrulup oturmam gerekecekti.

Gözlerimi sınıksıkı kapatıp hırıltıyla nefes aldım. Zaten canım çok yanıyordu. Daha fazlasını yapma düşüncesi gözlerimin dolmasına sebep oldu.

Ağrıkesici şişesine uzandım, başparmağımla kapağını açtım. Çok kalmamıştı. Ancak eğer onları kullanabilecek kadar hayatta kalmızsam bana bir faydaları dokunmayacaktı. Ağız dolusu ge-yik kavanozu suyuyla bir tanesini yuttum ve kıpırdamadan yat-tım, gevşek giysilerim bacaklarımı sıcak tutmak için örtüyordu.

Sancılar biraz hafiflemeye başlayınca zamanın geldiğini anladım. Ellerimi altına getirdim ve kendimi yavaşça kaldırdım.

Sanki her şey yeniden yırtılıyor gibiydi. Bağırdım ama itmeye devam ettim. Acaba kendimi bu kadar zorladığım için Will benimle gurur mu duyardı yoksa dehşete mi düşerdi diye merak ettim. Kendimi omuzlarımı kayaya dayayacak şekilde döndür-düm, bu boynumun rahatsız edici bir açıda durması anlamına gelse bile. Endişelendiğim şey boynum değildi.

Botlarımın bağcıklarıyla savaştım. Sudan şişmiş ve sıkı dü-ğümler halinde gelmişlerdi. Sonunda botlarımı ayağımdan çı-karabileceğim derecede gevşetene kadar tırnaklarımdan birini parçaladım. Çoraplarımı çıkardım. Sonra kotumla iç çamaşırımı çıkardım; şu anda belden aşağım çıplaktı ve hâlâ buz gibiydi.

Yeni giysileri üzerime geçirmek, eskileri çıkarmak kadar zor değildi. İlk önce bacaklarımı kurulamak için fazladan bir çift iç çamaşırı kullandım. Burada aynı iç çamaşırını iki gün üst üste giyersem kimsenin şikâyet etmeyeceğini düşündüm ve ihtiyacım olmayan ıslak iç çamaşırını kullanmak ihtiyacım olan ıslak bir bluzu kullanmaktan daha iyiydi.

Onu da ıslak giysilerimin geri kalanına ekledim ve kıvrılarak diğer kot pantolonumu giydim. Sadece iki kotum vardı. Diğer kotumu bir şekilde kurutmam gerekiyordu. Ateş yakmam gerekiyordu. Sürekli bu konuya geri dönüyorduk.

Beklemeye karar verdim. Birkaç saat sonra kendimi nasıl hissedeceğime bakacaktım. Hapin etkisinin dört saat sürmesi gerekiyordu ve belki de kaslarım biraz gevşerdi. Belki biraz odun toplayabilirdim.

O sırada sırtımı kayaya dayayarak oturdum ve bir plan yapmaya çalıştım.

YARALI OLDUĞUM İÇİN hayatta kalmak çok, çok daha zor olacaktı ama burada haplar sistemime girerek, midem küçük kahvaltımı kısıtararak otururken bana yardımı dokunmuş olduğunu da fark ettim. Yaralandığım için Will'le tanışmıştım. Ve Will'le tanıştığım için Will'in Önemli Gerçek Şeyler listesini biliyordum; bunlar sadece benim iyileşmeme yardımcı olmak için doğru şekilde düşünmemi sağlama yollarına verilmiş komik bir isimdi.

Will'in Önemli Gerçek Şeyler'inden bir tanesi her zaman için hedefini bilmek gerektiği idi. Benim her zaman için iki hedefim vardı: hayatta kalmak ve kurtarılmak.

Önemli Gerçek Şeyler'den başka biri de her zaman için bir planın olması gerektiği idi, bu yalnızca sen bir plan *yapmaya çalışırken* ilk başta yapacağın küçük bir şey olsa bile. Her zaman bir şey yapıyor olmalıydın, bu düşünmek olsa bile, gevşemek olsa bile (Will ne zaman dinlenmen gerektiğini bilmenin ne zaman çalışman gerektiğini bilmek kadar önemli olduğunu söylledi).

Aynı anda hem başarısız hem de başarılı olacağını varsaymayı öğrenmek zorundaydın. Bu hem zeki ve dikkatli *hem de* hareket halinde ve motive olmanın tek yoluydu. Pes etmek de durağanlaşmak da yasaktı.

Üçüncü bir hedefim daha olduğunu fark ettim. Kendime bunu yapmamam gerektiğini söyledim. Bunu düşünmemeye çalıştım çünkü bunu düşünmek o günü düşünmek anlamına geliyordu. Neler olduğunu.

Hiçbir şey bunu düzeltmeyecekti. Kendime bunu söyledim. Ölmemem gerekiyordu. Hayatta kalmam. Diğer her şey dikkat dağıtıcıydı. Diğer her şey imkânsızdı ve muhtemelen hayatta kalmak da öyleydi.

Tüfeği kucağıma koydum. Parmak uçlarım tetiğin kıvrımında gezindi. Babam bana tüfekten bir kurşun attığın zaman onun sesten daha hızlı yol katedebileceğini söylemişti. Doğru yeri hedef alırsan sesini duymadan ölmüş olurdun. Geldiğini hiç anlamazdın.

Tek bir saniye yeterliydi.

Bunu düşünmemeye çalıştım.

Onun yerine Will'i düşündüm. Will bana ne yapmamı söylerdi? Bana her adımı, her anı düşünülmüş bir plan yapmamı söylerdi. Bu babamın bana kısa bir süre önce söylediği şeyden pek de farklı değildi. *Eğer bir şeyi istiyorsan, onu gerçekleştir,* demişti. Birkaç gün önce, bir ömür geçmiş gibi hissettiren bir süre önce.

Hayatta kalmak istiyordum ve bunun gerçekleşmesini ben-den başka kimse sağlayamazdı.

O yüzden planımı yaptım.

Öncesi

BABAMIN YANINA GERİ döndüğümde balık pişmişti. Hayatımda en son ne zaman bu kadar acıktığımı hatırlamıyordum. Bu da iyi bir şeydi çünkü tuz bile ekilmemiş düz balık hayatımda yediğim en lezzetli şey değildi. Fakat karnımı doyurmuştu ve yemeyi bitirdiğimiz zaman babamla birbirimize karşı eskisi kadar huysuz değildik.

Bana burada göstermek istediği şey meğerse bir dutluktu. Dut yoktu; bu sezon erken meyve vermişti. Ama bana gelecek sene buraya gelip kilolarca dut toplayabileceğimizi ve bize bütün kış boyunca yetecek kadar reçel ve marmelat yapabileceğimizi söylemişti.

“Tabii buraya Rolly’den önce geldiğimizden emin olmamız gerek,” dedi.

“Kimden?”

Babam, “Rolly. O bir dişi ayı,” dedi neşeyle. “Küçük bir ayı ve bebeklerini rahatsız etmediğin sürece o da seni rahatsız etmez ama eğer ona izin verirsen dutlarını, balıklarını ve kahvaltını elinden bile yer, ki bu da cesaretlendirmen gereken bir alışkanlık değil. Asıl endişelenmen gereken şey geyikler.”

“Geyikler mi? Gerçekten mi?” dedim şüpheyle. “Onlar vejetaryen değil mi?”

Babam başını sallayarak, "Devasa, öfkeli vejetaryenler. Sana doğru bir geyiğin geldiğini duyduğun anda en yakın ağaca tırman," dedi. "Suya doğru gitme çünkü Bay Geyik senden çok daha hızlı yüzebilir. Ama tırmanamaz. Ağaçta o gidene kadar otur, sonra da bir süre daha oturup bekle."

"Peki ya kirpiler?" diye sordum. "Bir kirpi görürsem ne yapayım?"

Babam güldü. "Üzerine basma," dedi. "Kirpiler dışarıda bulabileceğin en kolay et çeşidi olabilir. Yavaş ve aptal olurlar. Onları bir çubukla kıştırıp kayayla vurabilirsin, sonra da o yumuşak karınlarına ulaşmak için tersini çevirip işlerini bitirebilirsin. Tabii buna gerek yok ama açlıktan ölecekse ve bir tane bulursan..."

Suratımda bir ifade belirmiş olmalıydı çünkü cümlesini bitirmedi. Ben hiçbir şeye kayayla vurmak istemiyordum. Tamam, balık yakalayıp içini temizleyebilirdim. Ama bir kirpi? Onun iç organlarını çıkarmaya çalışmak istemiyordum. Ya dikenlerini kendime batırırsam? Annem ölmeden önce vejetaryendim. Wilkerson'larda vejetaryenliği bırakmıştım çünkü öbür türlü aç kalırdım ama kendi ellerimle bir hayvanı öldürmek istemiyordum.

Babam bana sonra küçük bir dere gösterdi; buradan su içmemeliydim ama ellerimizi yıkamak için kullanabilirdik. Gölün güneyinde iyi, tatlı su bulunduğunu, orada küçük bir şelale olduğunu ve genellikle o taraflarda balık tutmaya ve kapan kurmaya gittiğini çünkü her ne sebeptense balıkların ve "zararlıların" güney tarafını daha çok sevdiğini söyledi. Belki de bu yüzden orada kurduğu kapanları kontrol ettiği zaman hepsi boş çıkıyordu. Biraz küfredip onlara yeniden yem yerleştiriyordu.

"Sana bunları kurmayı başka bir zaman göstereceğim," dedi ama bu kulağıma bir kirpiyi öldürmekten daha kötü gelmişti. Siz gelip kontrol edene kadar hayvancağızın teki saatlerce acı çekmiş olabilirdi.

Suyun üzerinde yeniden kürek çektik ve Bo'yu göl kıyısında koşması için bıraktık. Kulübeye dönerken gölden su getirdik. Ben çok değil sadece iki litre kadar taşıdım; babamsa her bir eline neredeyse yirmişi litre yükledi. Çok suyun olması için çok kaldırmak gerekiyordu ama babam bunun çeşme suyundan çok daha tatlı olduğunu söylemişti.

"Kış bir anlamda daha kolay çünkü kar eritmek yeterli olur," dedi, ben de kendimi sakat bacağımla karların içinden zorlukla yürümeye çalışırken hayal ettim. Kış gelmeden buradan gitmek zorundaydım. Griff ne zaman geri gelecekti? Yarın bile fazla geç görünüyordu.

"Ee, Griff geri dönecek herhalde..." diye lafı açtım.

"Tabii ama tam olarak ne zaman hiç belli olmaz. Havaya ve ne yapmakta olduğuna bağlı. Bazen bir hanım arkadaşını ziyaret eder, bazen de bir iki hafta melankolik olur ama sonunda kendini şişesinden döküp geri döner." Babam konuşurken başını yukarı aşağı salladı. "Burada işler şehirde olduğu gibi bir programa bağlı yürümez," dedi. "Her şey olacağı zaman olur ve her zaman için yapman gerekenden daha az zamanın olur. Olay önceliklerdir, günün saatleri değil."

Moralim bozuldu. O zaman haftalar alabilirdi. Kış gelebilirdi.

Hayır, ondan önce gelecekti. Babam kış mevsiminde inşa etmek istemiyordu, değil mi? Ek barakayı kar yağmadan önce bitirmek istiyordu, o yüzden Griff yakında malzemelerle birlikte geri gelecekti.

Babam, "Jess?" dedi. Sesi tereddütlü gelmişti, ismimde bir soru vardı; bu yeni bir şeydi. "Griff'in uçağının tipini biliyorsun, değil mi? Sarı olan."

Kafam karışmış bir halde, "Tabii ki," dedim. Hafızamda sorun olduğunu mu düşünüyordu? Bana bazı insanların yaptığı şekilde bir bebekmişim gibi davranmaya mı başlayacaktı? Beyin hasarı almış bile olsam insanların bana bir bebekmişim gibi konuşmalarını istemeyeceğimden son derece emindim.

Babam, "Eğer başka bir uçak görürsen, gelip beni bul," dedi.

Endişeye kapılmaktan çok kafam karışarak, "Neden?" diye sordum.

"Sadece... arkadaşlarımdan bazıları, benim kadar insan canlısı değil," dedi. "Buralarda yaşayan insanlar biraz sert mizaçlı olabiliyor."

"Griff biraz sert mizaçlı."

Babam, "Griff eğer kendine sponsor bulabilse yaralı sinekler için bir rehabilitasyon ve kurtarma merkezi açardı," dedi gülererek. "Griff'le ilgili tek endişelenmen gereken şey onun senin biranı kapmadığından emin olmak. O iyi biri. En iyilerden biri."

"Yani senin iyi olmayan arkadaşların mı var?"

Babam başparmağıyla ağzının kenarını ovuşturdu. "Griff haricinde, insanların bir anda iyi ya da kötü olduklarına inanıp inanmadığımdan emin değilim," dedi. "Hepimiz seçimlerimizin bir toplamıyız. İyi seçimlerin, kötü seçimlerin, yaptığımız sırada iyi ya da kötü görünmeyen seçimlerin. Her neyse. Dediğim hâlâ geçerli. Griff dışında birini görürsen gelip beni bul. Bacağın nasıl oldu?" diye sordu birdenbire.

Ani konu değişimi karşısında gözlerimi kırptırdım ve elimi otomatik olarak bacağımın üzerine koyup uyluğumun etini yoğurdum. "Fena değil," dedim. "Biraz ağrıyor."

Babam, "O zaman dinlenmelisin," dedi. Sakallarının uzamaya başladığı boynunu kaşıdı, acaba benim için mi tıraş olmuştu diye merak ettim.

"Tamam." Hemen hareket etmedim. Sanki başka bir şey daha söyleyecekmiş gibi duruyordu ama onun yerine kafasını iki yana salladı. Kulübeye geri döndüm. Bo beni takip etti, babam ısıklık alınca da yolun geri kalanını tek başıma yürüdüm. Adım at-çek, adım at-çek. Kendimi fazla yormuştum.

Yatağa oturdum ve annemin fotoğrafını çıkardım. Keşke Scott'ın da bir resmini almış olsaydım. O beni hastanede ziya-

ret etmişti ve haftada bir falan arıyordu. Gelip onun yanında kalabilmemin mümkün olmasını dilediğini söylemişti, ben de öyle demiştim ama çok da içten değildim. Ben o sıralar hiçbir yerde yaşamak istemiyordum. Sadece uyumak ve uyandığımda annemin hâlâ orada olmasını, her şeyin bir rüyadan ibaret olmasını istiyordum.

AKŞAM YEMEĞİNDE FÜME balık ve tereyağlı ballı ekmek vardı. Sessizlik içinde yemeğimizi yedik ama ben parmaklarımdaki kırıntıları ve balı yalamaya başladığımda babam sonunda konuştu.

“Anneni çok sevmiştim,” dedi.

Ona boş gözlerle baktım. Kulağa tuhaf gelebilirdi ama ben ikisini bir arada hiç düşünmemiştim. Annem hatırladığım kadarıyla bir kere bile onu sevdiğini söylememişti. Her zaman için, “Babanın çok heyecan verici olduğunu düşündüm,” ya da “Baban daha önce tanıştığım kimseye benzemiyordu,” gibi şeyler demişti.

Babam, “Nasıl tanıştığınızı biliyor musun?” diye sordu.

“Havaalanındaymışsınız,” dedim.

“Annen kuzeninin düğününden Seattle’a geri dönüyordu,” dedi. “Ben de Anchorage’a gidiyordum. Bir buzulun etrafında tur otobüsleri sürecektim. Annen komik olduğumu düşünmüştü. Barda birlikte oturduk çünkü onun uçuşu rötar yapmıştı, benim de bağlantı uçuşuma birkaç saat vardı ve ondan o kadar hoşlanmıştım ki gişeye gidip onun uçuşundan bir bilet aldım.”

“Bunu bilmiyordum,” dedim. “Bir havaalanında tanıştığınızı biliyordum ama bunu bilmiyordum.” Söylediklerim bana aptalca geliyordu.

“Ne istediğini biliyorsan, yoluna hiçbir şeyin çıkmasına izin verme,” dedi. “Eğer bir şeyi istiyorsan, onu gerçekleştir.”

“Eve dönmek istiyorum,” dedim.

Babamın suratı düştü. “Evindesin,” dedi ama sözlerinin içi boş geldi.

“Griffle geri dönmek istiyorum. Sıkıntı değil, kimseye söylemem,” dedim. “Onlara senin burada olduğunu söylemem. Onlara... bilmiyorum. Söyleyecek bir şey bulurum.”

Babam başını iki yana salladı. “Üzgünüm minik ayıcık ama bu mümkün değil.”

“Okula gitmem gerekiyor,” dedim.

Bana, “Burada bir sürü şey öğreneceksin,” diye karşılık verdi. “Bir avuç ölmüş yaşlı beyaz adamın isminden çok daha işe yarar şeyler.”

Ayağımı sandalyenin üzerine çektim ve kollarımı dizime sardım. Sakat bacağımı yerde tutmak zorundaydım. Artık o şekilde bükülmekten hoşlanmıyordu. “Avlanamam. Balık tutamam. Doğru düzgün yürüyemiyorum bile,” dedim. “Burada nasıl yaşayacağım?”

Babam, “Ben sana hepsini öğreteceğim,” dedi. Sonra yüzü aydınlandı. “Hey, bir saniye. Ne demek avlanamam? Annen bana senin madalya gibi bir şey kazandığını söylememiş miydi?”

“Okçuluk içindi,” dedi. “On üç yaşındayken. Ve bu avlanmakla aynı şey değil. Orada cansız bir hedefi vuruyorsun.” Kulaklarım yanıyordu. Okçuluğa annem babamın bundan çok hoşlandığını söylediği için başlamıştım. Annem ağzından babamın ilgilendiği şeyin yaylı *avcılık* olduğunu kaçırdığında bırakmıştım ve benim vejetaryen, hayvansever hassasiyetlerim incinmişti.

Babam, “Çok farklı değil. Burada da hedef sadece bir karaca ya da tavşan oluyor. Onları korkutup kaçıırırsan mücadelenin yarısını kaybetmiş olursun. Bütün olay onlara yaklaşmakta. Yani yavaşça ve dengeli bir şekilde hareket etmek gerek, tıpkı bacağınla yapman gerektiği gibi,” dedi.

“Bir yayımızın olmaması çok kötü,” dedim.

Babam birdenbire heyecanlanıp bacağına vurdu. "Gel bakalım." Pencerenin altındaki sıraya doğru yürüdü. Oturma kısmını kaldırdı ve altındaki depo kısmını gözler önüne serdi. İçinde iki tüfek vardı, ikisi de ışıldayan ahşap kundaklara sahipti. Bir de bezle sarılmış bir şey daha vardı.

Babam onu çözdü ve uzattı. Bu bir yaydı: makarası ve gözü olan bir yaydı. Yarışmalarda gördüğüm bazı yaylar kadar gösterişli değildi ama yine de çubuk ve ipten ibaret basit yaylardan çok daha yüksek teknoloji ürünüydü. Koyu yeşil renkteydi ve kamuflaj gibi alacalıydı. Bir av yayıydı.

Onu elimde çevirdim, alıştığım yaylar gibi değildi. Bizim yaylarımız modern fakat sadeydi. Bu onların yanında karmaşık bir alet gibi görünüyordu ancak temelde hepsinde konsept aynıydı. Sadece bu yayı çekmek ve sabit tutmak daha kolay olacak ve göz de nişan almayı kesinlikle daha kolay kılacaktı... ona alıştığım zaman.

"Hayvanları vurmak istemiyorum," dedim. Ama o yayla atış yapmayı gerçekten istiyordum.

"Bunu henüz yapman gerekmiyor," dedi. "Benim vurduğum şeyleri yediğin sürece. İkimiz için bolca yiyecek getirebilirim muhtemelen. Özellikle de senin nasıl yediğine bakarsak."

"Okları var mı?" diye sordum, ilgilenmiyormuş gibi yapmaya çalışıyor ve başarısız oluyordum.

Babam gülerek, "Okları olmasa iyi bir yay olmazdı," dedi. Depo kısmının içini karıştırdı ve yaklaşık kırk okun bulunduğu bir sadak çıkardı. "Elimizdekilerin hepsi bu kadar ama kullanmaya devam etmek istiyorsan Griff'e senin için daha fazlasını almasını söyleyebilirim."

"Belki... belki yarın pratik yapmaya gidebilirim," dedim.

Babam, "Bunun için mükemmel yeri biliyorum," dedi. Suratındaki gülümsemesi o kadar kocamandı ki yanakları yusuvarlak olup kızardı.

Tırnağıma ipini çekip bıraktım. "Baba?" dedim.

“Ne oldu, minik ayıcık?”

“Neden gittin?” diye sordum.

Babam sessizleşti. “Ben hiç uzun süre kıpırdamadan oturmazdım,” dedi. “Ya da yıldızlardan çok uzak kalamazdım. Ben o hayata uygun yapılmamışım. İpotekler, komşular ve ödenecek vergiler. Annen o kadar güzel ve o kadar zekiymi ki, o yanıma bir süreliğine bastırmayı başarabildim. Ama sonunda olduğum kişi, olmaya çalıştığım kişiyle yüz yüze geldi ve bu tam olarak adil bir mücadele olmadı. Ben de gidip sadece bir yıl boyunca kendî başıma yaşarım, bir maceraya atılırım diye düşündüm. Alaska’da bir yıl geçireceğim, dedim ama annen anlamadı. O yüzden kavga ettik ve bana eğer gidersem bir daha geri gelmem gerektiğini söyledi. Ben de onun sözüne uydum.”

“Gitmek zorunda değildin,” dedim.

Babam üzgün bir şekilde başını sallayarak, “Zorundaydım, minik ayıcık,” dedi. “Belki bunu şimdi anlamıyorsun ama umarım bir gün anlayacaksın. Beni tanıdığın zaman. Bu yeri tanıdığın ve burada olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendiğin zaman.”

Ne dediğimi hatırlamıyordum ama şimdi ne diyeceğimi biliyordum:

Bunu asla anlamayacağım.

Bu kadar güzel bile olsa bu yeri ailenin yerine neden tercih ettiğini asla anlamayacağım. Çocuğunun yerine.

Neden en azından gelip ziyaret etmediğini asla anlamayacağım.

Beni buraya getirmenin iyi bir fikir olduğunu neden düşündüğünü asla anlamayacağım.

Neden gittiğini asla anlamayacağım.

Neden beni bırakıp gittiğini asla anlamayacağım.

Neden beni burada bırakıp gittiğini asla anlamayacağım.

Asla anlamayacağım

Anlamıyorum

SANIRIM BURADA ÖLECEĞİM.

BU GÜNLÜĞÜ TUTMANIN kendimi daha az yalnız, daha az kendi kafamda kapana kısılmış gibi hissettireceğini sanmıştım. Düşüncelerimin dışarı çıkmasını sağlayacağını ve bunun iyi bir şey olacağını sanmıştım.

Yanılmışım. Tek yaptığı şey, ters giden her şeye takılmamı sağlamak oldu. Hissettiğim şeyi düşünmeye zorladı ve onu göz ardı edemiyorum, *sonraki adıma* odaklanamıyor ve işlerimi halledemiyorum.

Ama duramam. Şimdi olmaz. Hikâyeye başladığım için sona erdirmek zorundayım, bunu da yakın bir zamanda yapmak zorundayım.

Çok zamanım kalmadı.

Sonrası

BABAMIN ÖLÜMÜNDEN SONRAKİ o ikinci gece, düşüncelerim aynı anda hem puslu hem de çılgına dönmüş haldeydi. Sürekli ayak sesleri duyduğumu düşündüm. O adamların beni bulmak için geri geldiğini. Fakat bu sadece yere, yapraklara düşen yağmurun ya da bir kuşun, farenin veya hatta bir seferinde, yerde yürürken karnı çam dikenlerine sürtünen şişman siyah bir kınkanatlı böceğin sesiydi. Yine de her türlü seste irkiliyordum ve sabah olduğunda Bo da gerilmiş, gölgelere hırlıyor, her yere ense tüyleri havada yürüyordu.

Sabahın ortası gibi bir hap daha yuttum. Kendime, *Bir gece daha hayatta kalabilmek için yapmam gerekenleri halledebileyim diye bir tane, sadece bir tane daha*, dedim. Yakacak toplamam gerekiyordu.

Ağrım hafiflemeye başlar başlamaz sığınağımdan çıktım. El ve dizlerimin üzerinde hareket ettim çünkü ancak bu kadarını başarabiliyordum. Sırt çantamı ters takmıştım, önümde sarkmış haldeydi. Çeneme ve suratıma çarpıp sürtünüyor ama böyle olunca bir dal bulursam onu hemen çantaya tikip ilerlemeye devam edebileceğim anlamına geliyordu.

Açıklığın her tarafında emekleyerek dolaştım, sırt çantamın içini bulabildiğim en kuru dallarla doldurdum. Dalların çok

uzun süre dayanmayacağını biliyordum; ateşin yanmaya devam etmesini sağlamak için daha büyük bir şeye ihtiyacım vardı. Ama şu anda hiçbir şey kesecek gücüm yoktu. Şansımın yaver gitmesi gerekiyordu, o kadar.

Ancak dünkü gibi şanslı değildim. Tek hissettiğim şey umutsuzluktu; ıslaktı, ağırdı ve üzerime baskı yapıyordu. Kendimi yeniden çıkıntının altına getirdim ve bir süre çantamı göğsüme bastırarak nefes nefese oturdum. Doğru dürüst tek bir düşüncüyü bir araya getiremiyordum. Bunu her denediğimde zihnim zorla o ana çekiliyordu. Babam başını iki yana sallıyordu. Elini uzatıyordu. Sonra da—

Sonuna gelmeden görüntüleri zihnimden zorla uzaklaştırdım. Düşünmemek daha zordu. Kendimi bir görevi yerine getirirken unutmak daha kolaydı, bu yüzden dalları ayıklamaya, birazcık daha kuru olanları ayırmaya başladım. Onları da boyutlarına göre ayırdım. Bu acınası, küçük bir yığındı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Yeniden dışarı çıkmak canımı yakıyordu ama temkinli bir şekilde hareket ettim. Eğer hareket ediyorsam, düşünmüyordum. Bunu tekrar tekrar yaptım, topladım, ayıkladım, yeniden başladım. Beş kere dolaştıktan sonra yığınım bir süre yeteceğine güvendiğim derecede büyümüştü. Kendimi kurutmaya ve su kaynatmaya yetecekti. Umarım. Bu kadar çok kalın dal bulabilmiş olduğum için rahatlamıştım, bazıları bileğim kadar büyüktü. Onlar daha uzun süre dayanacaktı. Belki bütün gece bile.

Kendime bir iki lokma somon yemek ve geyik kavanozundan üç yudum su içmek için izin verdim ama sonra tutuşturacak bir şeyim olmadığını fark ettim.

Elim ilk başta not defterime gitti. Bu not defterine. Ama sayfalar üzerinde parmaklarımı gezdirirken kaygan, biraz parlak olduklarını fark ettim ve doğru dürüst yanacaklarından emin olamadım. Onu bir kenara koydum; *bir işe yaramaz*, diye dü-

şündüm. Onun yerine gerilim romanını aldım. Sayfalar daha sertti, daha yanacakmış hissi veriyordu.

Kitabı açtım ve üç sayfa kopardım: birinin üzerinde kitabın ne kadar muhteşem olduğuna dair övgü cümleleri, birinde telif hakkıyla ilgili şeyler, diğesinde de yazarın yazı ekibine, temsilcisine ve kendisine “bu yolculuk boyunca yardımcı olduğu için” Steve diye birine teşekkürü bulunuyordu.

Ben de ilkokuldaki o vahşi yaşam öğretmenine, Will’e ve babama bu yolculuk boyunca yardımcı oldukları için teşekkür etmek istiyordum. Bu yüzden eğer olur da bunu bulursanız, o öğretmenin kim olduğunu öğrenebilir misiniz? Ve Will’e bir paket çikolata alabilir misiniz çünkü onları çok seviyor ama kendisi gidip almıyor. Eğer hediye olursa kaloriler sayılmaz diyor.

Teşekkürler, telif hakları ve *Diğerlerine hiç benzemeyen çılgın bir gerilim* buruşturuldu, ben de onların etrafına dallardan küçük bir çadır kurdum.

Çelikten kıvılcım çıkarmak için yaklaşık yüz kere denemem gerekti. Kıvılcımlar kâğıda çarptı ve bir an için parıldadılar – sonra da söndüler. Yeniden denedim. Sadece kâğıtların üzerine karabiber gibi serpilen siyah benekler yapıyordum. Çakmaktaşını çeliğe tekrar tekrar sürttüm, üfledim, dua ettim ama her seferinde turuncu noktalar bir iki saniye sonra sönüyordu.

Oturup arkama yaslandım. Gözlerime yaşlar batıyordu ama dişlerimi sıkıp onları irademle bastırmaya çalıştım. Bana yardımcı olmayacaklardı. Neler olduğunu düşünmek bana yardımcı olmayacaktı. Faydası *dokunacak* tek şey bu işi çözmekti, o yüzden yapacağım şey de buydu.

Pekâlâ. Bir şeyi yanlış yapıyordum. Neyi? Kâğıt babamın kullandığı huş ağacı kabuğundan daha kalındı. Ve kabuk – babam onu lime lime etmişti. O yüzden eğer ben de kâğıdı doğrarsam...

Bıçağı olta kutusundan çıkardım ve kâğıdı düzleştirdim. Bıçakla olabildiği kadar ince bir şekilde dilimledim. Ellerim titri-

yordu; kesmem gereken yeri kaçıırıyordum ve çığlık atmak isteyecek hale gelene kadar kürek kemiklerimin arası geriliyordu.

Durdum, ellerimi salladım. Mırıldanmaya başladım. Belli bir şeyi değil, sadece mırıldanıyor, beynime bıçağın tam rotası üzerine kafayı takmayı kesmem için odaklanacak fazladan küçük bir şey veriyordum. Sadece kestim, kestim, kestim, düzgün ve güzel olması gerekmiyordu ve öyle de olmadı, acemice olmuştu, çok büyük parçalar ve yığından kaçan küçük parçalar olmuştu ama artık ince şeritlerden oluşan derme çatma bir yığın oluşmuştu, ben de hepsini bir kuş yuvası gibi top yapıp kabarttım.

Derin bir nefes aldım, sonra kıvılcım yeniden çaktı. Kâğıda çarpar çarpmaz eğilip nazikçe üzerlerine üfledim.

İnce bir duman dönerek yükseldi.

O zaman gerçekten ağladım, göğsümü sıkıştırıp sırtımı sızlatan birkaç ıslak hüngürdeme şeklinde ve kendimi kontrol altına almayı başarana kadar kıvılcımlar yeniden sönmüştü. Ancak artık işe yarayacağını biliyordum.

Küçük bir alev yakmak için iki deneme daha yapmam gerekti ve az kalsın fazla hızlı üflediğim için onu söndürecektim. Alevlerin yükselmesi, dalları tutuşturması için yeterince ama fazla gelmeyecek şekilde nasıl hava üfleyeceğimi çözmek çok uzun zaman aldı. Fakat sonunda küçük bir ateş yakmayı başarmıştım. Onu çok çok yavaş bir şekilde besledim, biraz daha yakıt vermeden önce küçülmeye başlamasını bekledim. Olta takımını açtım ve kurumalarına yardımcı olmasını umarak ateşin yakınında giysilerimi üzerine serdim, sonra da yan tarafımın üzerine uzandım. Odunların geri kalanı ve ateş kol mesafesindeydi ve elimden sadece onu beslemek geliyordu.

Acıyla fazla uyuyamadım ama sorun değildi. Ateş canlılığını kaybettiğinde ilgilenmem için beni uyanık tutuyordu ve sıcaklığa uykudan daha fazla ihtiyacım vardı. Gölden aldığım geyik suyu kavanozlarını ateşin yakınına yerleştirdim ve ateşi onları

kaynatmak için etraflarında inşa ettim. Onları alevlerin üzerine asabilmem için bir yol yoktu ve bu da biraz garipti ama sonunda işe yaradı. Yeterince kaynamış olduklarını düşündüğümde iki dalı maşa gibi kullanarak onları çektim ve serinlemeye bıraktım.

Bo dolaşmaya çıkmıştı ama akşam geri geldi ve benim yanımda uzandı, ben de —eh— iki gündür ilk kez adamakıllı ısınmıştım ama sanki daha fazla olmuş gibi geliyordu. En son ne zaman hatırlamıyordum. Sanki ormanda çömelmiş, yayımın kirişine bir ok yerleştirirken babamla göz göze geldiğim zamandan bu yana bir ömür geçmişti. Babam başını iki yana sallamıştı.

Elini bana doğru uzatmıştı.

Arkama doğru uzanıp Bo'nun sırtını okşadım ve anıyı böldüm. "Neredeydin, Bo?" diye sordum uykulu uykulu. Ağzım kurumuştı ve geyik suyundan bir iki yudum almam gerektiğini biliyordum ama ona uzanamayacak kadar yorgundum.

Bo sert bir şekilde iç geçirdi ve uykuya daldı. Acaba babamı özlüyor muydu? Acaba ben özlüyor muydum? İkisinin de cevabından emin olamıyordum.

Öncesi

GRİFF GİTTİKTEN SONRA günler yavaş geçmeye başladı. Babam işleri kendisi halletti. Ben kulübeye kapandım ve havaalanından aldığım gerilim romanını okudum (tekrar), sonra da babamın sahip olduğu üç kitabı. Vahşi yaşam rehberleriydi bunlar: biri kuşlar hakkında, biri bitkiler hakkında, diğeri de yılanlar, böcekler ve genel olarak sizi sokmak isteyecek her şey hakkındaydı.

Keşke o kitaplar şimdi elimde olsaydı. İçlerinde çizimler ve sizi neyin öldüreceğini, neyin hasta edeceğini ve neyin besleyeceğini anlatan ayrıntılı tanımlar vardı. En azından birazını öğrenmiştim. Mesela sürünen kar üzümü, keklik üzümü, hasırotu, yaban hıyarı ve içlerinden bir kısmı ölümcül olan birkaç farklı üzüm türü.

Burada yiyip yiyemeyeceğimi bilmediğim çok sayıda bitki vardı. Yabanmersinine çok benzeyen bir bitki vardı ama sanırım bu yabanmersinlerinden hatırladığım gibi çalılarda yetişmiyordu. Onu yiyebilir miyim bilmiyordum. Belki bir gün deneyecek kadar aç kalırdım. Ama üzümler çoktan gitmişti. O yüzden iyi yanından bakacak olursak aptalca bir şeyi yemeyi denemeyecektim. Kötü yanından bakacak olursak da... Eh. Kötü yanını biliyordunuz.

Babamla kulübede dördüncü günümüzde bir uçağın sesini duydum, bir an için koşmanın ne kadar canımı yaktığını unutup dışarıya koştum. Çakıllı yola vardığımda topallıyordum ama yaklaşmakta olan sarı noktayı gördüğüm ana değerdi ve onun Griff olduğundan emindim. Beni görene kadar çılgınlar gibi elimi kolumu salladım ve uçak aşağı inip önce suyun yüzeyindeki bir dalgayı kovaladıktan sonra kendi dalgasını yapana kadar el sallamaya devam ettim.

Griff kokpitten dışarıya hopladığından sonra bağırdı ve el salladı. Uçağı kıyıya yaklaştırdı ve küçük sandala çuvalar yükledikten sonra yanıma geldi.

Karaya çıktığında, "Nasılsın Jess?" diye sordu.

Buna tam olarak ne yanıt vereceğimi bilemedim. "Seni gördüğüme sevindim," dedim. "Griff, beni eve götürmen gerek." Sanki anlamaya varmışız gibi söylemiştim bunu.

Griff kafası karışmış gibi göründü ve kafasını kaşıdı. "Bana evindeymişsin gibi görünüyor, Bayan Jess," dedi.

"Alaska'ya demek istedim," dedim. "Ya da beni Seattle'a götürecek bir otobüse kadar. Burada kalamam Griff."

"Şey," dedi. Durdu ve titrercesine başını salladı. "Şey, bu konuda babanla bir konuşmam gerek, öyle değil mi? Ama bak senin için ne getirdim."

Arkasına uzandı ve yırtık pırtık kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış bir çuval seçti. Çuvalı suratında mahcup bir gülümsemeyle bana uzattı.

Düğümler sıkışmış olduğu için ağzından gevşetip parmaklarımı kurdeleyle çuval arasına sokmak için biraz zorlamam gerekti. Çuvalın içine baktım. İçinde üzerinde büyük bir çizgi film kedisi bulunan mavi-pembe bir sırt çantası vardı.

Başımı kaldırıp Griff'e baktım. Suratında bir kulaktan diğerine uzanan o kocaman gülümsemelerden vardı ve ellerini heyecanlı bir halde çuvala doğru salladı.

"Hadi," dedi. "Açsana. Bir şeyler daha var."

Sırt çantasını çuvaldan çıkardım. Bu çocuklar için yapılmış ucuz bir sırt çantasıydı, ele hafif ve ince gelen, ön tarafında da bir tür parlak vinil bulunan çantalardan. İçinde bir defter vardı.

Bu defterdi, tahmin edemediyseniz eğer.

Burayla en alakasız şeydi. Yani, benim haricimde. Pembeydi, sırt çantasındaki kedinin kurdelesıyla aynı pembeden. Spiral-lydi ve seksen adet çizgili sayfası vardı (ben yerden tasarruf etmek için her çizgiye iki satır yazıyorum, kenar boşluklarına da) ve her sol sayfada çizgilerin altında gülümseyen, dans eden bir midillinin suluboya resmi, sağ sayfada da suluboyayla SEN HARİKASIN! kelimeleri yazıyordu.

Kapakta dans eden üç midilli vardı, böylece işin ciddi olduğunu anlıyordunuz.

Çantada aynı zamanda gökkuşağı renklerinde bir paket tükenmez kalem vardı. Bugüne kadar Müthiş Yabanmersini Mavisini bitirmiştım, şimdi de Efsane Eflatunu kullanıyordum. Onun birkaç sayfa daha dayanacağını tahmin ediyordum, sonra da Prenses Pembesine geçecektim. Herhalde asla İnanılmaz! Turuncusuna gelemeyecektim. İnanılmaz! Turuncusu ne anlama geliyordu ki? Hiçbir fikrim yoktu.

Kamp yerime musallat olan tilki bir süre önce Mmm Mint Yeşili kalemimi çalmıştı ama onu çiğnenmiş bir halde buldum. Eğer parçalarına ayırırsam içindeki mürekkep tüpünü kullanılmış kalemlerden birinin içine koyabilirdim. Ama dediğim gibi, herhalde o kadar uzun süre dayanamayacaktım.

"Sağ oool, Griff," demeyi başarabildim ve sonuna bir soru işareti bile eklemedim.

Griff, "Eşyanı o eski spor çanta yerine buna koymak daha çok hoşuna gider diye düşündüm," dedi.

"Çok düşüncelisin, Griff," dedim. Memnun olmuş gibi göründü.

O anda babam ve Bo ormandan çıktı, babamın elinde tüfeği vardı. Tüfekler birbirine o kadar benziyordu ki onları birbirinden ayırt edemiyordum ancak birinin geyik, diğerinin de kuş ve tavşan gibi daha küçük hayvanları avlamak için olduğunu biliyordum. Şimdi de omzunda bir tavşan vardı, onu arka patilerinden tutuyordu. Burnunun etrafı kanla çevriliydi, gözleri kocaman açılmış ve boş bakıyordu. Gözlerimi ondan ayırdım.

Griff'e alet edevatı kulübeye taşımasında yardım ettik, yürümek için ancak yer kalana kadar oraya tıktık. Kış yaklaştıkça daha fazla boşluğumuz olacaktı çünkü onları yavaş yavaş yemiş olacaktım. Bo özellikle bir poşet dolusu kurutulmuş ödül maması için heyecanlandı, babam köpek için kurutulmuş eti ziyan etme konusunda bir şeyler mırıldansa da. Ben Bo'ya numaralar yaptırıyordum. Otur, bekle ve sallan. Daha önce sallanmayı bilmiyordu ama çabuk öğrendi ve çok geçmeden ona aferin oğluma deyip bir parça ödül daha veririm umuduyla etrafta bir patisini kaldırmış halde topallayarak beni takip ediyordu. Ben ödül mamalarını cebimde saklıyordum ve babam Bo'ya yağcı olduğu için kızgın gözlerle baktığında pis pis sırtmamaya çalışıyordum.

Griff, "Eşyanı çantanın içine koymalısın," dedi, ben de ona tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdim. Onu memnun etmek için birkaç eşyayı içine koydum. Çoraplarımı, iç çamaşırlarımı ve gerilim romanını. Gerilim romanında bir adamın karısı öldürülüyordu, o yüzden adam da gidip insanları vuruyor ve hayatının ne kadar zor olduğunu düşünerek aynaya bakıyordu. Sonra da vurmak istediği insanların hepsini vurunca kitap bitiyordu.

Neyin yenebilir neyin zehirli olduğunu bilmek kadar faydalı değildi ama adil olmak gerekirse bayağı işe yaramıştı. Huş ağaçlarının yanına gidecek zamanım olmadığında ve çimler ıslak olunca onu tutuşturucu olarak kullanıyordum. Adamın —adı Jack'ti çünkü bütün aksiyon kahramanlarının J ile başla-

yan isimleri olurdu— o zamana kadar vurduğu gangsterlerin aslında karısını öldüren adamlar olmadığını öğrendiği kasma kadar gelmiştim. Sonra onların yerine takım elbiseler giyen gösterişli adamları vurmaya başlıyordu. Bu berbat bir kitaptı ve onu şu ana dek dört defa okumuştum. Her seferinde daha da kısalıyordu çünkü onu parça parça yakıyordum ama daha iyiye gitmiyordu.

Kedickli çantayı doldurduktan sonra Griff onu kapı boşluğundan görebilsin diye dik bir şekilde yatağın üzerine koydum. Eğer onun beni eve götürmesini istiyorsam, onun mutlu olmasını sağlamam gerekiyordu ama onu sadece gülümsetmek de hoşuma gidiyordu.

Griff'e, "Çok kalacak mısın?" diye sordum.

Griff, "Bir gün kalırım diye düşündüm," dedi. "Yarın, yani. Çarşamba sabahı yola çıkacağım."

Çarşamba. Hangi gün olduğunu unutmuştum. Bu kadar çabuk bir şekilde zaman kavramını yitirmek beni afallattı. Zamanla bağlantımı yitirmiş gibi hissediyordum.

Burası insana bunu yapıyordu. Ebediymiş gibi geliyordu, ta ki uzaklardan bir uçak geçip sizi sarsarak modern dünyaya geri çekene dek. Uçaklar hiç fazla yaklaşmıyordu. Burada olduğumu bilmiyorlardı. Ve ben de onların bunu bilmelerini isteyip istemediğimden emin değildim. *Onlar* olabilirlerdi ve öyle olursa burada olduğumu bilmelerini kesinlikle istemiyordum.

Eskiden tabii, Griff'in uçağı haricinde bir uçak sesi duymamıştım. Onun bir gün daha kalacağını duyduğum için sevinmiştim. Bu beni yanında götürmesi için onu ikna etmeye zamanım olacağı anlamına geliyordu. Aynı zamanda da babamın planıma karışması için de daha fazla zamanı olacak demekti ancak bununla, iş oraya geldiğinde ilgilenecektim.

Her zaman ilk yaptığımız şey yemekti. Ya da yemeye hazırlanmak. Bugün bunun anlamı tavşanın derisini yüzmekti,

babam bunu arka tarafta yaptı ve onu izlemedim. Keşke izleseydim. Bir keresinde bir tavşan yakalamıştım ve onun derisini yüzmüştüm ama benim bildiğim yöntem şuydu:

Tavşana bak. Bıçağını al. Tavşana biraz daha bak.

Bıçağı tavşanın yanına koy, sonra yeniden eline al.

Bir nokta seç. Belki kafasının arkası, karnı falan olabilir. Kesmeye başla.

Tek yaptığının, eti ve kürkü yarmak olduğunu fark et.

Daha dikkatli ol.

Bütün derisinin, diğer yerlerindeki deriye bağlı olduğu küçük bir hayvanın derisini yüzmenin çok zor olduğunu fark et.

Eninde sonunda yapman gereken bir şey gibi görüldüğü için tavşanın kafasını kes, zaten bir de sana bakıp duruyor.

Boyundan başla, bıçağı içine doğru kaydır ve derinin altını doğramaya başla.

Patilerine gelene kadar tavşanı berbat bir şekilde parçalamaya devam et.

Patilere bak.

Patileri kes.

Tavşanı berbat bir şekilde parçalamayı tamamla. Öfkeli eski sevgilin gömleklerinden birini makasla doğrayıp pança batırmış, sonra da üzerine et yapıştırmış gibi görünen tavşan derisini çekip kopar.

Etin tamamını dikkatlice sıyr. Üzerindeki tüyleri al.

Parça parça olmasına rağmen kullanma ihtimalin olur diye deriyi sakla.

Son.

Babam içeri döndüğü zaman sadece tavşanın giysilerini çıkarmış gibi görünmüştü, o yüzden benim yöntemimi kullanmış olamayacağını biliyordum. Kürkü olmadan cılız bir şeydi, uzun ve pembeydi.

Onu beklerken Griff'le sohbet ettik. Onun altı yaşında bir kızı olduğunu, Toronto'daki "hanım arkadaşıyla" birlikte yaşadığını ve onu çok özlediğini öğrendim.

"O çantayı onun için almıştım," dedi. "Ama onun bir sürü çantası vardır diye düşündüm. Büyük bir şehirde yaşıyor falan ya. Ama senin bir tane çantan olduğu aklıma geldi ve bu doğru değil. Bir kız için. Değil mi?"

Başımı salladım. "Birçok kız çantaları sever," dedim. Ona onun kızından on yaş daha büyük olduğumu belirtmedim; onun yaşındayken bile ben pek öyle kedicikler ve gökkuşakları seven bir tip değildim.

"Sanırım bana onu sana getirmemi Tanrı fısıldadı," dedi. Babam başını kaldırdı, sonra geri indirdi. Babam Griff Tanrı'dan bahsettiğinde umursamıyormuş gibi görünüyordu. Belki de sebebi Griff'in Tanrı anlayışının çok garip olmasıydı.

Griff, "Onu görmeye gideceğim ve ona başka bir çanta alacağım. Aynı o çanta gibi. Böylece ikiniz de aynı çantaya sahip olabilirsiniz ve arkadaş gibi olursunuz," dedi.

"Onu görmeye ne zaman gideceksin?" diye sordum. Aslında kastettiğim şey, ne kadar süreliğine gideceksin idi.

Griff, "Bir hafta kadar," dedi. "Orada sonunda bir iş buldum, bu yüzden kızımı daha çok görebileceğim."

"Kalıcı olarak mı gidiyorsun?" dedim. Babam telaşla başını kaldırıp baktı.

Griff, "Sekiz aylık bir iş," dedi. "Ama eğer iyi bir iş çıkarırsam beni ondan sonra da çalıştıracaklar." Başındaki şapkasını çıkardı ve göğsünün önünde tutup iki eliyle yoğurdu. "O yüzden buraya gelmeyeceğim. En azından yazdan önce. Ertesi yaz olabilir. Belki."

Babam, "Griff," dedi. "Bana bunu daha önceden söylemeliydin."

Griff, "Düne kadar emin değildim," dedi. "Ondan erken geldim. Sana söylemek ve seni görme fırsatım olduğundan emin olmak için."

Babam, "Biz sana bağlıyız, Griff," dedi. Beni kullanıyordu. Biz sana bağlıyız. Griff kendini kötü hissetsin diye.

Soğuk bir şekilde, "Geçimini doğadan sağladığını sanıyordum," dedim, kalmasını istememe rağmen Griff'i savunmak istiyordum.

Griff kuvvetli bir şekilde ve hararetle, "Bir adamın ailesinin yanında olması gerek," dedi. "Bir adamın minik kızının yanında olması gerek." Bunu söylerken bana baktı ve kalbim ezildi. Beni buradan asla götürmeyecekti, değil mi?

Babam, "Bu konuyu yemek yedikten sonra konuşabiliriz," dedi sert bir şekilde.

Yemek sırasında babam ve Griff çıktıkları bir somon avı yolculuğuyla ilgili bir hikâye anlattılar; Griff'in uçağını somonların izdiham yarattığı bir yere götürmüşlerdi ve sıranın size gelmesi için kurtları, ayıları ve kartalları itip kakarak geçmeniz gerekiyordu. Parmaklarımızdaki yağı yalama kısmına geldiğimizde babam boğazını temizledi. "Minik ayıcığımızın gösterecek bir şeyi var," dedi. "Bir yeteneği var. Bunu biliyor muydun?"

Griff, "Anlamıştım," dedi. "Ama ne olduğunu çıkaramamıştım."

"Bir yeteneğim yok," dedim.

Babam, "Okçuluk!" diye ilan etti. "Ona yayı göster, Jess."

"O senin yayın."

Babam, "Artık değil," dedi. "Ben artık yayla avlanamayacak kadar tembelim. Ama bu yay neredeyse sahip olduğum en pahalı şey ve birinin onu kullanması gerek. Griff'e nasıl yapıldığını göstereceğim."

Yayla henüz atış yapmamıştım. Onu spor çantamla birlikte yatağın altında bırakmıştım. Üç yıldır ilk atışımı seyirci karşısında yapmayı kesinlikle istemiyordum. Ancak Griff hevesli

görünüyordu ve onu, beni götürmeye ikna etmek için bayağı bir iyi niyet gerekecekti. O yüzden sandalyemden kayarak indim ve yayı getirdim. Griff ellerini çırpı.

Yavaşça dışarıya çıktık. Babam benim için bir hedef belirledi, göle doğru yatmış bir ağaçtı bu. Yakında sağlam bir fırtına onu devireceği için zaten kesecekti. Çok cılız bir ağaçtı ve tam olarak yakın da sayılmazdı. Zaman kazanmak için yayı kontrol ettim. Metaller çok pisti. Bir hayvanın kürkünden içeri girip öldürmek için yapılmışlardı. Tam olarak hedef alıştırması yapmak için değil.

Babam, "Göster bakalım bize nasıl oluyormuş," dedi.

Bir an için dondum ve nasıl ok atacağımı hatırlayamadım. *Kontrol listeleri*, diye düşündüm.

Doğru duruşa geç: yan tarafına hedefe doğru, denge için ayaklar ayırık. Omuzlar düz. Oku yaya koy. Hedefi kontrol et. Mesafe. Rüzgâr. Yayı kaldır. Çek. Dirseğini tam arkana doğru bük. Düz düşün, tek bir düzlemdeymiş gibi, bir kâğıt parçasındaki çizimmişsin gibi. Nişan al. Hedefinden daha yukarıya nişan al; oklar kavis çizer. Nefes al. Nefes ver. Bırak.

Ok ağacın yanından uçtu, yaprakları ve dalları hışırdatarak ormanın içinde kayboldu. Babam ve Griff güldü. Yanaklarım alev alev yandı ve el yordamıyla yeni bir ok almak için uzandım.

"On üç yaşından beri atış yapmamıştım," dedim.

Babam, "Bu çok da uzun süre önce değildi," dedi.

"Üç yıl." Babamın benim kaç yaşımda olduğumu bilip bilmediğinden bile emin değildim. Hangi yılda olduğumuzu bile biliyor muydu acaba?

Yeniden atış yapmayı denedim ama bu sefer acele ediyordum ve öfkeliydim, elim de son anda seğirdi ve oku çok yukarı ve sağ tarafa gönderdim. İki ok gitmişti ve ben daha yaklaşamamıştım bile. Griff'le babam yanlışlıkla kendi köpeğini vuran bir

avcıyla ilgili konuşmaya başladı ve acaba Bo nerede diye merak ettim. Ağacın arkasında olmadığını umuyordum.

Üçüncü ok. Gözlerimi kapattım ve beşe kadar saydım, Griff'le babamın seslerini bloke etmeye çalıştım. Bunu yapabiliyordum. Bir madalya kazanmıştım, değil mi? Sadece kollarıma zihnimin hâlâ bildiği bir şeyi hatırlatmam gerekiyordu.

Gözlerim hâlâ kapalı bir şekilde oku çektim. Parmak uçları-mın altında ona dokunmanın nasıl hissettirdiğine odaklandım. Ağırlığını hissettim. Alışkın olduğumdan daha ağır olduğunu hatırladım. Ve yayı çekip test ettiğimde alıştığımından çok daha kolay olduğunu fark ettim. Büyümüşüm, daha kuvvetliydim ve makara sistemi çekişi kolay hale getirecek şekilde tasarlanmıştı. Fazla pürüzsüzdü. Dengemi bozuyordu.

Kirişi yeniden gevşettim ve yayı indirdikten sonra gözlerimi açtım. Hedef işte oradaydı. Çektim. Bıraktım. Dengeli tek bir harekette, tek bir nefeste.

Ok tak diye ağacın gövdesine girdi. Keşke tam ortasına isabet ettiğini söyleyebilseydim ama biraz yan tarafa girmişti ve istediğimden daha yüksekteydi. Yine de vurmuştum.

Babam, "İyi iş çıkardın!" dedi ve omzuma bir şaplak indirdi. Eli, yara izimin üzerine yerleşince irkildim. Canım yanmıyordu ama aramızdaki farkı hissetmeme sebep oldu. "Sendeki yaban ruhu bulacağız."

"İçimde yaban ruhu olduğunu sanmıyorum," dedim. Gözünün içine baktım. "Ben yarın Griff'le buradan ayrılıyorum."

Duraklama. Babam, durduğu yerde ayaklarını kımlıdanan Griff'e baktı. "Bundan haberin var mı?"

Griff, "Bahsetmiş olabilir ama bu kararın sana bağlı olduğunu söyledim," dedi.

Babam kızgın bir halde, "Bana bağlı tabii," dedi ve Griff korkmuş bir köpek gibi sindi.

"Benim burada olmam yasadışı!" dedim.

Babam güldü. "Yasadışı mı? Buraya dokunabilecek hiçbir yasa yok, Jess. Burası sadece vahşiliğin ve benim."

"Senden nefret edeceğim," dedim. "Eğer beni burada kalmaya zorlarsan senden nefret edeceğim. Seni asla, asla affetmeyeceğim ve asla, asla... benim olmamı istediğin şey her neyse o olmayacağım. Ben sinemayı, alışveriş yapmayı, internette zaman öldürmeyi ve yiyeceğimi marketten almayı seviyorum. Bunu değil!" Bir elimi göle doğru salladım.

Babam, "Griff, bize bir dakika müsaade edebilir misin?" dedi.

Griff, "Hı hı," dedi. Duyma mesafesinden çıkana kadar yavaş yavaş göle doğru yürüdü ya da en azından kulak misafiri olmayacakmış gibi davranabileceği bir mesafeye gitti.

Babam, "Burada kalmayacağını söylemeyi bırakman gerek," dedi. Kollarını kavuşturmuştu ama öfkeli görünmüyordu. Sadece gerçekleri belirtiyormuş gibiydi. "Kalıyorsun. Başka yolu yok."

Gözlerimde yaşlar vardı ve bu yüzden kendimden nefret ettim. "Beni burada zorla tutamazsın."

Babam, "Bunu bir tatil gibi düşün," dedi.

Homurdandım. "Üşüdüğüm, pilav ve yağlı etten başka bir şey yemediğim, konuşacak kimsenin ve yapacak hiçbir şeyin olmadığı bir tatil mi?"

"Yapacak çok şey var. İkimizin sahip olduğumuz zamanın iki katı sürede yapabileceğimizden de fazlası."

"Beni bir tutsağa çeviriyorsun," dedim.

"Sen bir çocuksun. Anne baban ne derse onu yapmak zorundasın." Artık sabrı taşıyordu. Sesi yükseldi, bağırıyordu.

"Annem beni asla burada yaşamaya zorlamazdı!" diye bağırdım. "Beni görmene bile izin vermedi! Benim Scott'la yaşamamı istedi, seninle değil!" Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama yine de söyledim.

Babam, "Scott da kim oluyor?" diye bağırdı. Kollarını indirmişti.

Kızgın gözlerle ona baktım, sağ elimi yumruk yapmıştım, sol elim de yayı sıkıyordu. "Scott benim gerçekten babam olan adamdı," dedim. Böyle demek istememiştim. Bunun doğru olup olmadığından ya da sadece gerçek olmasını istediğim şeyin bu olduğundan bile emin değildim.

"Bu da ne demek oluyor?" Konuşurken dişlerini kenetlemişti. Çenesi o kadar kasılmıştı ki şişkinlik yapmıştı. Ben de geri adım atmadım.

"Yanımdaydı demek oluyor. Bana waffle yapardı demek oluyor. Ve benimle okul hakkında konuşurdu. Beni arkadaşlarımdan evine götürürdü. Okul toplantılarına giderdi. Beni kaçırıp bu lanet vahşi yerde yaşamaya zorlamazdı demek oluyor!"

Babam, "Ne kadar sürdü?" diye sordu.

Ona gözlerimi kırptırdım. Ne ne kadar sürdü? Scott ne kadar sürdü. "Annem ben on bir yaşındayken tanıştı onunla," dedim sakince, her bir kahrolası kelimeyi duymasını sağladım. "Scott anneme evlenme teklifi edecekti ve beni evlat edinecekti. Ve ben de asla burada, bu cehennem dibinde *seninle* olmak zorunda kalmayacaktım." Fakat ayrılmışlardı. Kazadan üç ay önce. Sonsuza kadar sürmeyecekti bu, birbirlerini hâlâ seviyorlardı. Ancak sonra annem öldü ve geriye sadece sonsuzluğu kaldı. Babama bunu söylemedim. Kızgın olmasını istiyordum. Canının yanmasını. Benim gibi.

Babam, "Tanrı aşkına," dedi.

Ona vahşice sııttım, "Cidden mi, baba?"

Babam derin bir nefes aldı ve göle döndü. Tuhaf bir şekilde soluyordu, burnundan hızlı nefesler çekiyordu ve boynunda bir damar şişmişti. Bir keresinde öfkelendiğimde annem bana bakıp çok alçak sesle, *Baban da öfkelenirdi*, demişti. Bana zarar mı verecekti? Keşke Bo burada olsaydı. Bo onun beni incitmesine izin vermezdi bence.

Ama babam yeniden konuştuğunda sesi alçalmıştı.

“Ya sonsuza kadar olmasaydı,” dedi.

Ona baktım.

“Ya sadece kış boyunca olsa? Sadece bir yıl. Biraz okulun gerisinde kalmış olacaksın, evet. Ama üniversite denemelerinin ne kadar muhteşem olacağını bir düşün.” Tam olarak suratıma değil ama onunla aramızdaki bir noktaya bakarak biraz gülümsedi. “Yazın yeniden Amerika’ya döneriz, ben de seni okuldan ayrı tutmamın sonuçlarıyla yüzleşirim. Düzenli bir iş bulurum, en azından sen on sekiz yaşına basıp okula başlayana kadar falan.”

“Şimdi neden gidemiyoruz?” diye sordum.

“Burada yapmak zorunda olduğum şeyler var,” dedi. “Beklemem gereken şeyler. Bazı sözler verdim.”

“Kime? Geyiklere mi?” diye sordum. “O iyi seçimler yapmayan arkadaşlarına mı?”

Bana ifadesiz gözlerle baktı. “Sana göz kulak olacağıma söz veriyorum. Sen de kendine göz kulak olmayı öğrenmiş olacaksın. Kuvvetleneceksin ve daha zeki olacaksın ve bu yılı asla ama asla unutmayacaksın. Sonsuza kadar değil. Sadece gelecek yaza kadar.”

Hiç geçmeyecekmiş gibi göründü. Burada bir kışı geçirme düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. Ancak bunun alternatifi neydi? Wilkerson’lar.

Bir yıl. Koruyucu aileyle veya burada bir yıl.

Ben bebekken babam benim için bir yıl kalmıştı. O yüzden tamam. Bana verdiği şeyi ben de ona verecektim ama bir gün bile daha fazlasını değil. “Sadece yaza kadar mı?”

Babam, “Ondan sonra seni istediğin yere götüreceğim,” dedi.

“Pekâlâ. Tamam.” Belki burada bir yıl geçirmeyi kaldırabilirdim. Kulübede sıcak çikolata vardı. Ahşap bir kulübede sıcak çikolata ve kamp ateşleri. İnsanlar bu tür şeyler için para veriyordu. Ayrıca, babam haklıydı. Bundan *muhteşem* bir üniversite başvuru denemesi çıkardı. Ve partilerde en ilginç hikâyeyi anlatan hep ben olurdum.

Babam, “Anlaştık mı?” dedi. Elini uzattı.

Elini sıktım. Çocukluğumdan beri babama kendi isteğimle ilk kez dokunuyordum. Eli inanılmaz derecede sert ve nasırlıydı, kıvrımlarının arasında toprak birikmişti. Onun yanında benim elim küçücük kaldı.

El sıkıştık ve ben de ertesi yaza kaç gün kaldığını saymaya başladım.

Sonrası

ÇIKINTININ ALTINDA KÜÇÜK ateşime göz kulak olarak düzensiz bir şekilde uyurken, rüyamda Griff'i gördüm. Karanlık bir yolda orta şeritte duran bir adama doğru arabayla ilerliyorduk, adamın sırtı bize dönüktü. Griff, "Onun için endişelenme," dedi. Frene bastı. "Bak nasıl da tüüüydü."

Ama adam tüymedi. Döndü. Elini kaldırdı, bir silah tutuyordu. Silah bir ateşin sesiyle çatırdayıp uluyarak kükredi. Griff'in kafası arkaya vurdu. Hava sis gibi kızıl kanla doldu ve kan giysilerimin her yerine, ellerime, yüzüme ve ağzımın için sıçradı.

Haykırdım. Çığlığım beni uyandırdı. Bo'yu da uyandırdı ve köpek ayağa fırlayıp karanlığın içine doğru hırladı. Küçük bir top gibi kıvrılıp çıkırdım. Ateş sönmüştü. Fazla uyumuştum. "Ah, Bo," dedim. "Keşke babam burada olsaydı."

Bu tam olarak onu özlemekle aynı değildi. O anda acaba bende yanlış bir şeyler mi var diye endişelendim; babamın yardımını istiyordum ama onu kendi için özleyecek kadar sevip sevmediğimi bilmiyordum.

Bo açıklığı devriye gezmek için gitti. Babamın ölmüş olduğunu anlıyor muydu acaba? Gittiği zaman onu mu arıyordu, ağaçların arasında dolaşıp kokusunu yakalamaya mı çalışıyordu? O yere, mezarına mı gidiyordu?

Babamın öldüğünü bildiğini umuyordum çünkü geri gelmeyecekti. Çünkü bu çok kötüydü, evet ama onun geri gelmesini beklemek daha da kötü olurdu.

Bo gidince işlemek için benim çıkıntının altından yavaşça, tuhaf bir şekilde emekleyip çıkma sürecimi görecektim kimse kalmadı. Kotumun düğmelerini yeniden iliklediğimde, yanaklarım bir kez daha kederden çok öfkenin getirdiği yaşlarla ıslanmış bir halde ağaçlığın etrafından dolaşım. Sanırım ayakta durabilirdim ama şimdilik emeklemeye devam ettim ve uzuvlarım titremeye başlayana kadar devam ettim.

Dünden iki kat daha fazla yapmam gereken iş vardı. Ateşi henüz yakmamıştım. Kaynatılmış suyu içtim –tadı bayat ama lezzetliydi– ve birazcık yemek yedim. Somondan yalnızca birkaç lokma kalmıştı. Hepsini yutmak yerine kapağını yeniden kapatmak için bütün gücümle direnmem gerekti.

Parmaklarımı kotuma sürerek temizledikten sonra olta kutusunu açtım. Henüz balık tutmaya gitmek için hazır değildim ama içinde neler bulunduğunu bilmem gerekiyordu. Her şeyin envanterini çıkarmaya başladım, gözümünden kaçmasın diye hepsini beyaz bir tişörtün üzerine dikkatle yerleştirdim.

Beklediğim bütün alet edevat buradaydı, bir de hediye vardı: Bir konserve açacağı. Kompakt, kamp yapmaya uygun türdendi, biraz paslanmıştı ama bu bıçağı kullanmama gerek olmadan şeftali konservelerini açmak için bir yol olduğu anlamına geliyordu. Tatlı şurubu, kaygan dilimlerin ağzımda eridiğini hayal ederken ağzım sulanmaya başladı. Ancak kendimi konserve açacağını kenara koymaya zorladım. Henüz olmazdı. Henüz olmazdı.

Tabii – kendimi inkâr etmenin bir anlamı var mıydı? Böyle düşünmek benim eninde sonunda başka yiyecek bulacağımı varsayıyordu. Belki de hepsini şimdi, tek bir büyük öğün şeklinde yemek daha iyi olurdu, açlıktan ölmek için gereken süreyi uzatmak yerine.

Ama bu şekilde düşünürsem, hiç şansım olmazdı.

İrade gücüm tükenmeden ayağa kalktım. Tüfeği omzuma astım. Sığınağı inşa etme işi beklemek zorunda kalacaktı – yine. Daha fazla yiyeceğe ihtiyacım vardı. Hemen. Ve daha fazla suya.

Çantama geyik kavanozlarından dört tanesini yerleştirdim, biri dolu, üçü boştu; susuz kalmış olduğumdan emin olduğum için birini yolda içecektim, susuzluğum bedenimin gönderiyor olduğu diğer sinyallerin, acının, açlığın, bitkinliğin ve korkunun çorbası içinde kaybolsa bile.

Somonun geri kalanını da yanıma aldım ve elimde değneğimle yola çıktım. Acele etmedim. Her bir adımım bilinçli düşünce gerektirdi ve ağırlığımı değneğe iyice yükledim. Geçtiğimiz son birkaç aydır acıya bu kadar alışmış olmasam, bunu başarabileceğimi sanmıyordum.

Eğer daha önce yaralanmış olmasaydım, burada bile olmazdım.

Her yüz adımda bir geçici değneğime dayanarak dinlenmek için durdum. Oturmaya cüret bile etmedim. Bir daha kalkabilir miydim bilmiyordum.

Göl görüşüme girdiğinde nefeslerim güçlkle çıkıyordu ve kısa kısıydı. Dişlerimin arasından nefes alıp veriyor, bir adımda tıslayarak nefesimi içime çekiyor, diğer adımda da tıslayarak nefesimi bırakıyordum. Fakat gelmiştim.

Kano yağmur suyuyla dolmuştu. Onu ters çevirmemeliydim. Salak. Boşken bile ancak çevirebilmiştim. Şimdi içini boşaltacak, sonra da – eh, başka herhangi bir şey yapacak kadar kuvvetimin kalması mümkün değildi.

Kendime lanet ederek onun yerine yanmış evin oraya yürüdüm. Kurtarabileceğim bir şey olup olmadığına bakmam gerekiyordu.

O ilk gün dışarıdaki tuvalete bakmamıştım ama şimdi oraya gittim, sadece kontrol etmek için. Bu yapı, baraka ve kulübe gibi kütüklerden değil, tahta kalaslardan yapılmıştı ve yangın ona o

kadar hasar vermemişti. Çatıyı ve duvarlardan birinin büyük bir kısmını götürmüştü ama diğerkleri yalnızca kavrulmuştu. Tahta kalaslardan birini oynattım. Gevşekti.

Bu kalaslar benim sığınak duvarıma sığacak kadar uzundu ve yanıp otuz ya da altmış santime kadar ufalmış olanlardan bile iyi yakacak olurdu. Daha sert bir şekilde asılmaya başladım ve sırtımın isyan ettiğini hissettim. Parmaklarım tahtanın üzerini kazıdı ve bir tırnağımı acıyla geriye doğru eğdi. Tutuşumu kaybettim ve kendimi ucu ucuna yakalayarak geriye doğru sendeledim.

Kendime, *Gle değıl akılla*, diye hatırlattım. Geriye adım attım ve kendimi beklemeye zorladım, baştan sona düşünmek için. Tfeğın kayışını bir kez daha çıkardım ve kalasa doladım. Geri adım atıp çekmeye başladım ama bacağım neredeyse iki büklüm oluyordu. Hayır. Böyle yaparsam düşerdim.

Akılla. Kayışın diğerk ucunu değıneğıme bağıladım. Bu sefer kendi ağırlığımı kullanmak yerine değıneğı yere bastırdım ve dış tuvalette arkamı döndüm – eğıer ekersenem dengemi kaybedeceğimden korkuyordum. İtmek bana daha çok denge sağılıyordu. Değıneğın tepesini ittim, onu kayışı çekmek için bir manivela olarak kullandım. Kalas atırdadı. Daha da ittim. Gıcırdadı. Sert bir şekilde ittim. Kalas kırıldı, parçaları ve değınek yere düştü. İleriye doğru savruldum ama kendimi düşmeden önce tuttum. Tatmin olmuş bir şekilde başımı salladım ve bu numarayı tekrar etmek için bir sonraki kalasa geçtim.

ncden sonra durdum. Kendimi yormanın ve taşıyabileceğimden fazlasını almanın anlamı yoktu. Kalasları istifledim ve kemerimle bağıladım. Bir dahaki sefer halatı yanımda getirecektim.

Hâlâ kulübenin içini aramaya hazır değıldim. Onun yanından yürüyüp geçtim ve gl kenarına oturdum, somondan sadece son bir iki lokma kalana kadar yedim ve suyumı kaliteli bir şarap edasıyla yudumladım. Güneş suyu gümüşe çevirdi. Alçak,

hüzünlü sese sahip bir kuş gölde bir yerde şakıyordu. Sanki kendimi bildim bileli burada tek başımaymışım gibi hissettim. Hiç de bir saat geçmiş gibi gelmiyordu. İki gece.

Sırtımı kulübeye dönerek oturmak garipti, bana onun orada olduğunu hatırlatacak havada asılı duman kokusu bile yoktu. Gölle baktığımda insan yaşamına dair tek bir iz bile göremedim; Griffin, babamın ya da benim burada bulunmuş olduğumuza dair tek bir ayak izi bile yoktu. Vahşi doğa umursamazdı ve hatırlamayacaktı. Kaç gün boyunca dayanırsam dayanayım, dişimle tırnağımla mücadele edersem edeyim, günlerim sona erdiğinde yine de ölecektim ve bedenim çürüyecekti. Ormanı besleyecekti: Üzerimde, ölen bütün şeylerde olduğu gibi, yosun ve mantarlar bitecekti.

Hayatta kalmak için birbiriyle çelişen şeyleri zihninizde aynı anda tutabilmeniz gerekiyordu. Ölecektim; yaşayacaktım. Korkacak bir şey yok; her şeye temkinli yaklaş. Şu andaysa yeni bir çelişki bulmuştum; hatırlanmak, bir iz bırakmak istiyordum. Vahşi doğanın kayıtsızlığı, ormanın umursamadığını, yargılamadığını bilmek dehşet vericiydi. Başarısızlığım kimsenin dikkatini çekmeyecekti; yas tutan, alay eden olmayacaktı. Hayatımda ilk kez, benden herhangi bir beklenti yoktu. Önemli olan tek şey benim ne istediğim ve ne yapabileceğimdi.

Yeniden, bazen bir kere bazense onlarca kere olmak üzere her gün yapacağım gibi, yaşamak istediğime karar verdim. Bir gün, belki, bu kadarının yeterli olduğuna karar verirdim. Ancak şu günde, böceklerin gölün sığ yerlerinde dans edişlerini izlerken, hâlâ fazla inatçı ve yaşama fazla bağlıydım.

Somonun son lokmasına baktım. Onu saklasam iyi olurdu. Midem içine göçmüş gibi hissediyordum ama bu sürekli açlığa alışmaya başlamıştım. Sadece daha kötü olacağını biliyordum.

Eğer birkaç hafta öncesinde olsaydık yiyecek dut bulunuyor olurdu. Sayısız böğürtlen çalısının yanından geçmiştım, onla-

rın meyveleri çoktan tükenmişti. Benim için orada dikenlerden başka bir şey kalmamıştı.

Kayanın yanına gittiğimiz günü düşündüm; babamın ormanı sanki kendi mahallesiymiş gibi anlattığı, önemli noktaları gösterdiği, komşular hakkında dedikodu yaptığı günü; bu durumda kurtlar, kirpiler, sinekkuşları ve tilkiler oluyordu. *O tarafta bir kar üzümü çayırı var*, demişti. *Daha önce hiç kar üzümü yemiş miydin?*

Hâlâ yememiştim. Ancak gösterdiği yönü hatırlıyordum çünkü gözümü güneşten korumak için elimi siper etmem gerekmişti. Sol elimdi ve güneş batıdaydı, demek ki kuzeye doğru bakıyordum.

Somonun kapağını kapattım, eşyayı topladım ve ayağa kalkıp Bo'ya ılık çaldım. Kar üzümünün hâlâ orada olup olmayacaklarından emin değildim fakat denemek zorundaydım. Dut meyvelerinin ne de olsa yiyecek kaynağı olma açısından büyük bir avantajı vardı: Kaçamazlardı.

Öncesi

GRİFF'İN İKİNCİ ZİYARETİNİN gecesinde, babam Griff'in hayatını nasıl kurtardığını anlatmıştı. Aynı zamanda da göle geldiğimden beri ilk kez gerçekten gülmüştüm. Kalma kararını vermek içimde bir şeyleri ters çevirmiş, yer çekimini kaydırmıştı. Öncesinde sanki sonsuza kadar gölde kalacaktım gibi hissediyordum. Şimdi elimde bir tarih vardı, ya da en azından bir mevsim. Yaz. Yaza kadar dayanabilirdim.

Griff'le babam hikâyeler anlatırken gece geç saate kadar durduk, daha sonra sadece babam anlatmaya devam etti çünkü o açık ara daha iyi bir anlatıcıydı. Hikâyeleri tükenmeye başlayıp sesi çatlamaya başladığında dışarıya çıkıp sırtımızı kulübeye yaslayarak oturduk, yıldızlara bakmak için yan durduk.

Orada uyuyakaldım ve uyandığımda ufukta çok hafif bir ışık vardı. Kendimi güçlkle içeriye attım ve babamla Griff'i horlar halde bıraktım. Yatağa yığıldım ve buraya geldiğimden beri hiç uyumadığım kadar iyi uyudum. Kendimi huzurlu hissettim.

Ertesi gün Griff'le vedalaştık ve Bo'yu babamın kapanlarını kontrol etmek için gezdirdik. Yavaşça yürüdük ve babam bana bir şeyleri işaret ederek anlatmaya başladı. Bana kar üzümle-
rinin nerede olduğunu gösterdi ve yaban hıyarlarını sordu-
ğumda bana bir tane buldu. Kapanların yanındaki çimlerin

arasından birini söktü, üzerindeki toprağı cıvrptı ve onu yedi. Minicikti. Yiyecekten çok bir iki kaloriden ibaretti ve her yer-deydi. Başka bir şey yaparken bir yandan yürüyüp koparabilir, yürüyüp koparabilirdiniz.

Ertesi gün yakacak odun topladık. Onları böldük ve yığdık. Asla bitiremeyeceğimiz kadar odunumuz olduğunu sanıyordum ama babam bunun bizi kışı geçirmeyi geç, kış gelene kadar bile idare etmeye yetmeyeceğini söyledi. Yığın kulübenin bir yanının tamamı boyunca uzanıyordu ve yağmurda ıslanmaması için üzerine muşamba örtülmüştü.

Hava karardığında içeriye kaçtık ve şöminenin başında oturduk. Babam beni bir battaniyeye sardı ve bir kupa dolusu sıcak bir şey verdi. Bunun çay olduğunu düşündüm ama bir yudum aldığımda alkol boğazımı yaktı ve beni öksürttü.

Babam sırtarak, "Hot toddy," dedi. "Varken tadını çıkar, çünkü Griff kız arkadaşından sıkılıp geri gelene kadar limonumuz olmayacak."

"Öyle deme."

Babam güldü. "Niyeymiş?"

"Çünkü o haklı. Bir adamın ailesinin yanında olması gerekir," dedim. "Onlara geri dönüyor ve bu iyi bir şey."

Sinir olmuş bir sesle, "Beni bunun için hiç affedecek misin?" diye sordu.

"Bu bir seferlik yaptığın küçük bir şey değildi hani," dedim. "Sen hayatım boyunca yoktun. Ayrıca, benim içki içemeyecek yaşta olduğumu bilmiyor musun?"

Babam, "Eh, onu geri ver o zaman," dedi. Kupayı göğsüme bastırınca bana yine güldü. "Biliyor musun, sen daha bebekken bulabildiğin her şeyi kapmaya çalışırdın," dedi. "Ellerini benim yüzüğümde, annenin kolyelerinden veya ulaşabildiğin kimsenin saçından kurtaramazdık. Seni bir keresinde şu be-

* (İng.) Bal, limon, viski ve karanfille yapılan bir tür sıcak içecek. (ç.n)

bek taşıyıcılarından birine koyup dağda yürüyüşe çıkmıştım, biliyor musun? Göğsüme bağlıydın. Sen de benimle hoplayıp çok yüksekte olmalarına rağmen ağaçlara uzanıyordun. Sadece bir dakika için gözümü senden ayırdım, sen de gidip arının birini havada kaptın. Seni güzelce bir soktu, sen de ağladın da ağladın. Ormanda bir siren gibi. Ben de zıpladım, hopladım, seni pışıpışladım, Noel ilahileri söyledim çünkü ancak onları hatırlayabilmiştim ve arabaya geri bindiğimde annen orada kitabıyla oturuyordu, kafasını kaldırıp bana, 'Şimdi ne yaptın, Carl?' dedi."

Babam sustu, gülümsüyordu. Tuhaf bir gülümsemeydi. Üzgün ve belki de birazcık kızgındı.

"Biz hiç evlenmemeliydik," dedi. "Hiç evlenmemeliydik."

"O zaman neden evlendiniz?" diye sordum.

"Çünkü sen doğacaktın."

Şaşkınlığımı gizlemek için bir yudum aldım. Bunu bilmiyordum. Annem bana hep hemen hamile kaldığını söylemişti ama ben bunun onlar evlendikten sonra olduğu anlamına geldiğini düşünmüştüm. "Her şeyi batırdığım için üzgünüm."

"Sen kusursuzdun," dedi. "Ben çok, çok mutluydum. Enişeli olan Moira'ydı. Ben artık her şey yoluna girecek, diye düşünüyordum. Güzel bir bebeğimiz olacaktı ve bir aile olacaktık, mutlu olacaktık. Ama yanılıyordum. Moira benden daha iyi biliyordu. Herhalde benim gideceğimi hep biliyordu ve bu yüzden beni, benim onu sevdiğim gibi sevedemedi." Ateşin içine baktı. "Seni büyürken daha çok görmüş olmam gerektiğini biliyorum. Hayatımda bunu yapmama engel olan birçok şey vardı tabii. Fakat hepsi yakında çözülecek. Gelecek yazıya kadar. Sonra senin gerçek baban olabilirim."

"Ben neredeyse bir yetişkinim," dedim. "Çok daha uzun süre bir babaya ihtiyacım olamayacak. Ama küçükken ihtiyacım vardı. Büyürken ihtiyacım vardı."

“Senin yanında olmak istedim,” dedi.

“Sana engel olan neydi?” İlgisiz ve meraklıymış gibi sormaya çalışmıştım. Sesim öfkeli çıkmıştı. Öfkeliydim.

“Ben...” Tereddüt etti. Normalde tereddüt eden bir adam değildi ama kelimelerini bulmakta güçlük çektiği her seferinde sanki aynı konunun etrafında dönüyormuş hissi veriyordu, sadece bunun ne olduğunu anlayamıyordum. “Sen bebekken başım biraz belaya girdi.”

“Nasıl yani, gözaltına falan mı alındın?”

“Hayır, ben değil,” dedi başını iki yana sallayarak. “Karışık bir durumdu, tamam mı? Ama Moira ben bütün o işlere bulaşmışken yakında olmamı istemedi. Ayrıca. Senin için böylesi muhtemelen daha iyiydi. Yani, Scott yanıdaydı, değil mi?”

“Bir süreliğine,” dedim. “Yeterince uzun süre değil.” Gözlerimi ondan çevirdim.

“Yanında olmasına sevindim,” dedi. “Ben olamadığım için.”

“Olmadığın için,” diye karşılık verdim.

Alçak sesle kıkırdadı. Ateşten çıkan dumanı koklamak gibiydi sesi. Biraz acıtmış gibi. “Sen de aynı benim gibisin, değil mi, minik ayıcık? Bir duvarla sen kapısın diye tartışırsın, sonra da bunu kanıtlamak için doğruca içinden geçersin.”

“Ben o kadar çok tartışmam,” diye itiraz ettim ama sonra ikimiz de güldük. “Tamam, belki biraz tartışıyorumdur,” diye kabullendim. “Ama bir duvarın içinden yürümeye çalışmazdım.”

“Tatlım, duvar senin için açılmamakla aptallık ederdi,” dedi. Gözleri ateş ışığında ışıldadı.

Birdenbire, “Bana neden minik ayıcık diyorsun?” diye sordum.

“Çünkü bebekken pek tombiktin de ondan,” dedi. “Ve biz de seni havalar soğuk olduğunda sarıp sarmalayınca iyice şişkolaşıp yusyuvarlak olurdun. Sana yavru ayım derdim, senin de ilk söylediğin kelime ‘grrrrrr’ olmuştu.”

“Bu bir kelime değil,” diye itiraz ettim.

Bilge bir edayla, "Ayrı dilinde öyle," dedi.

Omuzlarımın etrafına sarılı battaniyeye sarıldım. "Eh, ben artık bir bebek değilim."

"Sana sadece ayıcık da diyebilirim."

"Bana Jess diyebilirsin," dedim. "Benim adımlı."

"Senin adın Sequoia," dedi.

Gözlerimi devirdim, "O isimden nefret ediyorum. Tam bir ağaç kucaklayan insan ismi."

Babam boynunu kaşıdı. "Daha önce hiç ağaç kucakladığımı hatırlamıyorum ama eğer öyle diyorsan... Jess olsun. Şimdi, yarın seninle avlanmaya gideceğiz Jess. Hayvanları öldürmeyi sevmediğini biliyorum ama bunu yapmazsak burada kış mevsiminden sağ çıkamayız. Öğrenmeni istiyorum. Sen o yayını al, ben de tüfeğimi alayım ve sana etrafı göstereyim. En azından burada yolunu bulmayı öğrenmen gerek. Kaybolmak çok kolay, kaybolmuş birini bulmaksa çok zor."

"Deneyeceğim," dedim. Avlanmayı kastediyordum. Bir şeyi öldürme düşüncesi beni biraz hasta ediyor olsa da, benim için öldürülmüş bir şeyi yemekten çok da farklı olmadığını biliyordum. Sanki Wilkerson'ların rulo köftesi ve dondurulmuş yemekleri gibi değildi, onlar eskiden oldukları hayvana hiç benze-miyorlardı. Babam bir tavşan yakaladığındaysa, o bir *tavşandı*, ne olduğu belirsiz et parçaları değildi. Bunu yemeyi kabullendikten sonra, kendi elimle bir hayvanı öldürmek o kadar da zor olamazmış gibi geliyordu.

Haklıydım. Artık çok umurumda değildi. Bir canlının acı çektiğini görmek zorunda kalmamak için onu çabucak öldürmek çok, çok zordu. Ve bu beni rahatsız ediyordu. Ama öldürmenin kendisi değil. Artık değil.

Artık sadece bu konuda daha iyi olmadığım için kötü hissediyordum.

Sonrası

KALASLARI KAR ÜZÜMLERİNE doğru giderken bıraktım. Sadece onları kayanın yanına bırakacak ve Bo'ya bir iki tane ödöl maması yedirecek kadar durdum, çünkü yol boyunca gözünü cebimden ayırmamıştı. Kendi başına avlandığını biliyordum ama babam da onu besliyordu ve onun kendi başına hayatta kalabileceği kadar yiyecek bulup bulamayacağını bilmiyordum. Ya ikimizi de beslemek için bir yol bulacaktım ya da onun kendi başına daha fazla avlanmaya başlaması gerekecekti.

Kuzeye doğru yola çıktık, Bo da yavaş yavaş yanımdan yürüyordu. Güneş, koyu kürkünün üzerinde benekler oluşturuyor, geriye kalan yağmur damlalarını ısılatıyordu.

Bo donup kaldı. İçim buz gibi ve ani bir korkuyla doldu ama bu tehlike yakındayken yaptığı gibi hiç kımıldamadan, neredeyse hırlayarak duruşu değişti. Odaklanmış... ve hevesli görünüyordu. Elimdeki tüfeği kaldırdım ve onun baktığı yere doğru çevirdim. "Ne oldu, oğlum?" diye fısıldadım.

Çalıların arasından bir tavşan zıpladı. Bilerek değil de daha çok içgüdüsel olarak şaşkınlıktan tetiğe asıldım. Tüfek elimde çatırdadı ve itildi, ağırlık sakat bacağıma binince az kalsın darbeye geriye düşüyordum. Tavşanın yakınına bile ateş etmeyi başaramamıştım. Hemen hazneye bir mermi daha yerleştirdim

ve silahı kaçırmakta olan tavşana doğru savurdum. Tetiği yeniden çektim. Tavşanın kışından iki buçuk metre geride toprak havaya sıçradı, sonra da tavşan gözden kayboldu.

Bo yere oturdu ve bana sessiz bir hayal kırıklığıyla baktı. "Biraz atış pratiği yapmam gerekebilir," dedim iç geçirerek. Tüfeği kontrol ettim. Üç atışım kalmıştı ve mermilerin hepsi kayanın oradaydı. Ne kadar yetecekti? Kutu doluydu ama atış talimi için pek yeterli olacağını sanmıyordum. Sadece bu talimi faydalı bir hale getirmem ve beni besleyebilecek bir hedef seçmem gerekecekti.

Ağaç hattından açık havaya çıktığımızda Bo'yla avlandığımızı, ateşte tavşan pişirdiğimizi hayal ediyordum. Tepelik bir arazi önümüzde uzanıyordu, ağaçlar belki dört yüz metre kadar sonra devam ediyordu. Ve bu tepelerin her biri alçak çalılarla benetlenmişti, o çalılardan her birinin üstündeyse açık renkli üzümler duruyordu.

Kulağa daha çok inleme gibi gelen bir sevinç çığlığı atıp hızla ilerlemeye başladım. İlk alçak tepenin zirvesinden başladım ve diğer taraftan devasa siyah bir şekil yuvarlanarak geldi. Ayı. Dondum. Ayı da dondu. Burun çevresindeki kürkünü görebiliyordum, ağzının kenarındaki bir parça köpüğü. Benden en az dört kat daha ağır olmalıydı. Arka bacakları üzerinde doğrulmaya başladı. Geriye doğru sendeledim.

Bo bana gıcık olmuş bir bakış attı ve çılğınlar gibi havlayarak ileriye doğru atıldı. Ayı dört ayağı üzerine düştü ve ben daha gözümü kırpamadan diğer tarafa hızla uzaklaştı. Neredeyse komik denebilecek yuvarlanırlar gibi bir koşuşu vardı, uzaktaki ağaç hattına doğru kaçarken kahaahamı bastırmak zorunda kaldım.

"Rolly!" dedim. Bo bana, *eh herhalde*, diyen bir bakış attı.

Griff zihnimde, *Nasıl da tütüyüdü*, dedi ve gülümsemem solup yerini bir yalnızlık sancısına bıraktı. Dudağımı ısırardım. Şu anda bunun için zaman yoktu, yer yoktu. Güneş tepeden inmeye başlamıştı. Günler uzundu ama akşamlar soğuk oluyordu ve o ateşi bir an önce yakmak istiyordum.

Çalı çalı dolaştım ve diz çöküp üzümleri toplamaya başladım. Toplarken bir yandan da yiyordum ama ağızıma attığım her bir üzüm için üç tane çantaya koydum. Yine de sırtım durmak zorunda kalacağım kadar ağrımaya başladığında, günlerdir ilk kez neredeyse doymuş hissediyordum.

Değneğimin yardımıyla kendimi ayağa kaldırdım ve geri dönüş yoluna koyuldum. Daha ağaç hattını yeni geçmiştim ki tanıdık bir yaprak yığınıyla karşılaştım. “Hey, ben onları biliyorum,” dedim Bo’ya. “Yaban hıyarı. Babam göstermişti.”

Bo pek etkilenmiş görünmedi. Eğildim ve hıyarı kopardım. Kökü –yenebilen kısmı– küçük yeşil bir yıldırım şeklindeydi, belki dört santim kadardı ama üzerindeki toprağı cırıptım ve tam koçan hizasından ısırdım. Tazeydi, çıtır çıtırdı ve aç kalmamam için bana birkaç kalori daha verecekti ama daha iki adım atmadan lezzeti uçtu. Artık bakmasını bildiğim için her tarafta başka hıyarlar da buldum ve orada burada durup onları topladım. Üç tanesini sakla, birini ye.

Onları gülümseyen kedicikli çantama doldururken kendimi Griff keşke burada olsaydı da ona doğru düzgün teşekkür edebilseydim diye düşünürken buldum. Bu aptal şeyi bana verdiğinde tam olarak minnettar davranmamıştım ama bu sırt çantası olmasa kulübeye yanmadan önce geri koymayı akıl etmiş olmayacaktım. Oraya geri dönmemin tek sebebi onların bu çantayı bulmaları riskini alamayacak olmamdı ve eğer geri dönmeseydim, şimdi hiçbir şeyim olmazdı.

Yarın kalasların geri kalanını indirip balık tutmaya gitmeye karar verdim. Ama sığınağımı da inşa etmem gerekecekti. Du-dağımı ısırdım. Hangisi daha önemliydi? Bo ve ateş varken o kadar da soğuk olmuyordu. Ve düzenli bir şekilde yiyecek bulma işini ne kadar erkenden çözersem o kadar iyi olurdu. O yüzden balık tutmaya gidecektim.

Öncesi

GRİFF'İN EN SON gittiği seferden sonraki günlerde pek fazla konuşmadık. Babamın ben oraya gelmeden önce pek konuşkan biri olduğunu tahmin etmiyordum ve bu alışkanlık yerleşti. Sabah benden önce kalkıyor ve ben kendimi insani faaliyetler için hâlâ çok erken olduğunu düşündüğüm bir saatte kaldırdığımda kahvaltıyı hazırlamış oluyordu. Genellikle üzerine bal gezdirilmiş mısırlı ekmekler ve onu kuvvetlendirmek için de biraz etli sos oluyordu. Sonra da günün büyük kısmı boyunca çalışmaya gidiyordu ve benim de kulübede oturmaktan başka yapacak bir şeyim olmuyordu. Kısa bir süre geçtikten sonra o kadar sıkıldım ki elimin yettiği her şeyi düzenledim, temizledim, tozunu aldım ve çok geçmeden kulübe...

Eh, hâlâ ormanın ortasındaki kirli ve küçük bir kulübe gibi görünüyordu ama en azından kiri tazeydi.

Bir sabah babamın dışarıda odun kesme sesine uyandım. Kıvrıla kıvrıla kotumu, polarımı ve botlarımı giyip dışarıya yürüdüm, kapıda dururken taze sabah havası beni uyandırdı.

Babam işini bitirmişti ve el baltasının kapağını yeniden kapatıyordu, odunlar yığın halinde dizilmişti. Her sabah odun kesiyordu, bana fazladan odunumuzun olmasından asla pişman olmayacağımıza ama yeterince olmazsa buna kesinlikle pişman olacağımıza dair güvence veriyordu.

"Erken kalkmışsın," dedi.

"Bilemiyorum." Aydınlik o kadar uzun sürüyordu ki yılın bu zamanı bir gün diğerinin neredeyse üzerine biniyordu.

"Eh, bir bakalım." Kolunu açıp bileğinde tık tık eden hırpanmış analog saate baktı. "Beş kırk beş. Senin için erken."

"Hıı," dedim çünkü bu bilgiye verilecek doğru cevabı vermiyordum. Kollarımı göğsümde kavuşturdum, ellerimi sıcak tutmak için içime sokuşturdum. "Bugün ne yapacaksın?"

"Avlanacağım," dedi. "İkimizi de beslemek için konserve yapma ve tütsülemeyi ilerletmem gerek. Kuş kadar yiyor olsan da. Sen de gelmelisin."

"Ben seni sadece yavaşlatırım," dedim.

"Yine bütün gün göle bakmaktan daha heyecanlı olur."

"Gerçekten gelmesem daha iyi olur," dedim. "Bacağım."

"Düşündüğünden daha kuvvetlisin. Biraz topallamanın sana engel olmasına izin veremezsin."

Ona kendimi engellemediğimi, kendimi zorladığımı açıklamamı diye düşündüm. Kendimi zorluyordum. Kıyının kuzey tarafında her gün yürüyerek gidip geliyordum; bu engebeli arazide herhangi bir hareket kabiliyetine sahip olmak istiyorsam bir an önce daha iyi hale gelmem gerektiğinin bilincinde olduğumdan egzersizlerimi ve biraz daha fazlasını yapıyordum.

Babam, "Burada öylece bir köşeye çekilip kalamazsın," dedi. Güneşten korunmak için elini alına siper etti. "Ve senin burada yol yordam öğrenmeden, neyin güvenli olup olmadığını bilmeden yaşamam hoşuma gitmiyor. Kendini nasıl besleyeceğini bilmeden."

"İyi," dedim hüsrana içinde. Kendimi incitmek istemiyordum ama bir kavga daha etmek de istemiyordum. Sonunda anlaşmaya başlamışken. "Seninle geleceğim."

"Seni kendi cenazene zorla götürüyormuşum gibi söylemesen de olurdu yani," dedi.

“Geleceğim dedim, geliyorum.” Belki de tek bildiğimiz birbirimize kızgın olmaktı. Giyinip kuşandığımızda ikimiz de huy-suzduk. Ben onun istediğinden fazla yavaş hazırlanmıştım, onu fazla yavaş takip ediyordum, Bo da kimbilir nereye gitmişti ve bu da onu sinir etmişti.

Geride kaldığım her seferinde, “Uzaklaşma,” diyordu, sanki ona yetişemememin sebebi tembel olmamış gibi. Düşmeden gidebileceğim kadar hızlı yürüyordum. Kuru yapraklar ve kay-gan kökler ilerlemeyi güçleştiriyordu ve attığım her yamuk adım acı beklentisiyle suratımı buruşturmama sebep oluyordu ancak ayak uydurdum. Büyük oranda. Ve şikâyet etmedim.

Tam yere bakmış kendime bir patika seçiyorken babam beni durdurmak için kolunu kaldırdı. Ona neler olduğunu sormak için ağzımı açtım ama o dudaklarına parmağını bastırdı, sonra da işaret etti.

İleride bir tavşan çömelmişti, bir güneş ışığı huzmesinin için-de mihlanmış, muhteşem ve altın ışıktan bir haleyle çevrelenmiş gibi görünüyordu. Babam bu sahneyi bir korku filmine çevirmek için tüfeğini çevirmeye başladı ama sonra tüfeği indirdi ve onun yerine benim yayıma işaret etti.

Bir tavşan. Bir tavşanı öldürebilir miydim? Bunu istiyor muy-dum?

Eh, bu kış karnımı doyurmak istiyor muydum? Çünkü ba-bam bu şekilde karnını doyuruyordu. *Bu sadece bir tavşan*, diye düşündüm ama bu da kulağa pek ikna edici gelmedi.

Zaten muhtemelen iskalayacaktım.

Yine de atış yapmanın her bir eylemini ve hareketini düşün-mek zorundaydım; artık hiçbirisi kas hafızamda yer almıyordu. Bunun üzerinden bir kontrol listesiymiş gibi geçtim. Parmak pozisyonu, kol konumu, nişan, nefes, çek. Bırak.

Bırakınca çıkan ses tavşanı ürküttü ama hareket etmeye baş-lamak, tepki vermek için sadece bir salisesi vardı; ok isabet etti,

içinden geçti. Tavşan ayağıyla tekme attı, attı attı, sonra yavaşladı. Yayı yavaşça indirdim ve ölmesini izledim. Kusacakmışım gibi hissettim.

Bu sadece bir tavşan.

Bulantı azaldı.

Babam, "Güzel," dedi. Gülüyordu.

Başımı salladım. İyi.

Uzun adımlarla avı almaya gitti. Ben de ona katılmak için adımımı attım ama ayağım kaygan bir köke denk geldi ve yana doğru fırladı. Sertçe sakat dizimin üzerine düştüm, ayağım garip bir açıyla yana kaydı.

Tıslayıp dizimi tuttum, gözlerime yaşlar dolarken ağlamamak için dudağımı sertçe ısırdım. Ağlamayacaktım. Babamın önünde olmazdı.

Oturur pozisyona gelene kadar kımıldandım, bacağımı önüme aldım ve gözlerimi kırıştıtarak acıya dayanırken burnumdan keskin nefesler çektim.

Babam, "Bir yerin kırıldı mı?" diye sordu.

Sıkılı dişlerimin arasından, "Hayır," dedim. Keskin acı yerini nabız gibi atan bir sancıya bırakıyordu. Çok zarar verdiğimi sanmıyordum.

Babam, "O zaman gel," dedi. "Daha ileride kontrol etmek istediğim kapanlar var ve belki de bu minik zıpzıplardan birkaç tane daha bulabiliriz."

"Hayır." Öfkem alevlenmişti, öyle olmasaydı bunu söylemek için daha kibar bir yol bulmaya çalışabilirdim.

Babam neşeyle, "Bir şeyin yok. Yürürsen geçer, ufak bir şişle ilgilenmenin en iyi yolu budur," dedi.

"Öyle yürüyüp geçiremem," diye patladım. "Sana dikkatli olmak zorunda olduğumu söylediğimde bana neden bir türlü inanmıyorsun? Doktorlarım—"

“Doktorlar seni hasta olduğuna ikna etme konusunda çok iyidir. Senin zayıf olduğun konusunda. İnsanın vücudunu hastalıklara ve sıkıntılara dönüştürürler. Bu onların işidir ve onları suçlamıyorum ama vücudunda kuvvetli, doğal ve iyi olan şeyleri görme konusunda artık onlara güven olmaz. İnan bana. Ben senin için neyin en iyi olduğunu biliyorum.”

Ona öfkeyle bakmak için döndüm. “Bak sana ne diyeceğim, baba. Ben gerçekten zayıfım. Ve bunun aksine ne kadar inanırsan inan bu kaslarımı birdenbire daha kuvvetli yapmayacak. Ve sen eğer benim için neyin en iyi olduğunu biliyor olsaydın, ikimiz de burada olmazdık, öyle değil mi?” Kendimi itip kakıp ayağa kalktım ve dengesizce durdum. “Sen gidip kapanlarını kontrol et, Thumper’la Bambi’yi ve ormandaki arkadaşlarının geri kalanını öldür ama ben gitmiyorum.”

Babam homurdandı. Tüfeği namlusundan tutan parmaklarını sıktı; bu hızlı bir refleks hareketiydi. “İyi,” dedi. “O zaman burada bekle.”

Oku tavşandan söküp aldı ve ağaçların arasına doğru ilerledi. Öfke ve acı sırayla içimde zonklarken gidişini izledim. Tanıdık bir duyguydu.

“Ne dediğini bilmiyor,” dedim. Duyacak kimse yoktu.

Yağmur yağmaya başladı. Babamın gelip beni almaya karar vermesi için ne kadar süre gerekiyorsa o zamana kadar ormanın ortasında oturmak gelmiyordu içimden, o yüzden ben de geldiğim yöne doğru topallamaya başladım. Geçici bir değnek olarak kullanabileceğim bir çubuk bulmam uzun sürmedi ve ondan sonra yeterli bir hızla yürüdüm; göğüs kafesime yerleşmiş öfke beni dürtüklüyor, içimde bir gücenme ve çaresizlik yuvası kuruyordu.

Ona kızgın kalamazdım, eğer yanımda sadece onunla aylarca hayatta kalacaksam olmazdı. Onan nefret etmemek için bir yol bulmak zorundaydım ama bu zordu. Besbelli *yanılıyordu*. Beni seviyor olabilirdi ama benim için neyin iyi olduğunu bilmiyordu. Alakası bile yoktu.

Yaralanmama sebep olacaktı.

Daha kötü bir şekilde.

Durdum. Şu ana kadar patikayı hatırlamıştım ama önümdeki yeşil denizinin tamamı bana aynı görünüyordu. Buradan güneye doğru mu gitmiştik yoksa düz mü? Gölden ne kadar uzaktaydık?

En tanıdık gelen yöne doğru ilerlemeye başladım, sonra kendimi durmaya zorladım. Aptallık ediyordum. Bu öfkeyi yelle-yerek yürüyüp gitmek istiyordum ama tek yaptığım kaybolmak olurdu. Ve burada kaybolmak demek bir ölüm cezası anlamına gelebilirdi, babam beni arıyor olsa bile.

Bir ağaca yaslanarak oturdum, değneğimi ve yayımı yanıma koydum, kollarımı dizlerime sardım. O zaman bekleyecektim. Yağmurda, soğuk ve nemliyken, bacağım sızlıyorken, tek başı-ma. Ağlamak istedim. Kıvrılıp kendime üzölmek istedim fakat çenemi sıktım ve dosdoğru ileriye baktım. Sürekli öfke krizi geçiren bir çocuk gibi hissetmekten yorulmuştum. Babam benim kendimi burnu havada, şımarık, kendisine çikolata ya da bir Xbox alınmadığı için mızızızlanan veledin tekiymişim gibi hissettiriyordu.

Ben mızızızlanmıyordum. Kendimi korumaya çalışıyordum. Ve korunmaya ihtiyacım olan şeylerden birinin de babam olabileceğini fark etmek kalbimi kırmıştı. Bana yardımcı olduğunu düşünüyor olması da her şeyi daha kötü yapıyordu, daha iyi değil.

Yağmurun altında bir ses kükredi. Bu bir motordu. Bir uçak motoru; uzaktaydı ama yaklaşıyordu. Griff miydi? Gökyüzüne bakmak için boynumu çevirdim ama ağaç tepelerinin görmeme izin verdiği kısım boş ve griydi.

“Sequoia?”

Babamın sesiydi. *Benim adım bu değil*, diye düşündüm inatçı bir şekilde ve cevap vermedim. Vermem gerekirdi, biliyordum ama dudaklarımı sıkıca kapattım ve kafamı ağaca yaslayıp sessiz kaldım.

“Sequoia?”

Uçak yaklaşıyordu, o da yaklaşıyordu; ayak sesleri çalıları eze eze geliyordu. “Jess!” Bu mesafeden bile öfkesini hissedebiliyordum. Beni bulunca ne yapacaktı? Onun şiddet gösterecek biri olduğunu sanmıyordum ama ben ne bilebilirdim ki?

Baban da öfkelenirdi.

Babam beni seviyordu.

Ama Lily’nin annesi de onu seviyordu; George’un babası da sarhoş ve öfkeli değilken onu seviyordu.

“Jess!” Uzun adımlarla hızla dibinde oturduğum ağacın yanından geçti. Uçağın sesi her zamankinden de yükseldi ve babam başını kaldırıp sesin geldiği yere doğru baktı. Suratının yan tarafını görebiliyordum.

Kızgın değildi. Korkmuştu. Çenesi kasılmış, gözleri kocaman açılmıştı. Benim için korkuyordu.

Kımıldadım. Babam döndü. Suratı bir anlığına rahatlayarak buruştuktan sonra yeniden kaşlarını çattı.

Uçak üzerimizden uçtu ve uzaklaştı. Sadece geçiyordu, o kadar.

Alçak sesle, “Benim adım Sequoia değil,” dedim.

Bana kısa, hızlı bir şekilde başını salladı. “Bunu bir daha yapma,” dedi.

“Yapmam.” Kalkmaya başladım. Dizimden bir acı spazmı geçti; ağaca tutunarak dengemi buldum. Babam elini uzattı. Onu görmezden geldim, kendimi ağaç ve değneklerle birlikte kaldırdım.

Konuşmadan geri yürüdük. Bu sefer yavaşça.

Kulübede bir an öylece durdum, nereye gideceğimden emin olamadım. Babam benim onu takip etmemi beklemeden barakaya doğru gitti, o yüzden ben de içeri girdim. Bacağım daha iyiydi. *Pek bir hasar olmadı*, diye düşündüm. Umdum.

Bugün için ateş yakılmıştı; şöminenin yanında kibrit bile vardı, o yüzden çakmaktaşıyla uğraşmak zorunda kalmadım.

Sadece bir kibriti ziyan ederek ateşi yakmayı başardım, sonunda babam içeriye geldiğinde, su kaynatmış ve iki kupa hazır kahve koymuştum. Babam çantasını kapının yanına koydu ve bir şey söylemeden karşıma oturdu. Uzun bir yudum alana kadar hiçbir şey söylemedi.

"En son ne zaman bu kadar korktuğumu hatırlayamıyorum," dedi.

Dudağımı ısırdım. "Üzgünüm," dedim. "Ben iyiydim. Sadece... orada oturmak istemedim ve..."

"Biliyorum," dedi. "Ayrıca bana kızgındın ve kızgın olduğun zaman olduğun yerde oturmak çok sinir bozucudur. Biliyorum, inan bana." Bana çarpık bir şekilde gülümsedi ve kupasını elinde öylesine çevirdi. "Senin orada olmaman gerektiğini biliyorum. Senin okulda olman gerek. Çocuklarla konuşman. Danslara gitmen. Yani eğer gidebilirsen..."

"Kazadan önce de dans edemezdim, o yüzden şimdi dans edebilir miyim bilmiyorum," dedim.

Babam güldü. "Demek o konuda bana çekmişsin." Durdu. "Sana şey dediğim için... sanki bacağın falan, önemli değilmiş gibi davrandığım için özür dilerim. Senin sağlıklı olmanı istiyorum."

"Sağlıklıyım," dedim. "Sadece bacağım sakat, o kadar. Hasta değilim. Ve *iyileşeceğim* de. Belki tamamen değil ama büyük oranda. Öyle olmasa bile, yine de kötü bir şey olmaması lazım. Bedenim biraz hasar almış olabilir ama bu benim hasarlı biri olduğumu göstermez."

Babam, "Hayır, kesinlikle," dedi başını iki yana sallayarak. "Ben hiç öyle demek istememiştim."

"Biliyorum. Ama biraz öyle hissettirdi. Ben de aynı şeyi düşünüyorum, hem de çok. Her zaman doğru kelimeleri kullanmıyorum ya da her konuda doğru şekilde düşünmüyorum ama sakat olmakla ilgili şeyleri ben de yeni yeni öğreniyorum."

Bu kelimeyi duyunca irkildi. Onu suçlamıyordum; sakatlığın benim için de geçerli olabileceğini kabullenme noktasına gelmek çok zaman almıştı ve bunu bana hatırlatacak yara izlerine sahip olan kişi bendim. Şimdi keşke Will'in bana göstermiş olduğu internet sitelerine ve kitaplara daha çok dikkatimi vermiş olsaydım diyordum, böylece her şeyi doğru düzgün bir şekilde açıklayabilirdim. Fakat bunu yapmak iyileşmemem olasılığını kabul etmek anlamına gelirdi.

Babam, "Belki yaralanmamış halin kadar kuvvetli olamayacaksınız," dedi. "Eğer kuvvetli olamazsan, akıllı olmak zorundasın. Ve dışarıda akıllı olmak kuvvetli olmaktan daha iyidir."

"Akıllı mı?" diye tekrar ettim.

"Dikkatli. Düşünceli, Eğitimli," dedi. "Kelimeler ve sayılar açısından eğitimli değil, vahşi doğada eğitimli. Sana burada akıllı olmayı öğretebilirim, o zaman çok kuvvetli olmamanın bir önemi kalmaz."

Dudağımı ısırardım. "Hâlâ geri dönebiliriz, değil mi?" dedim. "Senin telsizin ya da bir uydu telefonun falan yok mu? Birini arayamaz mısınız?"

"Korkarım olmaz," dedi. "İzini sürmesi fazla kolay."

İzini sürmesi fazla mı kolay? Alçak sesle, "Ben küçükken nasıl bir belaya bulaştın?" diye sordum.

Babam gözlerini kaçırdı. Ağırlığını sandalyeye bıraktı ve sandalye gıcırdadı. Bir an için bana cevap vermeyecek sandım. "Arkadaşlarım vardı," dedi. "Aynı şeylerden hoşlanan bir grup adam olarak başladık, hepsi o kadar. Avlanmak, balık tutmak, sırt çantasıyla seyahat etmek. Yaşamımızı doğadan sağlamaktan konuşurduk. Özgür yaşamaktan, ama bunların çoğu sadece laftan ibaretti. Bir gün bir yerlerde kendi toprağım olacağını ve sadece hiçbirini ön bahçemden göremediğim bir iki komşum olacağını tahmin ediyordum fakat hepsi bu kadardı. Hepimiz için. Sonra işler değişti."

“Nasıl değişti?” diye sordum. Kupamı iki elimde birden tutarak masanın üzerinden ona doğru eğildim.

“Bazen bilirsin, bir grup arkadaşın yarken yeni biri geldiğinde birdenbire bütün grup farklı gelir ya? Öyle oldu. Yani, bütün bunlar... biz hiç politik değildik. Ben kurallarla pek iyi anlaşamam ve hükümet demek kurallar demek. Bende bir özgürlük açlığı ve insanın özgürlüğü kendi dünyasında bulabilmesi için alana ihtiyaç duyduğuna dair sağlam bir inanç var. Ama bu yeni gelen adam —adı Albert’tı— çok hararetiydi ve sadece hükümetten uzaklaşmaktan bahsetmiyordu, onu yok etmekten bahsediyordu. Herhalde biraz kafadan çatlaktır demiştim.” Eliyle suratını ovuşturdu. “Bunu sana anlatmıyor olmam gerekir muhtemelen.”

“Bilmek istiyorum,” diye ısrar ettim. “Bilmeyi hak ediyorum.”

Babam, “Sanırım ediyorsun,” dedi. “Her neyse, arkadaşlardan bazıları koptu gitti, bazıları onun dediklerini dinledi, ben de sadece onlarla takılmaya devam ettim çünkü ayrılmaya tam karar vermemiştim. Sonra da ayrılmak için çok geç oldu.”

“ok geç mi?”

Babam parmak uçlarını masada zıplattı, bu ondan daha önce hiç görmediğim bir tikti. Boğazını temizledi. “Bir şey oldu. Kötü bir şey.” Bir elini kaldırdı. “Benim yaptığım bir şey değil, yemin ediyorum ama hâkimi buna ikna etmekte çok sıkıntı çektim ve bu işten çıkmak istediğimi söylediğimde Albert’ın elinde bu koz vardı. O ve... parayla aram her zaman için iyi olmadı Jess ve eskiden ben bayağı bir kumar oynardım. Birilerine borcum vardı ve Albert beni kurtarmıştı. O yüzden elinde para ve bana olanlar vardı. Tabii ki gidebileceğimi söyledi, ancak sadece onun için bir iki iyilik yapmaya devam edersem.”

“Sen de yaptın mı?”

“Başka bir seçeneğim var mıydı?” Tuttuğu nefesini bıraktı. “Hayır. Her zaman bir seçenek vardır. İnsanın her zaman bir

seçeneği olur ve ben de kendi seçimimi yaptım. Senin nerede olduğunu bilmesini bile istemiyordum, o yüzden uzak durdum.”

Nasıl iyiliklerden bahsettiğini bilmek isteyip istemediğimden emin değildim. O da bana ayrıntı vermedi. “Peki ya şimdi? Hâlâ... onun için çalışıyor musun ya da yaptığın şey her neyse onu yapmıyor musun?”

“Sana söyledim, tutmam gereken sözler var. Sadece bir tane, aslında. Tek bir şey daha, ondan sonra işimin biteceği konusunda anlaştık. Ben ona çok faydalı değilim zaten.”

“Ne o tek bir şey dediğin?” diye üsteledim. “Baba, sen... sen bir suçlu falan değilsin, değil mi?”

Babam duygularımı sezerek, “Hayır,” dedi. “Birçok yasayı çiğnedim ama kimseye zarar veren bir şey yapmadım. Kötü bir şey değil, onlar için yaptığım bu şey. Gerçek anlamda değil. Sadece bir şeye göz kulak oluyorum. Bir iki ay sonra onu almak için gelecekler ve bitecek. İstedığımız her yere gitmekte özgür olacağız, Griff bizi almaya geldiği anda.”

“Ne o?”

“Sen onun için endişelenme, minik ayıcık,” dedi. “Önemli değil ve yakında gitmiş olacak. Sadece... Griff'e ait olmayan bir uçak görürsen saklan. Kimseye görünme, ben her şeyi hallederim. Tamam mı?”

Tartışmak istiyordum. Aramızda bulunan havada kavgayı hissedebiliyordum. Tek yapmam gereken onu çekip almaktı. Fakat yeterince kavga etmiştik ve bir faydası olmayacaktı. “Tamam,” dedim.

“Bana güveniyor musun?”

Tereddüt ettim, başımı salladım. “Güveniyorum.” Ya da güvenmek istiyordum. O kadar çok istiyordum ki belki de bu ona gerçekten güvenmekle aynı şeydi.

Babam iç geçirdi, başını iki yana salladı. Gözlerini masanın üzerinde yavaş yavaş çevirmekte olduğu kahve kupasına dik-

mişti, ona sanki bana bakmak zorunda kalmamak için bakıyor gibiydi. Birkaç saniye için sadece ateş konuştu, babamın arkasındaki şöminede çatırdadı.

Sonunda, "Sana daha iyi bir baba olabilmeyi dilerdim," dedi.

"Ben de." Bunu merhametsiz ya da kızgın olmak için söylemedim. Bu doğrudu sadece. Onu tanıımıyordum. Onu sevebileceğimi düşünüyordum, yeterince zaman geçtiğinde. Annem ne de olsa sevmişti, işler yürümese bile. Onda kendimi görebiliyordum, öfkesinde, birbirimize söylenişimizde, ortak inatçılığımızda. Ama en yakın dostlar haline bile gelsek, o ben beş yaşında kolumu kırdığımda ya da on yaşındayken okulun heceleme yarışmasını kazandığımda yanımda olamamıştı. Ne olursa olsun onsuz büyümüş olacaktım ve hiçbir sevgi ve güven bunu değiştiremezdi.

Belki, ileride, bunun o kadar da önemi kalmaz, diye düşünüyordum. Birbirimizi onun yanımda olmadığı yılları unutacak kadar uzun süredir tanıyor olurduk. O anda onunla annemle asla birlikte geçiremeyeceğim kadar yılımın kaldığını fark ettim ve ansızın onunla bir gün geçinebilme olasılığı öyle şiddetli bir ihanet gibi geldi ki beni sarstı ve boğazımı düğümledi.

"Biraz uzanmaya gidiyorum," dedim. Burada onun karşısında oturmaya devam edemeyecektim. Nefes almak için kendi başıma kalmaya ihtiyacım vardı.

"O zaman bırakayım da sen dinlen," dedi. Benim yorgun olmadığımı bildiğinden şüphelendim. Yine de gitmeme izin vermesinden memnundum.

Perdeyi arkamdan kapattım ve yatağa oturdum, kaçırdığımız yılları ve gelecekte birlikte geçireceğimiz yılları düşündüm. Nasıl bir ilişkimiz olacağını, birlikte ne yapacağımızı. O zaman haftalarımızın, aylarımızın, yıllarımızın olduğunu tahmin ediyordum; birbirimiz için ne anlama geldiğimizi çözerek birlikte onlarca yıl geçireceğimizi.

Altı günümüz vardı.

Sonrası

KAYANIN YANINDA GEÇİRDİĞİM ilk bir iki gün, babamla son sohbetlerimizi düşündüm. Çok sohbet etmemiştik. Geçindiğimiz zamanlar azdı. O gün, saklandığım gün, neredeyse sonunçusuydu. Tam olarak değil ama yakındı.

Onu yeniden kafamda canlandırıdım, değiştirdim. Eğer her şey ters gitmemiş olsa nasıl sohbetler edeceğimizi hayal ettim.

Çalışırken, geçici oltalar yaparken onun benimle konuştuğunu hayal ettim. Bana tavsiyeler verdiğini hayal ettim; tek sıkıntı sıfırdan balık oltası yapmakla ilgili hiçbir şey bilmiyordum ve onun bildiğine bahse girebilirdim; bu yüzden hayalimdeki babam mırıldanıp duruyordu.

İlk önce bir çubuğa misinayı ilâştirerek başladım. Eğer kancayı geçirmeyi başarırsam yukarı çekmem için bir yol yoktu, o yüzden misinayı kısa tuttum ve çok fark etmemesini umdum. Misinadan başka bir parçayı da kısa ve kalın bir çubuğa bağladım; çubuğu döndürüp misinayı el yapımı bir makara gibi etrafına sarabilirim diye düşünüm, işe yarayacak mı bir bakacaktım ama tahmin yürütüyordum. Somonun son lokmasını ve üzümlerin çoğunu yemiştım (*zaten bozulacaklardı*, dedim kendime) ve başka bir şey bulmak için zamanım kalmamıştı.

İşimi akşam bitirdim. Ateşi daha fazla ısıtması için fazladan yakıtla biraz dürttüm ve uyumaya çalışarak yere çöktüm. Kolay değildi. Hava vızıltılarla doluydu. Sivrisinekler. Sürekli etraftarlardı ama bugün bir bulut kadar yoğunlaşmışlardı. Onları burun deliklerimde, dudaklarımda hissedebiliyordum. Onları solumamak için bluzumla burnumu kapattım, cildimi korumak için etrafıma fazladan giysiler sardım ama zorla içeri giriyor, ısıyor, ısıyor, vızıldıyorlardı ve çok geçmeden derimin bir santimetre açık kaldığı her yerim kaşınmaya başladı.

Sabah olana dek yarı çıldırmış haldeydim, cildim kaşınıyordu, uykusuzdum, feryat etmeye hazırdım. Isırıkları kaşıyıp koparmamak için parmak uçlarımin etli kısımlarını kollarıma geçirdim. Ve sonra feryat ettim, bir çift karga ürküp gökyüzüne fırladı çünkü duyacak kimse yoktu ve kimsenin umurunda değildi ve neden feryat etmemeliydim ki?

Ve sonra Bo başını arkaya doğru atıp bana katılırcasına uludu, sonra da uzaklardan başka bir uluma geldi, Bo'nun ense tüyleri diken diken oldu ve hırladı, ben de dışarıda bir yerlerde hâlâ kamp yaptığım yere getirmeyi istemediğim şeyler olduğunu hatırladım.

Başka bir feryada dişlerimi sıkıca kapatarak engel oldum. Katlandığım bütün acılardan sonra herhalde *kaşıntıyla* başa çıkabilirdim. Şu anda balık tutmaya odaklanmam gerekiyordu.

Bütün sabah boyunca sığınak inşa etme yerine balık tutma kararımla gurur duydum. Yem olarak kullanmak için toprağı kazıp birkaç solucan çıkardım ve onları boş bir kavanoza koydum. Kanoyu yavaş yavaş boşalttım, yana yatırdım, kavanozlarla suyu dışarı attım ve sonunda değneğimi kaldıraç olarak kullanarak tamamını döndürdüm ve sırtımı neredeyse hiç zorlamadım. *Kuvvet değil, akıl*, diye kendimi tebrik ettim, ikisinden de yoksun olduğumu fark etmeyerek.

Bo benim kanoya bindiğimi fark eder etmez yola koyuldu. Umarım yiyecek bir şey bulurdu; cılız görünmeye başlamıştı. Ben de.

Gölün üzerinde sivrisinek sürüleri vızıldıyordu ama ben bunu umursamayacak kadar neşeliydim. Beni bugün için besleyecek şeftalilerim vardı ve onların tatlılığı tuzlu somondan sonra hoş bir değişiklik olacaktı. Gölün üzerinde misinalarımı suyun içine koyduğum anda biraz şeftali suyu içtim ve bir tam şeftali dilimini ağızımı şapırdatarak yedim. Güneş tembel tembel parlıyordu, suyun üzerinde sürüklendim.

Birkaç saat sonra cildimin güneş yanığı olduğunu fark ettim. Dışarısı sıcak olduğu için polarımı ve yağmurluğumu çıkarmıştım. Kollarım pembeydi ve daha da pembeleşiyorlardı. Yanaklarım ve ensem yanıyordu. Derim gerilmiş gibi hissediyordum. Yüzüme ve boynuma su serptim. Henüz geri dönemezdim. Daha bir şey yakalamamıştım.

Bekledim. Hiçbir şey yemi ısırmıyordu. Kanonun yanından eğilip suyun içinde balık olup olmadığını kontrol etmeye başladım. Hiçbir şey yoktu.

Sonunda, gözyaşlarımı tutmak için mücadele ederek garip bir şekilde kıyıya doğru kürek çektim. Güneş battıkça ısı düşüyordu. Bütün günü boşa harcamıştım. Kaslarım dinlenmiş gibi hissetmiyordum, gerilmiş gibi geliyorlardı. Bir ayağımı diğerinin önüne zar zor atabiliyordum. Esnek kalmak için gerilmiş, hareket etmiş olmam gerekiyordu.

Kayaya peşimde yeni kalasları sürükleyerek, düşüncelerim umutsuzlukla dolu bir halde gittim. Eğer balık tutamazsam nasıl yiyecek bulacaktım? Elimde yalnızca üzümler ve birkaç minik hıyar vardı. Tam canım sıkkın bir halde keşke süpermarket rafından alınmış bir salatalığım ya da süpermarketin tamamı olsa diyordum ki bir sincap gördüm. Elinde bir tür kestane tutan büyük, şişman bir sincap benden üç metre ötede oturuyordu ve beni fark etmemişti bile.

Kalaları yavaşça indirdim, sessizce yere bıraktım. Tüfeği önüme aldım. O küçük alçağı yakalayacaktım. Ondan sincap yahnisi yapacaktım.

Gez göz arpacık. Tüfeği de yay gibi düşündüm, tek fark aynı şekilde *yukarısına* nişan almak zorunda olmamamdı; kurşunlar daha hızlı yol aldıkları için irtifa kaybetmeye başlamadan önce daha fazla yatay mesafe kat ediyorlardı. Ancak temel kurallar aynıydı: titremeyen eller, hedefini nişan hizasına, düzenli nefes al, nefesini ver.

Bırakmak yerine, tetiği çek.

Silah elimde kıpırdadı. Sincap zemin üzerinde hoplayarak tam hız kaçtı. Kurşunum ondan otuz santim uzağa saplanmıştı. Sadece otuz santim!

Koca bir otuz santim.

Sincap birkaç metre ötede donup kaldı. Kuyruğunu salladı ve etrafa baktı ama bir ağaca tırmanmamış ya da gözden kaybolmamıştı. Herhalde keşanesini hâlâ istiyor olmalıydı.

Eğer çok hızlı hareket etmezsem belki onu hâlâ vurabilirdim. Tüfeği kaldırmaya başladım. Sonra kaşlarımı çattım. Neyi yanlış yapmıştım? Tam onun üzerine nişan almıştım. Ellerim oldukça sabitti; bütün gün dinlenmiş sayılırdım. Istakoz gibi kızarmış olsam da.

Nişan almıştım. Tetiği çekmiştim.

Tetiği fazla sert çekmiş olduğumu fark ettim. Tüfeği kımıldatacak kadar sert çekmiştim ve atışı yaparken hedef noktamı oynatmıştım. Evet, buydu. Gerilim romanlarında hep böyle yazmaz mıydı? Tetiği *çek*. Bastırma. Yavaşça, nazikçe.

Yeniden sincaba nişan aldım. Kuyruğu flik, flik diye oynuyordu. Flik, flik.

Çat.

Tetiği nazikçe çektim. Çekmeye başladığım anla tüfeğin çatırdaması arasındaki süre hiç bitmeyecekmiş gibi geldi ve kurşun

çıkacağı anda vurduğumdan emindim. Kurşun isabet edip diğer taraftan çıkarken sincap itilerek havaya sıçradı, kurşun zemine gömüldü. Sincap düştü. Zafer narası attım. “Yaptım!” diye bağırdım. Yakındaki ağaçlardan birindeki kuşlar uçuştı, ben de gülmekten neredeyse iki büklüm oldum. “Yaptım!”

Etrafıma baktım. Bunu anlatacak birini aramakta olduğumu anlamam bir dakika aldı. Benimle gurur duysun diye babama söylemek istiyordum. Suratında o sersem sırtışı belirsin diye Griff’e söylemek istiyordum. Anneme de söylemek istiyordum, vejetaryen olmasına rağmen, o yüzden belki ayrıntıları anlatmazdım.

İçimden bir hüznün dalgası geçti. Yavaşça sincaba gittim ve ayağımın ucuyla onu dürttüm. Önceden tüyleri parlak ve şişman görünüyordu ama şimdi minicikti ve ondan gerçekten ne kadar et çıkacağını merak ettim. Kurşun içini deşmişti. Bu kurşun daha büyük hayvanlara göreydi. Zavallıyı haşat ettiğim de söylenebilirdi.

En azından artık nasıl ateş edeceğimi biliyordum. En azından biraz daha iyi.

Sincabı ön bacağının hemen gerisindeki büyük, pürüzlü deliğe dokunmamaya özen göstererek nazikçe kaldırdım. Kuyruğundan taşıdım ve kayaya giden yolun geri kalanını yürüdüm. Ve oraya geldiğimde ağzım açık bakakaldım.

Bütün aletlerim ve giysilerim açıklığa saçılmıştı. Kavanozlarım yerlerinden yurvarlanmıştı. Olta kutusu bile çiğnenmiş ve devrilmişti. Ve açıklığın diğer ucunda suçlu bekliyordu: büyük, kıvrık bir tilki. İç çamaşırlarımdan biri –kırık iç çamaşırım– çenesinden sallanıyordu.

“Hey!” diye bağırdım ve sincabı bırakıp tüfeği kaldırdım. Öfkeden çıldırmış bir halde neredeyse nişan bile almadan bir kurşun sıktım.

Tilki kıvrık-altın rengi bir şimşek gibi kaçtı. İç çamaşırlarımla birlikte. Homurdanarak giysilerimi toplamaya başladım. Bir şey-

lerin içini açmayı başarmış gibi görünmüyordu, o yüzden her şeyi eski haline getirerek dizdim ve üzümlerden atıştırıp ertesi güne sadece bir avuç dolusu bıraktım.

Karnım hırçın bir şekilde guruldadı. Sincabım olduğunu hatırladım. Onu nasıl pişireceğimi çözmemin zamanı gelmişti.

İyi gitmedi. Son çare olarak et parçalarını koparıp içlerindeki küçük kemikleri ve deri parçalarını ayıkladım. Sonunda hayal ettiğim gibi şişe geçirip pişirmek imkânsızlaştı, o yüzden etleri kavanozun içine biraz geyik suyuyla birlikte koydum ve doğruca ateşin korlarının üzerinde kaynattım. Sincap yahnisi.

İğrençti. Neredeyse keşke Bo burada olsa da birazını benden çalabilse diyordum ama o kavanozdan alabildiğim her bir kaloriye ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Her bir lokmayı yutup et suyunun her bir damlasını da içtikten sonra kendimi kayanın altındaki boşluğa tıktırdım. Bo ortalarda görünmüyordu ve rüzgâr, hafif ve soğuk bir yağmurla birlikte hızlanmaya başlamıştı. Rüzgâr ağaçların arasından doğruca suratıma doğru uludu ve yağmuru da beraberinde taşıdı.

İyice içeriye doğru sokuldum ama pek bir fark olmadı. Ürperdim. Kendimi hasta hissediyordum. Bu kadar aç olmama rağmen sincap iğrençti ve suyun içinde öyle çalkalanması midemi bulandırmıştı. Suyun kendisi de yağlıydı, av eti gibiydi ve boğazıma yapışmıştı. Gökyüzü suratıma tükürmeden de yeterince kötü bir ruh hali içindeydim.

Spor çantamı göğsüme çektim ve fotoğraflarımı çıkardım. Onları gözümün önünde tuttum, yağmurdan korumak için ellerimi birleştirdim, güneş batarken ve ateş parıldarken onları inceledim.

Annem kameraya bakıyordu ama dikkatinin bende olduğunu görebiliyordunuz. Evde olmadığı çok olurdu. Beni arkadaşlarıma bırakırdı. Ama onun geri geleceğini hep bilirdim ve her gelişinde benim için küçük bir hediye getirirdi. Beni her gün arardı ve beni

her zaman özlendi ama ona hiç başka bir iş teklif edilmedi ve ben de bunu hiç istemedim. O belki de babama fark ettiğimden daha çok benziyordu. Tek bir yerde duramıyor, babamsa vahşi doğadan uzak kalamıyordu. İkisi de ellerimden alınmıştı.

Fakat annem her seferinde geri gelmişti.

Artık değil. Artık ikisi de bana asla geri dönmeyecekti. O yüzden her zamankinden daha fazla birbirlerine benziyorlardı.

Bu düşünce zihnimde oynarken, elimde fotoğraflarla uyuyakaldım.

Hata, hata, hata.

RÜZGÂR HIZLA ESİP suratıma su sıçratınca pat diye uyandım ve bir saniye sonra da ateşimin kalıntıları yerden bana doğru yuvarlanınca geriye doğru irkildim. İçin için yanmakta olan bir köz yanağıma geldi. Çantamı benimle birlikte çekerek giysilerime doğru emekledim.

Yağmur afallatıcıydı, sesi çarpıcıydı, tıslıyor ve ağaçların tepelerinde yuvarlanıyordu. Rüzgâr değişmişti. Kükredikçe uyurken düşürdüğüm fotoğrafları yerden savuruyordu.

Rüzgâr altlarından esiyor, onları çılginca dans ettiriyordu. Öne doğru atıldım ama fazla yavaş davranmıştım. Rüzgâr onları yakaladı ve sığınaktan dışarıya attı.

“Hayır!” diye bağırdım. Peşlerinden koştum. Zifiri karanlıktı. Tek ışık, suratımı kavuran ve sönmekte olan közlerden geliyordu. Sığınaktan dışarıya iki adım kadar attıktan sonra ayağım bir şeye takıldı ve neredeyse düşüyordum. Kendimi toplayıp ayağa kalktım, yağmur başıma ve omuzlarıma vuruyordu.

Fotoğrafları göremiyordum. Ellerimi bile zor görüyordum. Sanki kafama çuval geçirilmiş gibiydi. Dünya aniden inanılmaz derecede kocamanmış gibi geldi. Onun içinde iki küçük anı parçasını nasıl bulabilirdim ki?

Bulamadım. Sığınağın altına emekledim. Sırılsıklam olmuş-
tum. Giysilerim tamamen ıslanmıştı. Ateşim sönmüştü. Rüzgâr
yağmuru çıkıntının altından doğruca yüzüme doğru savururken
dikkatlice katlamış olduğum giysilerim de ıslanmıştı.

Gitmişlerdi. Annemin ve babamın olduğu son fotoğraflar.
Yoklardı. Annemin sesini bile daha şimdiden hatırlamakta güç-
lük çekiyordum. Yüzü ne zaman solacaktı peki? Onu unutacak
kadar uzun süre hayatta kalacak mıydım?

Titreyerek yerde yatarken, bu mümkün değil gibi göründü.
Rüzgâr beni de alıp götürecekti. Beni sığınağımdan çekip kopa-
racaktı. Bedenimden. Beni fırtınanın içine doğru savuracaktı.

Sırtımı fırtınaya doğru çevirerek kayaya doğru sokuldum, ağ-
zımda yağmur suyunun tadı vardı. Uyumadım ama nasıl olduysa
rüya gördüm; rüyamda rüzgâr beni almıştı, uçuyor, fırtınayla
mücadele ediyordum. Annemin de benimle birlikte burada ol-
duğunu biliyordum, görüş açımın hemen dışında, dokunama-
yacağım bir yerdeydi. Eğer onu bulabilirsem, ikimiz de güvende
olacaktık ama gece fazla karanlık, fırtınaysa fazla şiddetliydi.

Ve sonra rüyamda yeniden yolu gördüm; orta çizgisinde du-
ran adamı, silahı. Griff bana bakıyordu ama bakan Griff değildi,
babamdı ve başını bir kere iki yana doğru salladı, elini uzattı ve
silah çatırdadı —*tetiği çek*— ve tüfek elimdeydi ve babamın içinde
bir delik açılmıştı ve ben hâlâ gökyüzünde, fırtınanın içindey-
dim ve annemle birlikte arabadaydım ve ormanda babamlay-
dım ve ikisi de gittiği için, sonsuza kadar beni terk ettikleri için
kayanın altına sığınmıştım ve hep yalnız olacaktım.

Sonrası

SABAH OLDU AMA fırtına dinmedi. Gün ışığı bulut örtüsünden kendine yol açmaya çalışan cılız, solgun bir griydi. Önemi yoktu. Bekleyemezdim.

İçim boşaltılmıştı. Sahip olduğum her bir keder ve umutsuzluk zerresini, her bir duygu damlasını harcamıştım. Düşünmüyordum. Hissetmiyordum. Sadece hareket ediyordum. Suyun içinde sallana sallana yürüdüm, kemer-kayış sistemim hazırды. Onu eğilmeden huş ağacından bir kütüğe geçirdim ve onu sırtımı sadece hafifçe eğerek tutabileceğim şekilde kaldırmak için kullandım.

Kütüğü başımın üzerine kaldırırken sırtım sızlandı. Onu çıkıntıya dayarken yağmur yağdığı için ağlayıp ağlamadığımı anlamıyordum. Kütük yuvarlanıp düşmeye kalktı. Kütüğün ucunu yere, çamurun içine sapladım, sonra da onu olduğu yerde tutmak için etrafındaki toprağı ayağımla ezdim.

Bu işlemi tekrar tekrar yaptım. Sığınak boyunca boşluklu olarak dizilmiş iki huş ağacı kütük ve dört kalas. Sonra etrafı dolaşıp çam dalları topladım. Alçakta olanları ağaçlardan yoldum, biraz da rüzgârın düşürdüklerini aldım. Bütün bunları, yağmur sırtımdan aşağı akarken, boynumdan girip omurgam boyunca soğuk bir nehir gibi inerken yaptım.

Seni ilk soğuk öldürür, diye düşünüp duruyordum. Ama bir sığınağım ve ateşim olmazsa ısınamazdım. Kurumazsam ısınmazdım ve bu sığınağı tamamlamazsam kuruyamazdım. Olay buydu; bunu iliklerimde hissediyordum. Daha önce de tehlike yaşadığım olmuştu ama yangından beri iş hiç bu kadar net bir karara bakmamıştı: başar ve yaşa, başarısız ol ve öl.

Ölmeye hazır değildim.

Midem kasıldı. Bir şeyler yemem gerekiyordu. Hayır, bir şeyler yemek *istiyordum*. Daha birkaç saat boyunca yemek yemem gerekmiyordu. Barınağa ve daha fazla yiyeceğe ihtiyacım vardı, ondan sonra elimdeki yiyeceğin son kısmını da yeme riskini göze alabilirdim.

Çam dallarını kalasların üzerine dizmeye başladım ama kaydılar ve aralarında boşluklar oldu. Hüsrarla haykırdım. Sesim sağanak yağmurun içinde duyulmadı bile neredeyse.

DÜŞÜN.

Kendimi işe yaramayan bir şey yapmaya zorlamak sadece enerjimi boşa harcamak demektir. Enerji yiyecekti ve yiyecek de sahip olmadığım başka bir şeydi.

Peki neyim vardı? Olta takımım, giysilerim, kavanozlarım. Kanom vardı, sahilde duruyordu —en azından iş oraya gelirse onun altına sığınabileceğimi fark ettim ama onu sahilden taşıyamazdım— mümkün değildi.

Halat! Dallarını tek tek bağlamayı düşündüm, bu fikri çöpe attım; çok fazla halat gerekirdi ve çok fazla zaman alırdı. Gözlerimi kapatıp halatı bağlamak için farklı yollar düşündüm. Onu kayanın üzerinden savurup kalasların üzerine bir şeyleri sarkıtabilirdim. Hayır. Bir şekilde kalasların bir ucundan bir ucuna ve başından sonuna kadar geçmem gerekiyordu.

Gözlerimi açtım. Bulmuştum.

Halatı çıkardım. Hâlâ bayağı kuru sayılırdı ama hemen suyla şişeceğini biliyordum o yüzden halatı yağmurluğumun altına

tıkıştırdım ve boynumdan parça parça çıkardım. En alttan başladım ve halatı kalaslarla kütüklerin arasında örüp zikzak bir ağ oluşturdum. Onu çektim ama fazla germedim. Halat uzundu; en tepeye kadar ulaşmıştı. Daha sonra başka bir şeyi bağlamam gerektiğinde ona ihtiyacım olacaktı ama sürekli, *Seni ilk soğuk öldürür*, diye düşünüp duruyordum.

Halat bittiğinde ucunu huş kütüklerinden birine düğümledim. İyi bir düğüm nasıl atılır hiçbir fikrim yoktu ama çok fazla yük tutması gerekmiyordu. Sadece yerinde durması gerekiyordu. Çam dallarını halatların altına sokmaya başladım. Sonra çam dalları onlarla başka dalları örmeye yetecek kadar kalınlaştı ve hepsi birbirini olduğu yerde tutmaya başladı.

Çalışırken ısındım. Islaktım ama ürpermeyi kesmiştim. Soğuk beni hâlâ öldürebilirdi ama şu anda değil. İşimi bitirip bir ateş yakma şansım olmadan öldürmeyecekti.

Çalıştığım süre boyunca bacağımın ne kadar acıdığını neredeyse fark etmedim bile. Arada bir durup kontrol ediyordum. İyi türden bir acıydı, kuvvetleniyorsun acısıydı, her şeyi daha da berbat hale getiriyorsun acısı değildi. O yüzden devam ettim.

Çok geçmeden işlevsel bir duvarım oldu. Mükemmel değildi ve daha fazla dala ihtiyacım vardı. Çok daha fazla dal gerekiyordu; üst üste geleceklerdi, böylece aradan hiç yağmur sızamayacaktı. Ve sığınağın bir tarafının tamamen korunması için duvarı genişletip bükmem gerekiyordu, belki ucunda sadece bir çıkış boşluğu bırakırdım. Belki kendime bir kapı bile yapabilirdim. Fakat şimdilik bu kadarıyla yetinecektim. Altına emekledim ve kollarımı kendime sardım. Çok yakında hava soğuyacaktı. Ateşi yakmaya başlamam gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım. Ve yakacak odunlarıma döndüm.

Bir kısmı ıslanmıştı ama çoğu nispeten kuru kalmayı başarmıştı.

Ve gerilim romanı spor çantasının içinde, giysilerimin altına sokuşturulmuştu, o yüzden iyi durumdaydı. Kenarları birazcık

nemliydi. Başlık sayfasını ve girişin ilk sayfasını yırttım (esas adamın kötü olduğunu göstermek için kırmızı elbise giymiş bir kadın öldürülüyordu bu kısımda) ve ince ince parçaladım.

Ellerim uyuşmuştu ama daha önce pratik yapmıştım. Ateşi yakmak için sadece üç deneme yapmam gerekti ve onu hemen duvarımın korumasının altında yaktım. Elimde hâlâ birkaç parça kalas vardı. Eğer ateşi ufak tutarsam bir süre yeterli olduklarını keşfettim, o yüzden hazır olduğunda bir tanesini koydum.

İlk fırsatta giysilerimi değiştirdim, ıslak olanları kurumaları için astım. Bo sırlıslıkla ve çamur içinde bir halde eve dönüp kendini yanıma yapıştırmak için tam o anı seçti. Ona bakıp iç geçirdim. O tarafımı kurutmam gerekecekti ama en azından Bo beni sıcak tuttu. En azından buradaydı ve artık fırtınanın içinde olmasından endişelenmiyordum. Kulaklarını okşadım. Ağzının çevresinde kan vardı, oraları tembel tembel yaladı. En azından birimizin karnı doyuyordu.

Üzümlerin geri kalanını yedim. Açlığımın şiddetini azalttı ama başka bir şey yapmadı.

“Yağmur durunca daha fazla getireceğim,” dedim. “Ve babamın kapanlarını bulacağım. Ve sonra sığınağı bitireceğim. Sığınağı bitirince de daha fazla yakacak odun toplayacağım. Ve eğer daha fazla odun toplarsam, yeniden balık tutmaya gideceğim ama sadece yarım günlüğüne. Ve eğer balık yakalarsam...”

Eğer balık yakalarsam daha fazla üzüm toplayacak, daha fazla kapanı kontrol edecek ve daha çok balık yakalayacaktım. Bir ihtiyaç fazlası oluşturmalıydım. Yani yiyeceğimi depolamanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Bunun sonu yoktu. Hem de hiç. Kendi içime doğru kıvrıldım ve elimi sertçe ısırdım, sonra üzüntü yeniden geldi. Hiç olmadığı kadar keskin ve şiddetli bir şekilde. Babam ölmüştü. Annem ölmüştü. Elimdeki fotoğraflar bile gitmiş, bu yer tarafından benden çalınmıştı. Rüzgâr ve fırtına tarafından. Soğuk beni kemiriyordu. Her yer ıslaktı.

Yaptığım her şey, bütün bu çaba büyük ihtimalle boşunaydı. Kesinlikle boşunaydı. Çünkü ben hayatta olsam bile her şey ölmüştü ve yok olmuştu. Hayatta kalmak için hiçbir şey yoktu. Eğer sonunda öleceksem, hiçbirinin bir önemi olmayacaktı. Kimse bilmeyecekti bile.

Fırtınanın içindeki tek sıcak şey gözyaşlarımdı ancak onlar da yanaklarımda soğudu. Suratımı kollarıma gömdüm ve hıçkırarak ağladım, yağmurun ve rüzgârın içinde sesini neredeyse duymadım bile. Ve beni bu ruh halinden çıkaracak bir numara yoktu. Neşeli bir Will özlü sözü yoktu. Yalnızca fırtına, ben ve Bo vardık.

Ve bu aptal defter.

Burayla o kadar alakasızdı ki ona bakınca bir an ürktüm. Onu elimle alıp uzun bir süre baktım. Öldüğüm zaman annemle babamı hatırlayacak kimse olmayacaktı. Benim onları hatırladığım gibi. Neler olduğunu anlatacak kimse olmayacaktı. Vahşi doğayı yenemezdim. Hayatında ancak topu topu altı kere kampa gitmiş, orada da yüz metre civardaki bütün tuvaletlerin sifonlarını çekmiş bir bacağı sakat, şehirli bir kız bunu yapamazdı.

Ama bunların hepsini yazabilirdim. Bunu yapabilirdim.

Kalem paketini açtım ve rasgele birini kaptım. Defterin ilk sayfasını çevirdim ve yazmaya başladım.

ŞİMDİKİ ZAMANA YETİŞTİM o halde.

Tabii, fırtınanın üzerinden günler geçti. Bulduğum her boş dakika yazmama rağmen her şeyi kâğıda dökmek uzun zaman aldı. Ve size yazmadığım zamanlarda neler olduğunu ve bu fazladan birkaç gün boyunca nasıl hayatta kaldığımı anlatabilirim.

Fakat yazmaya başlamama sebep olan şeyden kaçmaya devam edemem. Artık size *öncesinin sonrasına* dönüştüğü anı anlatmamın zamanı geldi. Her şeyin paramparça olduğu anı.

Babam işte böyle öldü.

Öncesi

GÜN GÜNEŞLİ VE berrak bir havayla ağardı. Gökyüzü, ağaç tepelerinin üzerinde muazzam mavi bir örtü gibi uzanıyordu ve orman sanki bunu kutlarcasına canlanmış gibiydi. Sincaplar ağaç dalları boyunca yarışıyor, birbirleriyle cıvıldaşıyorlardı.

Babam bana, "Sincap yiyebilirsin," dedi. "Ama pek dişe dokunur değillerdir ve tatları da berbattır. Biraz karnını doyurabilmek için birkaç tanesini öldürmen gerekir. Ben onları bazen Bo için yakalarım," dedi yanımızda sallana sallana yürüyen köpeğe başıyla işaret ederek. "Ama çoğunlukla onları kendisi yakalar."

Babam Bo'ya biz ne yiyorsak ondan veriyordu ama bu onu doyurmak için yeterli değildi. Bo bunu umursuyor gibi görünmüyordu. Bazen saatler boyunca dolaşmaya gidiyor ve ağzı kana bulanmış bir halde geri dönüyordu. Babam parmaklarını dudaklarının arasına koyup göle ve ormana doğru yüksek sesle ıslık çalarsa Bo her zaman koşarak gelirdi. Bazen gelmesi biraz vakit alırdı ama babamın şu ana kadar birden fazla ıslık çalması gerekmemişti. Sadece beklerdi ve Bo sonunda ormanın içinden fırlayıverirdi.

Yayımlı ve oklarımı aldım, tıpkı daha önce yaptığım gibi. Babam tüfeklerden birini aldı ve bir avuç dolusu fazladan cephaneyi büyük montunun cebine koydu.

Yavaş ve sessiz bir şekilde yürüdük. Bazen babam kıpırdamadan durup dinliyordu ancak Bo sabahın ortasına kadar yanımızda dolaşmaktan başka bir şey yapmadı. Sonra köpek bir grup çalılığa doğru dönmüş bir halde dönüp kaldı ve burnuyla havayı yokladı.

Babam tüfeğini o tarafa doğrulttu. Bana, “Şşş,” dedi. Sessizce oraya doğru ilerledik. Bo yanımızdan sinsice geliyordu. Yere doğru eğilmiş ve atılmaya hazır bir şekilde gerilmiş, bir kedi gibi hareket ediyordu. Çalılıkların arasından bir geyik fırladı. Narin ve zarıftı, yerin üzerinde su gibi akıp gidiyordu. Koşarak ormanın içine ilerledi, yayımı kaldırıp atış yapmaya çalışamayacağım kadar hızlıydı. Babam kıpırdamadı.

Kimseye söylemedim ama rahatlamıştım. Ona geyiğin gitmesine neden izin verdiğini soruyordum ki dinlemekte olduğunu fark ettim. Onun duyduğu şeyi yakalamak için kulak kabarttım. Bir motor sesiydi. Bir uçak motorunun sesi. Birkaç günde bir üzerimizden geçerlerdi. Şu ana dek hiçbiri durmamıştı. Ancak bu seferkinin sesi farklı geliyordu. Daha yakındı. Daha alçaktan uçuyordu.

“Griff mi?” diye sordum.

Babam başını iki yana salladı. “Griff değil,” dedi. Tüfeğini indirdi. Uçağı artık ağaçların arasından göle doğru alçalırken görebiliyorduk. “Hâlâ geçip gidebilir.” Ama uçak iniyor, bize doğru geliyordu.

“Bu onlar mı?” diye sordum. “Senin şu arkadaşların mı?”

“Henüz burada olmamaları gerekir. Şeye kadar buraya gelmemeleri gerekiyordu...” Avucuyla çenesini ovuşturdu. “Dinle Jess. Burada kalmanı istiyorum, tamam mı? Bo’yla birlikte burada bekle ve hiç sesini çıkarma. Ben ortalık güvenli olunca gelip sizi alacağım.”

Telaşlanıp, “Güvenli olunca mı?” diye sordum. “Şimdi neden güvenli değil?”

“Kimseye görünme,” dedi. “Ne olursa olsun ben gelip seni bulana kadar kulübeye gelme. Tamam mı?”

“Tamam,” dedim. Tam olarak korkmuş değildi ama gergin görünüyordu. Bo’ya burada durması için komut verdi ve yola koyuldu.

Şu anda burada olmaları, yakında, gelecek yazdan önce buradan gidebileceğimiz anlamına mı geliyordu? Yoksa bir şeyler ters mi gidiyordu?

Bo gergin bir şekilde babamın ardından baktı. Babamın benden sır saklamasından hoşlanmıyordum ve onun için endişeleniyordum. Burada oturup beklemem mümkün değildi; ne kadar, bir saat boyunca mı? Beş saat mi? Bir gün mü? Karanlıkta yolumu bulamazdım ve eğer geceyi burada geçirmek zorunda kalırsam bir sığınağım yoktu.

Babam kimseye görünmememi söylemişti, o yüzden ben de kimseye görünmeyecektim. Ancak bu insanların kim olduğunu ve babamın yanına ne bıraktıklarını öğrenecektim.

“Gel bakalım, Bo,” dedim ve parmaklarımı şaklattım. Bo bana düşünceli bir bakış attı. Muhtemelen benim *gel bakalım* komutumun babamın *burada dur* komutuna üstün gelip gelemeyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Ama bence o da kulübeye geri dönmek için en az benim kadar sabırsızlanıyordu.

Acı verecek derecede yavaş bir hızda ilerledik. Kendimi son birkaç gündür fazla zorlamıştım. Bacağım ağrıyordu. Normalden daha fazla sürünüyordu ve sonunda değnek olarak kullanmak için yere düşmüş büyük bir dal buldum. Koruyucu ailedeyken bastonumu sıkça kullanmayı sevmiyordum çünkü bedenimin ona alışacağından ve bastonla desteklenen bir şekilde yürümeye adapte olacağından endişeleniyordum. Şu anda bunların hiçbirisi umurumda değildi. Sadece yolu hızlıca katetmek istiyordum.

Ağaç hattının görüş mesafesine girdiğimizde babam çoktan göl kenarına inmişti. Onun konuştuğunu duyabiliyordum; burada ses öyle bir yayılıyordu ki pek fazla şey sır olarak kalamıyordu.

Babam, "...bir ay daha," diyordu.

Başka bir ses, tanımadığım bir adamın sesi ona yanıt verdi. "Birilerinin istenmeyen dikkati üzerimizdeydi biraz. Bekleme riskini alamadık. Senin için sorun olmaz ama değil mi? Sana fazladan iş falan çıktığı yok. Ha bu kutu ha başka kutu. Sen burada ne yapıyorsan onu yapmaya devam et, biz de onu almaya hazır olduğumuzda geri geliriz."

Babam sesini alçaltıp hızlı ve öfkeli bir şekilde tam duymadığım bir şey söyledi. Adam da ona aynı alçak ses tonuyla yanıt verdi. Daha da yaklaştım. Onları henüz göremiyordum ve sessizce durmak zordu. Ayağımın yere sürtünmesinden ya da bir dalı çatlatıp yerimi ele vermekten ödüm kopuyordu.

Ormanın kenarındaki ağaçlardan birinin arkasına çömeldim ve başımı uzatıp baktım. Bo da yanımda çömelmiş, çıt çıkarmadan duruyordu. Saklanmamız gerektiğini biliyor olması ürperticiydi.

Babam siyah saçlı beyaz bir adamla konuşuyordu; keskin hatlara sahip bir surati ve mükemmel bir sükûnetle duran uzun ince uzuvları vardı. Babam karşısında tüfeğini çatlatıp ortadan ikiye bölmeye çalışıyormuşçasına sıkı tutmasına rağmen. Başka bir adam da suyun kenarında, üzerinde zeytin yeşili bir kasa bulunan bir salın yanında bekliyordu. Onların büyük ve kırmızı deniz uçağı, arkalarında, suyun üzerindeydi ve sanırım içinde üçüncü bir adam daha görebiliyordum. Pilot. Başını uyuyormuşçasına eğmişti.

Uzun ince adam, "Bak ne diyeceğim," dedi. "İçeri girelim, bunu orada bir konuşalım."

Babam tereddüt etti. Sonra başını salladı. Arkalarını döndüler ve kulübeye doğru yürüdüler. Kendimi geri çektim ve onlar geçerken ağacın gövdesinin arkasına tamamen saklandım. Sonra da gizlice bir bakış attım.

Adam kot pantolonunun arkasına bir silah sıkıştırmıştı. Bir tabanca. Babam onun orada olduğunu biliyor muydu?

Gözlerimi kısarak salın orada duran adama baktım. Onun da bir tabancası vardı, kalçasındaki kılıfının içinde duruyordu. Elini üzerine koymuş, başparmağıyla tembelce onu yerinde tutan deri parçasını açıp kapatıyordu.

Titredim. Sanki fırtınaya kapılmış eğik bir ağaçtım ve her bir yanımda zangır zangır titriyordu.

Gidin, diye düşündüm. Buraya ne için geldiyseniz yapın ve gidin.

Uzun bir süre geçtikten sonra babam ve cılız adam kulübenin çıktılar ve babam artık elinde tüfeğini taşımıyordu. İki si birlikte sahile indiler. Babam oradaki adama başını salladı. Adam ona başını sallayarak karşılık vermedi. Babamla adam birbirlerine bir şeyler söylediler, sonra da üçü birlikte ormana doğru gittiler, üçüncü adam metal kasayı taşıyordu.

Yere yakın bir şekilde, sakat bacağımı elimden geldiğince çekerek yengeç gibi ağaçların arasından ilerledim. Yayımlı sırtımdan almadım ama oklarım takırdıyordu. Yağmurluğumu çıkarıp okların arasına tıktım, yağmurluk bastırdığı için takırdamaya caktlardı. Sonra da hızla ilerledim çünkü çok uzaklaşmışlardı. Artık ormanın derinliklerindeydik, kulübenin ve sahilin görüş mesafesinden çıkmıştık.

Bo havlamadı, çalıların arasından tavşanın teki fırlayıp koştuğunda yan tarafa bile bakmadı. Çok geçmeden yeniden sesler duymaya başladık.

Cılız adam, "O kız vardı ama," dedi ve kalbim sanki doğruca kaburgalarımın arasından fırlayıp çıkacakmış gibi göğsümde hopladı. "Adı neydi? Sally mi?" Benden bahsetmiyorlardı. Çok azıcık rahatladım.

Diğer adam, "Sophia," diye yanıtladı, sesi elindeki yükten dolayı biraz zorlukla çıkıyordu. Onları hâlâ göremiyordum ama sesi takip ettim.

Cılız adam, "Sophia," diye doğruladı. "Nasıl bir şeydi o ama. O tam bir..." Durdu ve sanırım eliyle bir jest yapıyor olmalıydı.

Muhtemelen kadının vücudunun bir kısmının ölçüleriyle alakalıydı. "Ona ne oldu acaba?"

"Bilmem. Pek annenle tanıştırmak isteyeceğin bir tip değildi," diye yanıt verdi öteki adam. "Sadece birkaç hafta takıldı. Benzin parası istedi. Bana geri ödeyeceğini söyledi."

Cılız adam, "Görünüşe göre sana ödemesini yapmış bile," dedi ve bütün bedenimin kasılmasına neden olan bir kahkaha attı. "Peki ya sen, Carl? Buralarda düşürmek pek mümkün olmuyordur herhalde. Tabii eğer geyiğin biri uzun süre kıpırdamadan durmazsa."

Babam yanıt vermedi.

Cılız adam, "Yapma ama Carl. Sadece dostça davranıyordum," dedi Sonunda onları görebileceğim kadar yaklaştım. Babamın alnı boncuk boncuk terlemişti ve gözlerini onlara bakmak yerine önündeki zemine çevirmişti.

Cılız adam, "Durun," dedi. "Burası iyi." Durdular ve kasa yere kondu. Büyük bir ağacın düştüğü ufak bir açıklıkta duruyorlardı. Cılız adam ayağıyla yeri tepti. "Evet. Burası."

Diğer adam kasayı açıp içinden bir çift kürek çıkardı ve kasayı yeniden kapattı. Bir tanesini babama attı. "Kazmaya başla," dedi.

Kazma işi uzun sürdü. Kazdıkları sürenin tamamında Raph—adını konuşurlarken öğrendim—konuştu da konuştu. Çoğunlukla kadınlar hakkında. Cinsellik eğitimi derslerinin ve gece yarısı çıkan televizyon yayınlarının beni hazırlamadığı şekillerde kadınlardan bahsetti. Her kelimedede ondan daha da nefret ettim. Diğer adam, Daniel, onun kadar konuşmadı ama Raph'in bütün esprilerine güldü ve bu da aynı derecede kötüydü.

Çukur iyice derinleşip kasanın sığacağı büyüklüğe ulaşınca babam ve Daniel içinden tırmanıp çıktılar. Daniel küreği babamdan aldı, babam da ellerini iki yanına indirerek bekledi.

Raph, "Evet. Kasayı içine koy," dedi. Babam ona uzun, cansız bir an boyunca baktı. Karnıma soğuk bir korku doldu. Çok ters bir şeyler vardı.

Yayımlı sırtımdan aldım ve yavaşça bir ok çektim. Oku kirişe yerleştirdim ve engelsizce atış yapabileceğim bir noktaya doğru geçtim. Daniel'in sırtı bana dönüktü. Raph'in de. Hatasız atış yapmam gerekiyordu. Silahını çekmemesi için Raph'i hemen öldürmeliydim. Sonra Daniel'i da öldürmek zorundaydım.

Babam dosdoğru bana baktı. Donup kaldım. Raph bir şeye homurdanarak Daniel'a bakıyordu ve babam gözlerini bana dikmişti. Ses çıkarmadan ağzıyla, *Sorun yok*, dedi. Sonra kafasını bir kere yana doğru salladı. Daniel'a yardım etmek için döndü. Tereddüt ettim. Hâlâ atış yapabilirdim. Hâlâ başka tarafa bakıyorlardı.

Peki ya ıskalarsam?

Ya yeterince hızlı davranamaz da Daniel silahını çekmeden bir ok daha çekmeyi başaramazsam?

Ya Daniel'ı ıskalarsam?

Ya pilot silah seslerini duyup gelirse?

Babam sorun olmadığını söylemişti. O yüzden sorun olmadığına inanmak zorundaydım. O lanet kasa artık her neyse onu gömeceklerdi. Sonra da bizi yalnız bırakacaklardı. Oku gevşettim ve yeniden ağacın arkasına sindim.

Babam ve Daniel kasayı çukura getirip içine indirdiler. İşleri bittiğinde bir an için alımlarındaki teri silerek nefes nefese durdular. Babam Raph'e döndü. "İşte bitti," dedi. "İhtiyacın olana kadar son derece güvende olacak. Öyle olduğundan bizzat emin olacağım."

Raph, "Geriye bir sorunumuz daha kalıyor," dedi.

Babam, "Sana söyledim. Sen geri geldiğinde para burada olacak," dedi. "Onu çalmadım."

Raph, "Sadece ödünç aldın," dedi. Gülümsedi, başını yukarı aşağı salladı. "Sana inanıyorum, Carl. O parayı alacağıma inanıyorum."

Babam elini uzattı. "El sıkışalım," dedi. "Benim garantim."

Raph gülümsemeye devam etti ve silahını çıkardı. Babamı başından vurdu.

Öncesi

ÖNCESİ YAZDIM AMA bu doğru değil, tam olarak değil. O andan sonra artık bir öncesi kalmamıştı; dünya ikiye bölünmüştü. Bir saniyeden daha kısa sürmüştü. Kurşunun hazneden çıkıp yaklaşık bir metre yol alması için gereken süre kadar.

Hayatım beni neredeyse öldüren şeylerin bir listesi haline gelmişti. Neredeyse öldüğüm anlar. Eğer bize çarpan kamyon biraz daha hızlı gidiyor olsaydı, ölmüş olurdum. Eğer gölde o sabah kalmış olmasaydım, ölmüş olurdum. Eğer fırtınanın ilk günü ateşi yakmış olmasaydım, ölmüş olurdum.

Babamın kafasının arkası kan, kemik ve beyin fışkırarak patladığında çılgılık atmış olsaydım, ölmüş olurdum.

Haykırmaya çalıştım. Ses boğazıma takılıp kaldı ve boğulur gibi, yaralı bir ses çıkardım. Raph kafasını birden kaldırdı. Çömelmekte olduğum yere doğru baktı. Kıpırdamadan durdum, nefesimi tuttum.

“Ormandan nefret ediyorum,” diye mırıldandı ve arkasını döndü.

Nefes almak için mücadele ettim. Serbest kalmak isteyen, insanı pençesine alan bir hıçkırıkla boğuştum ve onu tutmak için yumruğumu ağızıma tıktım. Babam ölmüştü. Yerde yatıyordu ve kan toprağı karartıyordu. Ölmüştü. Ayağı kalkabileceğini

düşünebileceğim hiçbir umut anı yoktu. Belki de yanlış görmüşümdür diyebileceğim herhangi bir şey...

Daniel, "Tanrı aşkına," dedi. Raph ateş ettiğinde silahını kılıfından çıkarmıştı. Şimdi geri yerine tıktı. "Onu niye vurdun ki? Para hakkında yalan mı söylüyordu sence?"

Raph, "Bizden çaldı," dedi. "Böyle bir şeyi affedemezsin. Şimdi onu o çukura sok. Sonra kulübeyi kontrol edeceğiz. Yalan söylüyor olabilir, belki para hâlâ buradadır. Eğer parayı bulursak iyi olur. Bulamazsak da sorun değil. İki türlü de her şeyi yakacağız. Başka kimsenin buraya gelmesi için bir sebep olmadığından emin olacağız."

Daniel başıyla onayladı. Sonra babamın cesedini omuzlarından çekti ve ardında bir kan şeridi bıraktı. Cesedi çukura düşerken gözlerimi kapattım. Korkunç bir pat sesiyle kasaya çarptı.

Raph küfretti. "Hepsinin içeride olduğundan emin ol," deyince gözlerimi sıkıca kapattım. Gözyaşlarım yine de akmayı başardı, sıcak kan gibi yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Kan akan toprağı da ört. Onu bir hayvanın kazıp çıkarmasını falan istemeyiz."

Toprağın patırtısını duydum, babamın montuna ve suratına çarptığını, babamın gözlerini açtığını hayal ettim. Felç olmuş gibi hissediyordum. Öylece Bo'ya bakıyordum. Köpek kıpırdamamıştı ama dudaklarını dişlerinden geriye çekmişti. Onun oraya atlayıp boğazlarını parçalamasını istedim. Fakat onu öldürürlerdi. Beni öldürürlerdi. Ben daha bir ağacı bile doğru düzgün vuramıyordum. Onları nasıl durduracaktım? Silahlı üç adam. Bir kız ve bir köpek. Hiç şansım yoktu.

Herhalde orada hiçbir şey yapmamın mümkün olmadığını biliyorsunuz ama bunu tekrar tekrar söylemek zorundaydım çünkü buna hâlâ inanmıyordum. Hâlâ uyuyamadan öylece yattığım zamanlarda onlar babamı öldürmeden önce onları nasıl öldürmüş olabileceğimi düşünüyordum. Ya da onları sonrasında nasıl durdurabileceğimi. Bir şekilde uçaklarına nasıl gidebilirdim. Pilottan kurtulurdum. Onu öldürürdüm. Ve sonra da uçağı...

Uçağı alabilirdim. Onu uçurabilirdim. Telsizi vardı. Yardım çağırırdım ve yardım gelirdi. Pilot uyuyordu. Sanırım. Onu öldürebilirdim. Belki.

Tabii bunun için kimse beni görmeden suya inmem gerekirdi. Uçağa çıkıp kapısını açmam ve sonra da onu vurmam, bıçaklamam ya da arkadaşları babam kendileriyle el sıkışmak için elini uzattığında onu vurmuş olan silahlı bir adama ne yapmayı becerebilirsem onu yapmam gerekirdi.

Onun yerine ben sadece ağacın arkasında gizlenmiş bir şekilde oturup sessizce ağladım. Sonra da hatırladım. Kulübe. Kulübeyi yakacaklarını söylemişlerdi.

Kulübeyi yakacaklar, sonra da gideceklerdi ve ben burada tek başıma kalacaktım; yanımda kimse olmayacaktı, Griff geri gelmeyecekti ve babam ölmüştü. Kulübe olmazsa yirmi kilo un, dört buçuk kilo şeker, on bir kilo pirinç, ekşi maya, tütsülenmiş av eti, baharatlar, balık oltaları, tüfekler, battaniyeler, ağlar, kar ayakkabıları, yakacak odun, çadır ve tuz —şu anda elimde olsa eti iki günden daha fazla saklayabilirdim— olmayacaktı. Tuz olsa etin bozulmasına engel olabilirdim ama onun yerine tavşan yakaladığım o tek seferinde hepsini yemek zorunda kalmış, karnım şişkinlik yapana kadar ağzıma tıkmak zorunda kalmıştım. O kadar çok yemiştim ki az kalsın toprağın üzerine kusuyordum, yoksa yaz sıcağında bozulurdu. Babamı hayatta tutan her şey kulübedeydi.

Özür dilerim.

Özür dilerim, özür dilerim. Bunları düşünmek, bunları hatırlamak o kadar zordu ki.

Will'e de o aptal tetiğine de başlardım çünkü şu anda üzülüyor değildim, kızgındım ve dehşet içindeydim ve ölecektim, o yüzden üzerime gelmeyin.

Kulübe. Kulübeyi yakıp yıkacaklardı ama önce içini arayacaklardı ve bu daha da kötüydü. Çünkü kulübedeki yatağın üzerinde yalnızca bir kıza ait olabilecek bir sırt çantası vardı. Sadece

bir kıza ait olabilecek kıyafetler ve o kızın bir fotoğrafı vardı ve burada olduğumu anlayıp peşime düşeceklerdi.

Orada korkudan donmuş bir halde yakında o çukurun içini doldurmayı bitireceklerini bilerek oturdum. Korkudan kıpırdayamıyordum. Dişlerimin arasından nefes aldım. Kulübeye gitmem gerektiğini biliyordum ama kendimi kaldıramıyordum.

Bo beni kurtardı. Yanıma doğru sessizce sokuldu ve burnunu elime değdirip bana baktı. İlk önce elimi oynattım. Bunu yapabiliştim. Elimi burnunun üzerine getirdim, gözlerinden geçip büyük, yumru yumru kafasını buldum ve parmaklarımı kürküne soktum. Sıcacıktı. Üfleyerek minik bir nefes verdi. Omuzlarındaki ve boynundaki tüyler dimdik kalktı. Sahibini öldüren adamları öldürmek istiyordu ama bir sebepten benim yanımda kalmıştı.

Onu da öldürecekler, diye düşündüm. Onu kurtarmak zorundaydım.

Onu sahiden öldürürler miydi bilmiyordum. Belki kaçardı ama o anda tutunduğum düşünce bu oldu. Kendim için hareket edemiyordum ama onun için edebilirdim. İlk başta tek yapabildiğim yaslanmak, önüme, ellerime doğru düşene kadar ağırlığımı verdiğim yeri değiştirmek oldu. Yürümekten ziyade kendimi çektim, yerden fazla yukarıya doğrulmadım. O şekilde belki on beş metre kadar ilerledim, sonra Bo burnunu kolumun altına koydu ve sertçe yukarıya itti. Kendimi kaldırmak için onu kullandım ve kendimi itip doğruldum. Bir an sallandım. Adamlar benden daha hızlıydı. Sahip olduğum ufakık üstünlüğü boşa harcayamazdım.

Koştum. Her adımda sakat bacağımı kaldırdım. Bu yamuk, biçimsiz bir koşuydu ve kendimi daha hızlı bir şekilde öne atıp dik durabilmek için yanlarından geçtiğim ağaçlara tutundum. Bo yanımda koşuyordu. Ağaçların arasından kulübeyi görebildim. Onun arkasında ışıldayan gölü ve kırmızı bir parlama gördüm. Uçaktı bu. Neredeyse varmıştım.

Bir yalpalayan adım daha attım. Ayağım bir şeye takıldı. Öne doğru uçtum. Kollarım havada döndü ama dengemi sağlamak için çok geç kalmıştım. Yere yapıştım. Kollarımı tam zamanında önüme aldım ve kollarımın ön tarafıyla yere çarptım.

Nefesim anında içimden boşaldı ve sırtım bir acıyla yarıldı. Bir şey yırtılmış gibi hissettim, ardında alev alev yanan bir acı bırakmıştı. İşte o anda çığlık attım, kolumla sesi bastırdım. Sonra Bo geldi. Burnunu yeniden kolumun altına soktu ve beni dürttü. Boynuna bir kolumu sardım ve kendimi o şekilde doğrulttum. Dizlerimin üzerine kalktığımda parmaklarımı bir ağacın sert kabuğuna bastırdım ve titreye titreye ayağa kalktım.

Her bir yanımda sızlıyordu. Galiba bir şeye kalıcı hasar vermiş, kendimi yeniden yaralamıştım. Fakat şu anda acıya yenik düşmezdim. İlerlemeye devam etmek zorundaydım.

Sürekli, *Bo'ya zarar verecekler*, diye düşünüp durdum. Salakça bir düşünceydi. Çok gülünç bir şeydi ancak kendimi kulübeye sürüklerken bunu tekrar tekrar söyledim. Her adımda içim sanki yan tarafıma yeniden cam saplanıyormuş gibi acıyordu. Sonra kendimi dış tuvaletin arkasında buldum. Oradan barakaya doğru tökezleyerek gittim, sonra da yapıları pilotla aramıza alarak kulübeye vardım. Duvara tutundum, pilotun uyuyor olması ve beni görmemesi için dua ederek etrafından dolaştım.

Başı hâlâ göğsünün üzerindeydi. Rahatlayarak nefesimi bıraktım ama bir an bile tereddüt etmem için kendime izin vermedim. Ön kapıya doğru koştum.

Kapı mandalıyla beceriksizce boğuştu ve panik boğazımdan yükselip beni boğacak gibi oldu. Sonra açıldı. Kapı savrulup açılırken içeriye düştüğüm söylenebilirdi.

İçeriye girdiğimde donup kaldım. İhtiyacım olan o kadar çok şey vardı ki. Ne almam gerektiğini düşünmeye başlayamamıştım bile ve sadece birkaç saniyem vardı.

Çantamı almalıydım. Yalpalayarak odanın diğer tarafına geçip yatak odasına doğru gittim. Perde kapalıydı. Demek ki Raph henüz çantamı görmemişti. Perdeyi sertçe çekip açtım ve kedicikli çantayı aldım, sonra da spor çantamın bir sapını tuttum ve çektim.

Önceki gece fermuarını kapatmamıştım. İçindeki her şey uçtu ve yere dağıldı. Kendimi yere atıp eşyalarım hızla uzandım. Her şeyi yeniden spor çantanın içine tıktım. Hepsini alıp almadığımı kontrol etmek için zaman yoktu.

Yeniden asıl odaya fırladım. Babamın tüfeği kitaplığın yanına dayanmış duruyordu. Onu aldım, kayışını omzuma geçirdim. Cephane; tüfeğe cephane gerekirdi. Rafta bir kutu vardı ve onu öylece alıp kedicikli sırt çantasına attım. *Otuz saniye*, dedim kendime. *Otuz saniye içinde alabildiğin her şeyi al.*

El baltasını gördüm ve ona doğru atıldım. Onu spor çantaya attım.

Yiyecek. Yiyeceğe ihtiyacım vardı. Ancak görebildiğim her şey devasa, ağır çuvalların içindeydi. Pirinç, un, fasulye. Et. Et neredeydi? Ona ulaşamadım.

Bir konserve şeftali (marketten alınmış) ve bir kavanoz somon (ev yapımı) masanın üzerinde duruyordu. Onları kaptım ve o anda sesler duydum. Raph ve Daniel geri geliyordu.

Kulübeye son bir bakış attım. Hepsini hâlâ kusursuz bir şekilde zihnimde canlandırabiliyorum. Bütün o yiyecekleri. İnsanları yiyecekten daha fazla özleyeceğimi söylediğimi biliyorum ama İsa aşkına, o yiyecekleri de özliyorum.

Zamanım bitmişti. Koştum, doğruca ağaçlara doğru topalladım, Raph ve Daniel görüş hizamda mı diye kontrol etmedim ve kendimi çalıların arasına doğru yere attım. Tam zamanında. Raph ve Daniel kulübenin dolaştığım tarafının karşı köşesinden döndüler. Kapı açıktı. Nefesimi tuttum. Orada olduğumu anlayacaklardı. Ama doğruca içeriye girdiler sadece.

Tüfeğin gittiğini fark ederler miydi? Orada birinin olduğunu görebilirler miydi? Perdeyi yeniden kapatmayı hatırlamış mıydım?

Bu işin ters gidebileceği yüzlerce ihtimali düşündüm. İkisinden birinin bağırmasını ve beni aramak için ormanın içine doğru koşmalarını bekledim.

Kulübeyi altüst ettiler. Bir şey yere düştü ve paramparça oldu. Takırtılar, patırtılar gölde yankılandı. Tartışıp durdular, sonunda Raph dışarıya adım attı ve suya doğru epey bir mesafe yürüdü. Ellerini ceketinin ceplerine soktu ve yavaşça etrafa bakındı. Gölün üzerinde kürek çektiğimiz gün ben de böyle görünmüştüm herhalde. Yavaşça etrafında dönerek suya, gökyüzüne ve ağaçlara baktı. Gözleri benim üzerimden geçerken yere doğru kamburumu çıkardım ve parlak renkli sırt çantasını saklamak için altına sokuşturdum.

O anda Raph patladı. "Aptal," dedi. "Bu onun kendi lanet hatası."

Daniel arkasından etrafa benzin dökerek kulübeden çıktı. Nefesimi tuttum. Benzin tenekesini içeriye fırlattı. Bunu içeride bir yerlerde bulmuş ya da yanlarında getirmiş olmalıydı. Onu görmemiştim. Babamın eşyalarının yarısını nerede sakladığını bilmiyordum. Dikkatimi vermemiştim; şikâyet etmekle meşguldüm. Etin bile nerede olduğunu hatırlamamıştım. Sonra aklıma geldi: Et kulübede saklanmıyordu, babam eti kurutmak için barakaya asmıştı. Saklamak için tuzlama ve konserveleme işlemini de orada yapıyordu. Baraka diğer taraftaki ağaçların hemen ardındaydı, orası bütün yıl boyunca daha gölgeli ve serin oluyordu.

Neredeyse tam bir dakika boyunca umutlandım. Gideceklerini ve etime dokunmayacaklarını umdum ama onun yerine Raph ıslık çaldı. "Dur bir saniye," dedi. "Dış yapıları unutma."

Daniel uzunca, halinden mutsuz bir şekilde iç geçirdi ve yeniden kayığa koştu. Yanında daha fazla benzinle geri döndü

ve dış tuvalet ile barakayı benzinle yıkadı. Bir kibrit yaktı, elinde yanan ucunu sanki onu büyölüyormuş gibi izledi.

“Bunu yapmak zorunda olduğumuza emin misin?” diye sordu. “Ölmüş bir adam için fazla efor sarf ediyoruz sanki.”

Raph, “Belgeleri olduğunu söylemişti,” dedi omuz silkerek. “Herhalde blöftür ama ya blöf değilse? Yak gitsin.”

Daniel alçak sesle, şarkı söyler gibi, “Yak, yak, yak,” dedi ve kibriti kulübe kapısından içeriye fırlattı.

Hava vınladı, sonra da turuncu bir ışıltı pencereleri aydınlattı. Daniel kulübenin yanından yürüyüp bir kibrit daha yakarken ateş patladı ve çatırdadı. Hava vınladı ve dış tuvalet alev aldı. Üçüncü kibrit. Sıra sığınaktaydı, ateş onu içeriden kemiriyor, duvarlarını tırmanıyordu. Durduğum yerden bile parlak ve sıcak geliyordu. Adamlar sahile geri döndü.

Alevler kulübenin duvarlarını yuttu, pencerelerini çatlattı. Kapıyı bulup dışarıya kaçtı, çatıya doğru uzanıp yukarı tırmandı ve orayı kolaylıkla tutuşturdu. Daha önce hiç ateşin ne kadar gürültülü olabileceğini fark etmemiştim; kükrüyor, çatırdıyor ve öksürüyordu. Ateş her şeyi yok etmiş, fakat beni korumuştü. Hıçkırıklarımın sesini örtmüştü.

Raph ve Daniel kayığın yanına döndü, sırtları ışıkla boyanmıştı. Kayığa tırmandılar ve dış tuvaletin çatısı kıvılcımlar saçarak çökerken kıydan uzaklaştılar.

Bo yanımda fazla gerilmiş bir lastik gibi şakladı. İleri atıldı.

“Bo, hayır!” Sesim boğuktu, alevlerin kükreysi arasında kayboldu. Bo beni duymazdan geldi. Suyun kenarına gelene kadar çakıllar saça saça koştu, sonra da gözü dönmüş bir öne arkaya kendini attı ve hırıldayıp tısladı.

Raph ısıklık çaldı. “Şu köpeğin büyüklüğünü görüyor musun?”

Bo çenesini birbirine vurdu, dişlerini geri çekip gözler önüne serdi. Salyaları her yana saçıldı. *Hayır, hayır, hayır*, diye düşündüm ve zihnimden Bo’yu geri getirmeye çalıştım.

Raph silahını çekti. Hırlayan köpeğe doğrulttu.

Daniel küreği suya daldırdı ve kayığı salladı. Raph tetiği çekti ama kurşun hedefi bayağı bir şaştı ve Bo'nun kafasının çok üstünde bir yere isabet edip yokuşun daha da yukarısına çakıllar saçtı.

Raph, "N'oluyor lan?" dedi.

Daniel, "Köpeği rahat bırak," dedi. "Köpekleri severim."

Raph, "O köpekle arkadaş olmak istiyorsan seni tutmayayım," dedi ama kayığa geri oturdu ve Daniel kürek çekmeye devam etti. Uçağa kadar kürek çektiler. Bo onların bir şey yapamayacağı kadar uzaklaştıklarını fark etmiş olmalıydı ancak onları kulaklarını dikkatli bir şekilde havaya kaldırmış halde izlemeye devam etti.

Sonra da kafasını yukarıya çevirdi ve uludu. Uludu da uludu, hayatımda duyduğum en korkunç, en kederli şeydi. Kulübe yanarken, adamlar uçaklarına binip gökyüzüne uçarken uludu, uludu.

Onlar ufukta bir noktaya dönüştüğünde saklandığım yerden yürüyüp çıktım. Bo kıyıda oturuyordu. Artık ulumuyor, sadece iniltiler çıkıyor, hırıldıyor ve neler olduğunu anlayamamış ve ne yapması gerektiğini bir türlü çözemiormuş gibi aşağı yukarı yürüyordu.

"Bo," dedim. Hırlayarak başını sertçe bana doğru çevirdi. Bedeni gerilimle titriyordu. Elimizi uzattım, avcumu ona doğru çevirdim. "Buraya gel, Bo."

Bo adım adım bana yaklaştı. Burnunu avcuma bastırdı. Elimizi yüzünün yanından kulaklarına kaydırıp ve parmaklarımı kürküne gömdüm. İçinden bir ürperti geçti. Yere çömeldim, o da yanıma yanaştı ve büyük bedeniyle bana doğru sokuldu. Kollarımı boyun tüylerine sardım.

Ateş yanarken o şekilde oturduk. Yılın bu zamanları hâlâ tamamen aydınlık olan geceye kadar yandı. Güneş sonunda battığında gözlerimi kapattım ve sahile uzandım. Bo da benim yanımda uzandı, sırtımda sıcaklığını hissettim. Bir şekilde uykuya daldım.

BİR HAFTADAN FAZLA süredir yalnızdım. Belki de iki haftadan daha fazla. Günlerin, gecelerin hesabını iyi tutmamıştım. Yaz ortalarındaydık ve burada yazlar uzun sürmezdi. Babamın böyle dediğini hatırladım. Bu da benim kış gelmeden önce bir ya da en fazla üç haftam kaldığı anlamına geliyordu.

Kışa hazırlıklı değildim. Bu ilk birkaç günden neredeyse sağ çıkamıyordum ama işler böyle giderse kışı atlatamayacağımı biliyordum. Şu anda her şey yandıktan sonra sahilde uyandığım zamanki gibi hissediyordum. İşlerin hızlı bir şekilde değişmek zorunda olduğuna dair bir emin olmaktı bu, yoksa haftaya sağ çıkamayacaktım.

Biraz balık tutabildim. Bu konuda pek iyi değildim. Birkaç balık tutmuştum, çoğunlukla kazara. Onların bazılarını da Bo orada bulunmadığı zamanlarda kamp yerime gizlice gelen tilkiye kaptırdım.

Bir iki malzeme daha buldum; kulübeye gitmeye yüreğim kaldırdığı zaman oradan kurtardığım ıvır zıvır şeylerdi. Çok fazla değildi. Kış aylarını, kar ve buzu geçtim, beni tek seferde bir ya da iki günden daha uzun süre idare etmeye bile yetmezdi.

Nasıl hayatta kalacağımı çözmek için bir, bilemedin üç haftam vardı. Bunu başarabileceğimi sanmıyordum. Ama deneyeceğim kesindi.

SONBAHAR

NOT DEFTERİNİ KULÜBENİN külleri arasında bıraktım. Onu bulduğum bir tişörtlü ve plastik poşete sardım, halatla bağladım ve ağırlık yapması için bir kayaya ilıstırdım. Belki birileri onu bulurdu. Belki bulmazdı. Her türlü benden geriye bir anı kalacaktı.

Muhtemelen benden daha uzun süre kalacaktı ama o şekilde çok fazla düşünmemeye çalıştım. Hiçbir şeyi çok fazla düşünmemeye çalışıyordum ama bu alışkanlık artık yerleşmişti. Sanki sürekli kafamın içinde yazıyor gibiydim. Artık yazmıyor olsam da günümü bir hikâyeye dönüştürüyordum.

Bu sabah uyandığımda zeminde don vardı, düşmüş yaprakların kenarlarını gümüşe boyuyor, ağaçların tepelerini ılıdlatıyordu. Bu sanırım yaz mevsiminin sona erdiğinin işaretiydi ve sonbahar kısa süreliğine buradaydı. Kış hızla yaklaşıyordu.

O kasayı ve içinde ne olabileceğini düşünüyordum. Bana burada yardımı dokunabilecek bir şey olduğundan şüpheliydim. Herhalde para ya da uyuşturucuydu. Diğer bir deyişle hiçbir işe yaramazdı, tabii eğer sincaplar arasında bir kokain ticareti patlaması yaşanmıyorsa. Ve bunu öğrenmek için o çukuru kazmam gerekirdi. Mezarı kazmam. Kulübeye geri dönmek yeterince zordu. Bunu yapamazdım.

Bir keresinde annem Scott'la babam hakkında konuşurken kulak misafiri olmuştum. Babamın eskiden annemin sevmediği arkadaşlarını davet ettiğini söylemişti. Onlara *bir garipler* demişti. Scott başka ayrıntılar için ısrar edince, "Bilirsin işte.

Doğada bulduklarıyla yaşayan, hükümetten nefret eden tipler.” Çok endişeli gibi gelmemiştii sesi. Bunun boyutunu bilemezdi. Ben hâlâ bilmiyordum.

Ancak yeterince bilgi sahibiydim. Bilmem gereken her şeyi biliyordum. Babam kötü insanlara bulaşmıştı. Onlar da babama burada, kimsenin bakmayı akıl etmeyeceğı bir yerde para ve başka bir şey saklaması için şantaj yapmışlardı. Ama her niyeysel para babamda değildi — niye? Kumarda mı kaybetmişti? Harcamış mıydı? Birine mi vermişti? Bunun bir önemi yoktu; bütün açıklamalar aynı kapıya çıkıyordu. Ormanın zeminindeki aynı yere, bir seksen uzunluğunda, bir buçuk metre derinlikte bir yere.

Bütün detayları, gerçeğın tamamını ölmeden önce öğrenebileceğimden şüpheliydim ve bugünlerde merakım oldukça körelmişti. Açlıktan ona pek yer kalmıyordu.

Kulübeden suya indim. Yine balık tutmaya. Bana şu ana kadar çok faydası olduğunu söyleyemezdim ama bunu bir şekilde çözmek zorundaydım.

Göle açıldım ve bu sefer yeni bir nokta seçtim. Daha doğuda bir yer. Misinamı içine bıraktım. İlk sakar denememden sonra onu biraz ayarlamıştım. Oltam için kuru odun kullanmamam gerektiğini çözmüştüm, mesela. Çat diye kırılıyordu. O şekilde bir misina ve kancayı kaybetmiştim. Daha sonra gidip canlı bir dalı kesmiştim, onun esnekliğı daha fazlaydı. Onu karada denedim, çektim, asıldım, misinayı çekiştirdim ve o şekilde misinayı sadece uçtan bağlamamam gerektiğini öğrendim. Bazen kayıyordu, bazen de dal kırılıyordu. Sonunda onu dibine yakın bir yerden bağladım ve oltam boyunca sardım, hepsinin olduğu yerde durması için de ucundan bağladım. Bu şekilde hâlâ şansım pek artmamıştı ama talihimin döneceğini umuyordum.

Oltayı suya koydum ve işte bu kadardı. Tek yapmam gereken beklemektii. Parmak uçlarımı suyun yüzeyinde gezdirdim, bir ördeğın yanımdan uçup gitmesini izledim. Kıyı boyunca dizi-

li ağaçları sayarak birkaç dakika geçirdim. Beklerken zamanın geçmesi için bir şey yapmam gerekiyordu.

Olta yalpaladı.

Onu yakalamak için uzandım, kendimi öne doğru o kadar hızlı bir şekilde attım ki kanonun tamamı iki yana sallandı. Olta çekiyor, elimden kurtulmaya çalışıyordu. Ona asıldım. Yukarıya çektim, ucunu suyun içinden çekebilecek kadar mesafem olması için kollarımı tamamen uzattım.

Balığın koyu renkli sırtını suyun içinde görebiliyordum. Bir an için onu çıkarabileceğimden şüphe ettim –misinayı fazla uzun yapmıştım– ama sonra balık bir çırpınmayla kendini suyun dışına fırlatıp doğruca kanonun dibine indi.

Bir parça şaşkınlık bir parça mutlulukla viyakladım.

Balığı olduğu yere çivilemek ve sopayla başına vurmak için kaygan, vıcık vıcık bir güreş yaptık ancak sonra bir balığım oldu – alabalık mıydı? Levrek mi? Aralarındaki farkı bilmiyordum ama lezzetli görünüyordu.

Hemen kıyıya doğru kürek çekip onu kızartmak istedim ama bir tane yakaladıysam, belki burada başka balıklar da olabilirdi. Kancaya yeniden solucan taktım tekrar suya sarkıttım.

Oltayı kanonun yan tarafına yerleştirirken bir metre kadar ötede beyaz bir şekil gözüme ilişti. İki beyaz şekil, küçük ve suyun üzerinde yüzüyordu. Kuş olamayacak kadar hareket-sizdiler. Bir tür çöp falan mıydı? Yuvarlak ve insan yapımı bir şeye benziyorlardı ve insan yapımı olan her şey şu anda işime yarayabilirdi.

Kürek çekerek oraya doğru gittim, olta suyun içinde peşimizden sürüklendi. Yaklaşınca iki beyaz şeklin küçük plastik dubalar olduğunu gördüm. Aralarından bir kordon geçiyordu. Uzanıp birini yakaladım ve kanoya doğru çektim.

“Bak sen.”

Kordondan altı parça misina sallanıyordu. İki kopmuş ve kısa kalmıştı ama dördünün kancaları hâlâ üzerlerindeydi – ve bir tanesinde bir balığın çürümüş kalıntıları vardı. Kordona baktım, yeniden suya baktım ve dubaları yayılmış, altı kancayı aralarında salınırken hayal ettim.

Babamın balığa çıktığı zaman, benim onunla birlikte gitmediğim o sabahlarda yaptığı şeylerden biri de bu muydu?

Bu eğer işe yararsa, eğer suyun üzerinde olmama bile gerek olmadan aynı anda altı misinayı birden sallandırabilirsem... İhtiyacım olan şey işte buydu. Yiyecek bulmanın pasif bir yolu. Avlanmak da balık tutmak da çok fazla zaman ve enerji tüketiyordu. Onların karşılığını geri alamıyordum. Bu bir çözüm olabilirdi.

Zamazingoyu onarmak için kanoya çektim. Şimdi ellerimin yapacak bir şeyi vardı. Misinayla uğraşmak, özellikle de ıslakken maharet gerektiren ve hüsrana yaşıtan bir işti ama bir süre sonra yeni misinalar takmıştım ve hepsi de çürük balık parçalarıyla yemlenmişti. Dubalardan birini kanodan uzağa doğru ittim, kordon tamamen gerilene kadar suda yüzmesine izin verdim, sonra da diğerini suyun üzerine koydum.

Görüş hizamın kenarında oltam suya doğru eğildi.

Sırttım. Bugün güzel bir gün olacaktı.

İKİ BALIK. İKİ balık yakalamıştım ve eğer işler yolunda giderse daha fazla yakalayacağıma dair umut vardı. Karaya döndüm, kendimi uçuyor gibi hissediyordum. Hâlâ Bo'dan bir iz yoktu ama yanımdan gittiği için onu suçlayamazdım. Karnını doyurmayı başaramıyordum ne de olsa.

Sahilde balığın organlarını çıkardım. Beceriksizce yaptım ama babamın bunu nasıl yaptığını izlemiştim ve nerede hata yaptığımı görebiliyordum; bir dahaki sefere daha iyi yapmayı başarabilecektim.

İç organları Bo'ya ayırdım ve elimdeki kanı temizledim. Sonra kayaya geri döndüm. Dönüş yolculuğu hiç olmadığı kadar hızlı geçmiş gibi geldi; yol boyunca o ilk ince balık dilimini ağzıma koyduğum zaman tadının nasıl geleceğini hayal ettim. Eğer topallıyor olmasaydım hoplaya zıplaya giderdim ve suratımın gerçek bir gülümsemeyle gerilmesinin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak iyi geldi.

Ateşimi yaktım ve "ocağımı" kurdum. Pek bir şey değildi, cidden sadece tavamı tutması için ateşin etrafına koyduğum kayalardan ibaretti. Tavayı sonunda enkazın içini karıştırmaya gittiğimde bulmuştum. Dökme demirdendi, o yüzden yanmamıştı; tabii üzerindeki külleri ve isi temizlemek asırlar sürmüştü.

Balıklardan birini pişirmeye başladım ve o cızbız ederken oturup öylece ona baktım, beklenti içinde başparmağımı ısırtıyor, bacağımla oynatıyordum. Bütün gün sessiz durmuş olan karnım guruldamaktan ölecekti ve pişmiş balığın kokusu burnuma ilk çarptığında ağzım sulandı. Bedenimin görmezden gelmek için çok çaba sarf ettiği bütün açlık kükreyerek geri geldi ve balığı olduğu gibi çiğ çiğ yutmamak için kendimi tutmam gerekti.

Gerçek bir ıspatulam yoktu ancak bir parça baca eteğini büyükü neredeyse aynı işlevi gören bir alete çevirmiştim ve balığı ters çevirmek için dibini kazımaya koyuldum. Buralarda buna gurme aşçılık denirdi. Şu anda tavayı temizlemek, küçük ıspatulamı yapmak için zaman ayırmış olduğuma çok seviniyordum, aslında tek yaptığım şey zaman öldürmek olmasına rağmen. Tavada pişirecek bir yiyeceğim yoktu ama tavşanı bir dalın üzerinde kızartmaya çalıştıktan sonra daha gelişmiş bir yöntem ihtiyacım olduğunu anlamıştım.

Önüme o kadar odaklanmıştım ki tırmalama sesini ilk önce fark etmedim. Görüş hizamın köşesindeki kıpırdanmayı fark edene kadar dönmedim, görünce de öfkeyle bağırdım.

Tilki, direkli duvarın arasından kıvrıla kıvrıla içeri girmiş ve ikinci balığını kuyruğundan yakalamıştı. Onu fark ettiğimde neredeyse dışarıya çıkmak üzereydi.

Ağzımdan karmakarışık bir dizi kızgın heceler böğürerek ona doğru atıldım. Tilki, çenesi balığın üzerinde sıkıca kapanmış bir halde tabanları yağladı. O taraf benim için fazla dardı. Ateşi geçip diğer taraftan çıkmam gerekti, o zamana kadar tilki de açıklığın yarısını aşmıştı ve koşmaya devam ediyordu.

Bir kayayı kapıp tilkinin ardından savurdum ve bir kilometre farkla ıskaladım.

Tilkinin kuyruğunun ağaçların arasında kaybolmasını izlerken küfrettim. "Pislik!"

Evet, bu ona gününü gösterirdi.

Tam olsun diye arkasından bir taş daha attım, sonra da hızlıca bir nefes aldım. Burada pişmanlıkla ziyan edilecek bir saniye bile yoktu. Balıklardan biri gitmişti. Diğeri hâlâ buradaydı. Bir balığım vardı ve on saniye önce iki balığımın olmasının bir önemi yoktu. Elimde ne varsa o vardı.

Kendime böyle dedim ama yine de kalan balığı kızartmayı tamamlayıp karnımı doyururken hâlâ bir tilkiyi pişirmek için yaratıcı yollar üzerine kafa yoruyordum.

İki haftalık sürede bir balık ve bir tavşan beni hayatta tutmaya yetmeyecekti. Balık tutma konusunda kendimi geliştirmem ve yakaladığım şeyleri koruma konusunda daha iyi olmam gerekiyordu.

Günün sonuna doğru havada bir yorgunluk vardı, rüzgâr da biraz şiddetliydi. Bu gece muhtemelen yine don olacaktı. Bütün gölün donmasına ne kadar vardı? Bu balık tutmayı zorlaştıracaktı. Bu her şeyi zorlaştıracaktı. Tek bir şeye bel bağlayamazdım, yani avlanma konusunda da daha iyi olmam gerekiyordu.

Yayımı kullanarak bir şeyi öldürdüğüm tek sefer babamla dışarı çıktığımız zamandı, o günden bu yana altı kere denemiş olmama rağmen. Yeni başlayan şansıydı. Tüfek daha kolaydı.

Onunla ilgili tek sıkıntı oklarla olduğu gibi kurşunları geri alamıyor olmamdı – bazıları kırılıp bükülebiliyordu fakat şu ana kadar sadece iki tanesini çöpe atmak zorunda kalmıştım. Tabii kurşunlarda olduğu gibi oklar bittiğinde işim bitecekti. Bu yay, tahta oklar için fazla kuvvetliydi; parçalanırlardı. Bir noktada yeni bir yay yapmam gerekecekti, kendi yaptığım oklara uygun bir yay.

Ancak buna çok zaman vardı. Şu anda hâlâ iki silahım ve iyi bir miktar mermim vardı. Kutunun içindekilerin hepsi, artı şimdi tüfekte olanlar.

Tam emin olamadığım için kontrol etmeye karar verdim.

Cevap sıfırdı.

Sorun değil; mermilerin olduğu kutu vardı. Bir tanesini aldım ve silahı doldurmaya gittim ama sığmadı. İyice bastırdım ama sadece yarısına kadar sokmayı başarabildim.

Kutuya baktım. 30-30, diyordu. Bunun benim için hiçbir anlamı yoktu. Elimde boş kovanlardan biri vardı. Onu kutudan aldığım mermilerden biriyle karşılaştırdım.

Aynı boyutta değillerdi.

Kutudaki mermiler daha büyüktü. Yanlış mermileri almıştım.

Az kalsın hüsrarla tüfeği ve mermileri fırlatacaktım. Onun yerine gözlerimi kapattım ve uzun, derin nefesler aldım. Tamam. Tamam. Silahım yoktu. Eskiden tüfek olan bir sopam vardı. Ve belki kulübede mermi kalmış olabilirdi.

Kavanozların geri kalanı için geri döndüğümde, kulübenin kenarlarını eşeledim. Bacanın etrafını karıştırmak güvenli gelmişti. Baca eteğiyle tavayı orada bulmuştum. Fakat küllerin içini daha fazla kazmamış, masanın güdük kalıntılarını aramamış, yatak odasını incelememiştim. Bunları yapmalıydım. Bunu yapmak akıllıca olurdu.

Bir yolculuk yapmak için daha zaman vardı hâlâ. Kendimi bitkin düşürmek istemiyordum ama kayadan oraya gidip gelmek zor değildi, özellikle de artık yolda çok dolanmadığım için;

hem midem tamamen dolu olduğu zamandan daha fazla enerjimin olduğu bir an olmayacaktı. Ayrıca korunmak için elimde tüfeğim olmadan dolaşmak istemiyordum.

Sonra birden kafama dank etti: Günlerdir korunmak için elimde boş bir tüfikle geziyordum.

Bu düşünce olduğum yerde donup kalmama neden oldu. Kahkahamı bastırdım, dehşete düşmüştüm. Ona ihtiyacım olmamıştı ama ya olsaydı? Ya bir kurt, ayı ya da panterle karşı karşıya gelseydim? Ya da *Raph'*le?

Şansım yaver gitmişti. Tüfeğe ihtiyacım olmamıştı, bu da şu dersi öğrenmek için hayatta olduğum anlamına geliyordu: Hiçbir şeye kesin gözüyle bakma.

Yayı ve değneği alıp yola çıktım, sinirlerim gergindi. Kendimi korunmasız hissediyordum. Yayı fena kullanmıyordum ama kendini korumak için pek kullanışlı değildi, özellikle hazırlıksız yakalanırsam. El baltam da vardı, kalçama bağlanmıştı, ancak eğer onu kullanmak zorunda kalırsam, büyük ihtimalle iş işten geçmiş anlamına gelirdi.

Rüzgâr ve yağmur kulübenin enkazındaki küllerin büyük bir kısmını temizlemişti, bu da orada neredeyse hiçbir şeyin kalmamış olduğunu gözler önüne seriyordu. Eşikten adımımı atarken duraklamadım. Eğer durursam korkaklık edip geri dönerdim.

O yüzden içinden geçtim, külleri ayrıştırdım, tekmeledim. Birkaç sahipsiz metal parçası buldum. Bir iki konserve öyle kötü yanmıştı ki parçaları eksilmiş, içindekiler yanmış ya da bozulmuştu. Kavanozlar çatlamış ve kararmıştı. Metal çekmece sapları ve başka bir el baltası başı, iki kararmış bıçak ve sadece yarısına kadar yanmış bir çuval bezi buldum.

Az da olsa işe yarayabilecek gibi görünen her şeyi topladım.

Tüfekleri batı duvarının çökmüş yığını içinde buldum. Mermiler yangının ısısında patlamıştı ve sağlam duran bir iki mermi de kararmıştı. Onlara hiç güvenmiyordum.

En azından neyin ters gitmiş olduğunu görebiliyordum. Yanmadan kalan bir kutu parçası vardı. Farkı bir renkteydi ve üzerinde .223 damgası vardı. Bendeki içine .223 mermisini alan tüfek olmalıydı. Diğer tüfeklerin hepsi mahvolmuştu, yani elimdeki mermiler hiçbir işe yaramazdı.

Tüfekleri yine de aldım. Onlarla ne yapacağımı bilmiyordum ama namluları düz ve metaldi, hiç olmadı bir şeyi dik tutmak için kullanırdım.

Açıklığın uzakta kalan tarafındaki hareket gözüme takıldı. Bir şey yere doğru vuruyor ve çırpınıyordu. Kavrulmuş metal yığınımlı kulübenin yanında bırakıp oraya doğru gittim.

Odun yığınına kaplayan muşamba, bir ağacın köklerine sıkışmış, rüzgârda çırpınıyordu. Bir şekilde kopup serbest kalmış olmalıydı. Hâlâ tek parça halindeydi ve sadece bir kenarı birazcık yanmış, plastik ipliği erimişti.

Onu sırtıarak katladım. Büyüktü ve su geçirmezdi. Kuru kalsanız, üşümezsiniz. Üşümezseniz, hayatta kalırdınız.

Az kalsın gümbürtüyü kaçıırıyordum. Babam öldüğünden beri gelen ilk uçak değildi ama her seferinde ağzımın gerisinde o ekşi korkunun tadını alıyordum. Gelen onlar mıydı? Raph, Daniel ve pilot, bıraktıkları şeyi almaya mı gelmişlerdi? Benim burada olduğumu öğrenmişler miydi? Ya beni öldürmek için geri geldilerse?

Aceleyle bulduklarımı koyduğum yere döndüm. Muşambayı hepsini yükleyecek şekilde yaydım, sonra da hepsini bohça yapıp olabildiğince hızlı bir şekilde ağaçlara doğru yola koyuldum. Uçak yaklaşmadan göz önünden çekilmem gerekiyordu. Ağaç hattında ağaçların arasına iyice sokuldum ve çömelip saklandım. Bunun büyük ihtimalle benimle hiç alakası yoktu, tıpkı uzaktan geçip giden, net bir şekilde görünmeyen diğer iki uçak gibi.

Ya da belki de, diyordu hain umudun sesi, birileri kurtarmaya gelmişti.

Griff dışında kimse benim burada olduğumu bilmiyordu. Fakat belki de geri gelmişti. Belki beni kontrol etmesi için birini göndermişti.

Bekledim.

Uçak yaklaştı. Yaklaştı. Sonra inmeye başladı ve nefesim gırtlığımda takılıp kaldı. Uçak döndü ve gölün yüzeyine ördekleri kaçıran sorunsuz bir iniş yaptı.

Bu Griff'in sarı uçağı değildi. Raph'in kırmızı uçağı da değildi. Bu soluk bir yeşildi ve içinde sadece tek bir adam vardı. Uçağın flotörüne hopladı ve yanmış kulübeye baktı.

Elini ağzının iki yanında birleştirerek, "Kimse var mı?" diye bağırdı.

Cevap vermeli miydim? Dudağımı ısırdım.

"Kimse var mı?" diye seslendi yine.

Bekledi, etrafa bakındı. Kokpite geri tırmandı, gidecek diye düşündüm ama sadece düşünüyor gibi görünüyordu çünkü yeniden dışarı çıktı ve kıyıya geldi. *Raph'in adamı olamaz*, diye düşündüm. Eğer onun adamı olsaydı, babamın ölmüş olduğunu bilirdi.

Ancak bu onun iyi biri olduğunu göstermezdi. Sahile yürürken onu izlemek için sessizce yaklaştım ve nefesim boğazımda düğümlendi. Silahı vardı. Tıpkı Daniel ve Raph'inki gibi bir tabancası vardı, yan tarafında kılıfının içindeydi. Yaklaştı ve yanmış yapılara baktı ve tıpkı Raph gibi yere tükürdü.

Üç enkazın da etrafında dolaştı. Kulübe, baraka, dış tuvalet.

Defter kulübenin kapı eşiğinin hemen iç kısmında duruyordu. Eğer onu bulursa, burada olduğumu anlardı. Her şeyi öğrenirdi.

İstediğim de bu değil miydi?

Adam çömeldi ve bir avuç külü alıp ufaladı. Sonra ayağa kalktı, şapkasını çıkardı, kafasını ovuşturdu. Şapkasını yeniden taktı.

Suya doğru kararlı, uzun adımlarla geri yürüdü.

Ona seslen, diye düşündüm. *Seslen. Seslen.*

Ama boğazım sımsıkı kapanmıştı.

Beni vurabilirdi.

Soğuk beni öldürebilir.

Beni babamınki gibi bir mezara gömebilirdi.

Açlıktan ölebilirim.

Uçağa bindirip beni Raph'le Daniel'ın yanına uçurabilir ve benim onları gördüğümü söyleyebilirdi.

Kıyıdayamadım. İstiyordum ama yapamıyordum. Sırtüstü yuvarlandım ve gözlerimi sıkıca kapatıp motorlar çalışmaya başlayana kadar yumruklarımı sıktım.

Uçak kalkana kadar.

Ses azalana kadar.

Yeniden, sessizlik içinde yapayalnız kalana, hava ayazla incelene kadar.

TİLKİ ÖLMÜŞTÜ.

Onu kampın yakınında bir yerde parçalanmış halde buldum. Eşyalarım ısırılmış, yırtılmış, etrafa dağılmıştı. Her yerde kan varı, giysilerimi kirletmiş, yerleri lekelemişti.

Kanın birazı tilkiye aitti. Ya da hepsi mi acaba? Bilmiyordum.

Kanı toprakla örttüm. Temizleyebildiğim şeyleri temizledim. Tilkinin cesedini açıklığa geri götürdüm ve bir kütüğün üzerine koydum. Ona, "Üzgünüm," dedim. Kürkünü okşadım. Parçalanmış olmasına rağmen yumuşaktı.

Derisini yüzmeliydim. Etini ve kürkünü kullanmalıydim. Ancak şimdilik sadece kütüğün yanına oturdum ve kendimi çok daha yalnız hissettim.

Ağlamaya başladım. Kendimden bu yüzden nefret ettim. Bu aptalcaydı. Enerji israfıydı, su israfıydı. Ama ağladım çünkü tilki en azından birkaç günde bir gördüğüm bir şeydi. Ona isim bile vermiştim. Vermemem gerektiğini biliyordum ama aklımdan ona hep George diyordum.

Çünkü George pisliğin tekiydi, tilki de öyleydi.

Tilkiye yeniden, "Üzgünüm," dedim. Yumruklarımınla gözyaşlarımı sildim ve kocaman bir nefes aldım. O adamın yanına gitmiş olmalıydim. Bu riski göze almış olmalıydim. Bu benim kurtarılmam için fırsattı ve onu kaybetmiştim.

Bo ormanın içinden aylak aylak geldi. Titreyerek nefesimi bıraktım, fark ettiğimden daha fazla rahatlamıştım. Ona, "Hey,

oğlum. Nerelerdeydin?" diye sordum. Bir elimi uzattım. Beni görmezden geldi ve gergin bacaklarla gidip tilkiyi kokladı.

Yaralanmış görünmüyordu. Burada bir tilki bulmayı bekliyormuş gibi de görünmüyordu. Havladı ve hırladı, sonra kulakları dikilmiş bir şekilde ağaçlara doğru döndü.

Aniden içimi bir huzursuzluk kapladı ve ayağa kalktım.

Eğer tilkiyi Bo öldürmediyse, ne öldürmüştü?

Tilkinin leşini bulduğum yere geri yürüdüm. Çamurun üzerinde hep pati izleri vardı. Tilkininkileri seçmek kolaydı ama Bo yanımdan geçip eksiksiz bir ayak izi bırakınca büyük izlerin hepsinin ona ait olmadığını fark ettim.

Üçüncü bir grup iz daha vardı. Köpekgillerden. Bo'dan daha büyüktü ve Bo en az kırk beş kilo olmalıydı. "Tanıdığın biri mi Bo?" diye sordum. Bo ağaçlara doğru bakarak homurdandı.

Ürperdim. Rolly beni endişelendirmiyordu ama tilkiyi parçalayan çenenin benim etime de girdiğini kolaylıkla hayal edebiliyordum.

El baltamı yanımda taşıdım, tilkiyi de parçalamak için kamp yerinden bayağı bir uzağa götürdüm. Kamp yerinde yemek pişirmemem gerektiğine karar verdim. Tilkiyi sürekli oraya getiren şey yiyecekti ve dışarıda kamp yerime musallat olmasını istemediğim çok daha tehlikeli şeyler vardı.

İşim bittiğinde elimde et ve derbeder olmuş bir tilki derisi vardı. Hâlâ kanlıydı, üzerinde hâlâ yapışık duran et ve yağ parçaları vardı ama sanırım onları sıyrabilirdim ve hâlâ bütün duran iyi bir kısım vardı.

Tilki kürkünden eldivenler. İşime yarayabilirdi.

Belki de tilkiyi öldüren şey her neyse onun sayesinde hayatta kalacaktım. Ya da geri gelip beni de öldürecekti.

Eti Bo'yla paylaştım. O ayak diredi, benimse eti muhafaza etmek için hiçbir olanağım yoktu. Ayrıca bugün balık yemiştim ve bu bir ya da iki günden daha fazla yetmeyecekti.

Parmaklarımdaki yağı yalayarak temizledim ve ateşin alçalmasını izledim. Yiyeceğim vardı. Bir gün daha yaşayacaktım. Ancak daha uzun yaşamak için aklıma geleni yapmaya devam edemezdim. Eğer bu oyunu zekice oynamazsam sonum tilki gibi olacaktı.

Örneğin daha fazla yakacak oduna ihtiyacım vardı. Sürekli balık tutuyor ve avlanıyordum, o sırada kesme, toplama ve bölme gibi sıkıcı işlerde geride kalmıştım.

Odun kesme işinin başına geçmem gerektiğini biliyordum. Devasa yığınlara ihtiyacım vardı çünkü kışın bazı günlerinde hava dışarıya çıkılmayacak kadar soğuk ve karanlık olacaktı. Ya da hastalanabilir, yaralanabilir ve birkaç gün boyunca içeride kalmak zoruna kalabilirdim. Çamur üzerinde bir hesap yaptım, tahmin ve tecrübelerim de birleşince ortaya şu ana kadar yapmayı başardığımın on katı kadar bir rakam çıkmıştı.

Odun toplamak çok zor olmak zorundaymış gibi görünmüyordu ama ben yavaşttım ve ateş açgözlüydü. Özellikle de çoğunlukla sadece düşmüş dalları toplamak durumunda kaldığım için; sadece el baltamla ağaçları deviremiyordum. Denemediğimden değil, büyük balta için bir sap yapmıştım ama başını sağlam bir şekilde oturtamamıştım. Onu ilk kullandığımda sapı kaydı, ağırlığı yanlış yerdeydi ve onu garip bir şekilde savurdum ve eğer bacağım iki büküm olmasaydı herhalde onu kopartmış olurdum.

O yüzden oduna ihtiyacım vardı ama odun yeterli değildi.

Suda yüzen oltaları kontrol etmem gerekiyordu. Eğer çürüyene ya da başka balıklar onları çalana kadar orada dururlarsa bana bir faydaları olmazdı.

Avlanmam gerekiyordu.

Su getirip kaynatmam gerekiyordu.

Bir dal aldım ve çamurun içinde bir şema çizerek günü bloklara ayırdım. Göle yürü. Oltaları kontrol et. Balık tut, belki, ya

da avlan. Kampa geri dön. Su kaynat ve odun kes. Uyu. Sonra tekrar sabah olacaktı, sonra tekrar göl.

Kendime, *Bunu yapabilirim*, dedim. Karmaşık değildi, sadece zordu.

Yakacak odun, balık, su, avlanma. Başka ne kalmıştı?

Sadece tek bir şey: Kış.

BUGÜN GÖLÜN KIYISINDA buz vardı. Sadece ince bir tabaka, uzun süre dışarıda bırakılmış bir bardak sütün üzerinde oluşan tabaka gibi. Onu ayağımla kırdım. Yakında bu buz suyun yüzeyine yayılacaktı. Kano için fazla kalın, benim için fazla ince olacaktı.

Gölün üzeri donduğu zaman balık tutmak için buzı kırmam gerekecekti. Yeterince kalınlaştığında üzerine çıkıp balık tutmak için bir delik açabilirdim ama bir süre boyunca ince ve kırılgan olacaktı ve çıkamayacaktım.

Ne kadar süre boyunca böyle olacaktı bilmiyordum. Bir hafta mı? Bir ay mı? Bunu yalnızca hava durumunu sunan adam biliyordu ve benim bir radyom yoktu. *Yirmi derece, kar yağışı bekleniyor, Jess de bugün sular içinde boğularak ölmeden buzun üzerine çıkabilir.*

Keşke.

En azından yakında etimin daha uzun süre taze kalacağı kadar soğuk olacaktı. Onu alıp karın içine gömebilirdim. Tabii etimin olduğunu varsayarak konuşuyordum ve etim yoktu.

Yüzen oltalar boştu. Bir tanesine balık gelmişti ama onu kanoya çekemeden kurtuldu ve karanlık suların içine kayboldu.

Sahile geri döndüm. Kavanozlarımı suyla doldurdum. Kampa ağır adımlarla geri döndüm. Kapanları yeniden kontrol ettim. Bazılarındaki yem alınmıştı ama boşlardı. Üzümler de gitmişti, en çürüğüne kadar her biri. Yaban hıyarları ölmüştü.

Ağır adımlarla geri geldim, odun kesmeye başladım. Bugün yakacak odun kesecektim. Her gün, yakacak odun kesecektim.

Belki yarın bir şeyler yerdim.

Bo benimle birlikte ilk kez gle geldi, genellikle uzak durmasına rağmen. dl mamalar bitmek üzereydi. Birkaē tanesini kendim yemeyi denemiştim ama Bo bana ihanete uğramış gibi bir bakış atınca ona birkaē kaloriden daha fazla ihtiyaēım olduğuna kanaat getirdim. Mamalar cebimdeydi, belki de o yüzden kanoyu gle ittiğimde iēine atlamıştı. Ne de olsa zayıf görünüyordu. Neredeyse benim kadar aētı.

Gölün zeri soğuktu. Bo'nun yanımda olması, sıcak gövdesini bacaklarıma dayaması rahatsız etmiyordu. Yüzen otlara doğru kürek ēektim. Eğer hiēbir şey yoksa ne yapacağımı bilmiyordum. ēok yorulmuştum. Yutkunmak bile beni yoruyordu. En son ē gün önce bir şeyler yemiştim. Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Yüzen oltaların arasındaki kordon gergin bir şekilde suyun üzerinde ēekiliyordu. Bu bir balık olduğu anlamına mı geliyordu?

Kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle ve sertēē ēarptı ki atışını dişlerimde hissettim. Uzandım ve en yakındaki yüzen oltayı aldım. Kendime doğru ēektim ve elimde sertēē seğirdi.

Bir rahatlama ve sevinē narası attım ve onu kanoya doğru daha da hızlıca ēektim. Oradaydı; büyük, şişman bir balıktı, nkolum kadar uzundu, daha da uzundu hatta. Onu kaldırırken sağa sola ēırpındı. Bo ayağa fırladı ve geriye ēekilip bana boşluk bıraktı; kuyruğu sallanıyordu, dili ağzından dışarı sarkmıştı.

Balığı kayığa bıraktım. Sonunda, sonunda. Yüzen oltaları suya geri bırakmak iēin kancayı ēekip ēıkardım.

Balığın sırtı gerildi. Debelendi. ēırpınarak kanonun dibine kadar gitti. Kendisini savurup kanodan atlamasın diye üzerine atıldım. Düşünmüyordum, sadece bütün bu yiyeēeđin kaēıp git-

mesi yüzünden acayip paniklemiştim. Kano sallandı. Ayağım ortadaki oturağa takıldı, öne doğru uçtum.

Dizim kanonun yan tarafına *tak* diye vurdu ve bacağımdan bir acı geçti ama onu algılamak için sadece bir saniyem oldu ve ben, balık ve havlayıp önümden çekilmek için arkaya zıplayan Bo dengesini bozunca kano altımdan yana doğru hızla kaydı, sonra ters döndü ve kendimi suda buldum.

Soğuktu. Hissettiğim her şeyden daha soğuktu. O kadar soğuktu ki göğsüm sıkıştı; düşünemedim, hareket edemedim.

Bir an için suyun yüzeyinde durdum; battım, uzuvlarım suyun içinde iki yana açılmış, yalnızca bulanık karanlığın içine bakıyordum.

Üzerimdeki su çalkalandı. Omzuma bir pati çarptı ve beni itip suyun daha da derinlerine gönderdi ama beni aynı zamanda da içine girdiğim hipnozdan çıkardı. Uzuvlarımı suyun içinde hareket ettirdim. Giysilerim beni aşağı çekiyor, daha yavaş hareket etmeme neden oluyorlardı. Özellikle de ayaklarımı ağırlaştıran ayakkabılarım.

Yüzmeye çabaladım ama bu ağırlık çok fazlaydı.

Botlarımdan birini tuttum ve çektim. Bağcıkları gevşekti, yoksa asla bu kadar hızlı bir şekilde çıkaramazdım. Zorlayıp önce bir botumu, sonra da diğerini çıkardım, durup fazla derine batmamak için kollarımla suyun içinde kollarımı döndürdüm.

Bu yalnızca birkaç saniye sürdü, sonra yüzeye doğru çırpındım.

Çok uzaktaydı. Çok uzun sürüyordu ve artık ciğerlerim yanıyordu. Tepemdeki titreşen ışığa doğru uzandım ama havaya erişemiyordum; sonra elim yeniden Bo'nun patisine çarptı ve bu sefer tutundum.

Bu bana doğru sendeledi ama sıkıca tutundum. Çektim. Ayaklarımı ve diğer elimi yukarıya doğru yüzmeye çalışmak için kullandım ve Bo'yu suyun altına çektim ama yüzeye çıkmıştım.

Hızla nefesimi içime çektim ve Bo'yu kolumu boynuna sara-
cak kadar bir süre bıraktım. Bo yüzeye çıkarken hırladı, başını
çevirip beni ısırmaya kalktı. Dişleri omzumun üzerindeki sırlı-
sıklam kumaşa takıldı.

Hemen beni bıraktı. Sanırım bir an için ben olduğumu an-
lamamıştı ama şimdi hırlamıyordu.

Nefes alıyorduk. Fakat su buz gibiydi ve onun içinde uzun
süre hayatta kalamayacağımızı biliyordum. Belki birkaç daki-
kamız vardı.

Kano ters dönmüştü. Ona doğru Bo'yu da benimle birlikte
çekmeye çalışarak tek kolumla yüzdüm. Bo ne yapmaya çalış-
tığımı anladı ve bir an sonra kanoyu tutabilecek kadar yakına
gelmişim.

Üzerinde ağırlığım olmayınca Bo daha rahat yüzüyordu. An-
cak soğuk ikimizin de işini çok çabuk bitirecekti.

Çabuk olmam gerektiğini bilerek, "Üzgünüm, Bo," dedim.
Ona yeniden tutundum, kanoyu yeniden doğrultabileyim diye
dengemi sağlamak için onu kullandım.

Bo viyakladı ama beni yeniden ısırmadı. Kano devrildi, sal-
landı. Bütün gücümle ittim ve ikimizi de yeniden suyun altına
daldırdım ama kano döndü.

Kano düz durdu. Şimdi tek yapmam gereken onu altüst et-
meden içine geri girmekti.

Eğer yan tarafından içine tırmanmaya çalışırsam yeniden yu-
varlanırdı. Bo'yu geminin başına doğru çektim. Dişlerim birbi-
rine vuruyordu. Parmaklarımı ve ayaklarımı hissedemiyordum.

Görüşümdeki her şey git gide puslanıyor gibiydi. Bu iyiye
işaret değildi.

Küreğim kanonun baş tarafının yakınında yüzüyordu. Ge-
çerken onu yakaladım ve kanonun içine attım. Kanoya geri bin-
diğimizde gölün ortasında öylece kalakalıp donarak ölmenin
bana bir faydası olmazdı.

Kano suyun içinde alçakta duruyordu. Kendisi de neredeyse suyla dolmuştu ama hâlâ suyun yüzeyinde durabilmesine inanmıyordum. Parmaklarım kaydı ama onlara bakıp kapanmaya zorladım.

Bo'yu iterek kendimi kaldırdım. Bir deneme. Tek bir şansım olabilirdi o yüzden bütün kuvvetimi kullandım, sonra da kendimi kanonun dibinde yatarken buldum; uç tarafı karnıma batıyordu ve suratım kanoyu dolduran sudan bir santimetre uzaktaydı.

Su kanoyu batırıyordu ama kendimi öne doğru çekip içeriye girmek elimi kolumu çırparken dengede durmasını sağladı. Bedeniğim baştan ayağa titredi. Bu en azından soğukla mücadele etmeye çalışacak enerjiye sahip olduğunu gösteriyordu.

Olta kutum gitmişti. Sadece kürek vardı. Ağırlığımla birlikte kano suya daha da batıyordu. Küreği kaptığım gibi kanonun içinden suyu boşaltmak için kullandım. Çok iyi bir kepçe görevi görmüyordu ama su o kadar yüksekti ki önemi yoktu.

Hem suyun yüzeyinde kalmak hem de ısınmak için delirmiş gibi uğraştım, Bo da yanımda inildeverek patileriyle yüzüyordu. Kürek fayda etmemeye başladığında ellerimi kullandım. Zaten uyuşmuş oldukları için suyun içine geri soktuğumda bir önemi olmadı.

Ne kadar süre uğraştığımı bilmiyordum. Sanki su seviyesi hiç alçalmıyormuş gibi geliyordu, o anda Bo'nun artık viyaklamadığını fark ettim. Susmuştu, hareketleri daha yavaştı, kafasının yarısı suyun altına batıyordu.

Eğer kanoya binerse devrilebilirdik.

Binmezse boğulacaktı.

Ne yapılması gerektiğine şüphe yoktu.

Kanonun baş tarafından ona ısıklık çaldım. Yüzerek bana doğru döndü. Olabildiğince sağlam bir şekilde ortada oturdum ve onu kaldırmak için uzandım.

Kano korkutucu bir şekilde yalpaladı. Bo'yu doğruca geriye çektim, yere uzanıp pençeleriyle üzerimden kanonun ortasına gitmesine izin verdim. Sağa sola sallanırken ağırlığımı olabildiğince merkezde ve yayılmış bir halde tutmaya çalıştım.

Kano yuvarlanmaya başladı. Kendimi diğer tarafa attım, Bo da öyle yaptı ve diğer tarafa doğru gitmeye başladık ama ben diğer tarafa doğru geri sallanınca kano doğrulup yerine geri oturdu.

Bo kanonun baş tarafına tırmanıp oradaki küçük oturağa çıktı, sıırıslılandı, soğuktan titriyordu ve nefes nefeseydi. Ben de kış tarafına kuruldum.

Seni ilk soğuk öldürür.

Hâlâ hayatta olduğumuz gerçeğini takdir etmek için zamanım yoktu. Kürek çekmeye başlamak zorundaydım.

Nasıl geri döndüğümü bilmiyordum. Daha sonra ateşin başındayken hiçbirini hatırlayamadım. Çakılların kanonun altına sürtündüğünü, sonra da aynı çakıllara ellerim ve dizlerim üzerinde çöktüğümü hatırlıyordum.

Ayağa kalkmaya karar verdiğimi hatırlamıyordum. Yeşil parlamalar ve hayal meyal bir acı hissi dışında ormanın içinden yürüdüğümü hatırlamıyordum.

Sabah yaktığım ateşin közlerine üflediğimi ve bir alevin yükselişini izlediğimi hatırlıyordum. Odun üzerine odun eklediğimi hatırlıyorum. Fakat giysilerimi çıkardığımı ya da kuru giysiler giydiğimi hatırlamıyordum. Çoraplar, iç çamaşırım, tişörtüm, kot pantolonum. Kazağım, montum, yağmurluğum yoktu.

Hafızam sıçramalar yapıp duruyordu. Bo'nun yanıma uzandığını hatırlıyordum. Bunu yapmaması gerektiğini çünkü ıslak olduğunu ve yeniden ıslandığımı düşündüğümü. En azından ısıyor olduğumuzu düşündüğümü.

Sonra başımı Bo'nun yanına yaslayarak yattım, ne kadar da sıcak, sımsıcak, ne kadar da güzeldi diye düşündüm.

Sonra Bo doğruluverdi. Kafamı yere çarpıp irkilerek uyan-
dım ve ateş dışarıya yayıldığı için bu kadar sıcak olduğunu fark
ettim. Ateşi fazla yüksek yakmıştım. Sığınağımın alt kısmına ve
mükemmel tutuşturma malzemesi olacak derecede kurumuş
çam dikenlerine erişmeye çalışıyordum.

Kıvılcımlar saçtılar ve alevlendiler. Ateş sığınağın duvarı bo-
yunca yükseldi.

Bo hırlayarak geriledi. Çıkış kapanmış, ateş arkasındaki des-
tek kütüklerini tutuşturup fazla büyümüştü.

İçerisi dumanla dolarken uyuşmuş bir halde bakakaldım.
Dallar yanarken üzerime tutuşmuş dikenler saçıldı. Elimin arka-
sına çarptıkları zaman feryat ettim, onları silkeledim ve sonunda
hareket ettim. Sığınağın başını kapatmak için yaptığım ızgaraya
omuz attım ve itip söktüm. Bo ileri atıldı ve bana çarpıp beni
kayaya doğru savurdu. Tam onu takip edecektim ki, durdum.

Sahip olduğum her şey buradaydı.

Giysilerimi kaptığım gibi arkama doğru, sığınağın dışına at-
tım. Spor çantamla sırt çantamı kaptım ve öksürerek, gözlerim
dumandan yanarak dışarıya süründüm. Alevler artık huş ağacı kü-
tüklerini ve kalasları tutuşturuyor, sığınağın tamamını yutuyordu.

Onu kurtarmak zorundayım, diye düşündüm ancak bu tutarlı
bir düşünce değildi. Panik beni ele geçirdi ve en yakındaki huş
ağacı kütüğünü tuttum. Hızla dümdüz kendime doğru çektim
ve kayadan öne doğru düşürdüm.

Halat hâlâ bütün kalasları ve kütükleri bir arada tutuyordu.
Kütük devrilince geri kalan her şeyi de beraberinde sürükledi.

Sığınak bir kıvılcım ve köz yağmuruyla yıkıldı. Çıglık attım, yere
düşecek gibi oldum ama sadece geriye doğru tökezledim. Ateş
kayanın bir ucunda hâlâ her şeyi yutmaya çalışarak kükrüyordu ve
benim onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Geri çekildim, eşyamı etrafımda topladım ve yere çömeldim.

Bo'yla birlikte yanışını izledik.

ÇOK ÜŞÜYORDUM. VE çok açtım. Ve ne yapacağımı bilmiyordum. Sığınağım gitmişti. Ayaklarım kan içindeydi. Isınamıyordum.

Kano da gitmişti. Kıyıdan uzakta yüzüyordu. Geri geldiğimde onu yeterince yukarıya çekmemiş olmalıydım, o da serbest kalıp suya açılmıştı. Sadece dokuz metre uzaktaydı ama peşinden yüzemezdim.

Başka balık yoktu.

Başka kurşun yoktu.

Çok acıkmıştım.

KÜÇÜKKEN BİR AYIM olduğunu hatırlıyordum, içi doldurulmuş bir ayı. Oyuncak ayı gibi değil, dört pençesi üzerinde duran, yumuşak kürklü, gerçeğe benzeyen bir ayıydı. Sanırım onu bana babam almıştı. Muhtemelen onun minik ayıcığı olduğum içindi. Öyle olmalıydı. Çoğunlukla böyle olduğunu düşünüyordum çünkü annem söz konusu o olduğunda hep bir tuhaf davranırdı, onu bu kadar çok seviyor olmam ve yatağa onu da alarak girmem falan konusunda. Annem bu duruma tatlılıkla yaklaşırdı ama aynı zamanda da bana onun sanki benim anlamadığım başka bir anlamı varmış gibi tuhaf bir şekilde bakardı. Sanırım vardı da; bu – bilmiyorum, babamı sevdiğim, ondan nefret etmediğim anlamına falan geliyordu ve annem belki de bizi terk ettiği için ona kızgın olmamı istiyordu ancak o daha sonra olmuştu, ben daha kızgın olmanın ne olduğunu bilmiyordum ve babam bir hikâye gibiydi, dışarıda bir yerde Koca Ayak gibi bir *baba* vardı. Bilmiyordum. Bu sadece—

DÜŞÜNMEK ZORLAŞIYORDU VE hâlâ yiyeceğim yoktu.

Her şey gitmişti ve hiçbir şeyim yoktu. Sadece bu sabah kıyından minik bir balık yakalamıştım ve hepsini yemiştim. İç organlarını bile, çoğunu yani, pişirip yemiştim çünkü başka bir şeyim yoktu. Yakında, bugün, farklı bir şey yapmak zorundaydım ya da şansımın açılması gerekecekti. Ve şansımın artık tamamen tükenmiş olduğunu düşünüyordum.

Dün gece bir fırtına  kmış, karla karışık yağmur r zg rla birleşmişti ve uyandığımda bütün dünya buzla örtülmüştü. Giyilerim bile kaskatıydı. Sığınağın hiçbir kısmını yeniden inşa etmemiştim, o yüzden Bo'yla tekrar kayanın altına sokulmuştuk. Kaya, yağmurun büyük kısmından koruyordu fakat tamamen engel olmadığı için bütün o k  k damlacıklar birikmiş ve donmuştu. O yüzden doğrulunca  atırdadım; dışarıya adım atmayı göze almadan önce ateşi yakıp yanında bir saat boyunca oturmam gerekti. Öğleden sonra buz erimişti ama fazlasıyla geri gelecekti.

Ayağımı sarmak için tiş rtlerimden birini kesmek zorunda kaldım. Ayaklarımı temiz, kuru ve sıcak tutmak zordu ama ancak bu şekilde iyileşebilirlerdi. Ve yürümek için ayakkabılara ihtiya ım vardı fakat elimden gelen en iyi şey üzerlerine Çoraplarımı bir katman gibi geçirmek, sonra da halattan geriye kalanlarla üzerlerine muşamba bağlamaktı. Bu yürümeyi daha da zorlaştırıyordu ancak en azından ayaklarım  ş m yor ve par alanmıyordu. Ama yürüdükçe düğümler ya da muşamba kayıyordu.  kide bir durup onları düzeltmek zorunda kalıyordum ve her adım canımı yakıyordu.

Başka bir sığınak bulmak zorundaydım. Yiyecek bulmak zorundaydım. Henüz bu işin sona erdiğini düşünemezdim. Hâlâ d ş nebilirken ve hareket edebilirken bunu yapamazdım. Suyum vardı, Bo vardı, yakacak odunum vardı ve henüz kış bile gelmemişti. Tam olarak yani.

 abalamaya devam etmek zorundaydım.

SENİ İLK SOĞUK öldürür. Sığınak üzerinde çalıştım. Elimde çok bir şey kalmamıştı: iki kütük, bir kalas. O yüzden halattan ve muşambadan elimde kalan parçaları aldım ve kayanın üzerine çadır gibi gerdim. İki taraftan da zemine ulaşacak kadar büyük değildi ve alta bağlayacak kadar halatım yoktu.

Ben de onun yerine ağırlık koydum.

Kavanozlardan altı tanesini alıp taş ve suyla doldurdum, sonra da muşambada delikler açtım ve kavanozları halat parçaları ya da tişörtümden kopardığım şeritlerle deliklere bağladım. O şekilde kayanın üzerinden sarktılar ve ağırlıkları muşambayı olduğu yerde tutmaya yetti.

Bu fikir kulağa zekice gelmişti, ta ki gece olup yanında rüzgârı getirene ve muşambanın kenarını kaldırına kadar. Delikleri muşambanın kenarına fazla yakın açmıştım; yırtıldı.

Kenarı havaya kalktı, sonra da altta ağırlıkla yere doğru sabitlediğim yerden serbest kaldı ve saniyeler içinde yırtılıp düşmeye başladı, cam kavanozlar da takla atıp tuzla buz oldu ve yeniden sıfır noktasına döndüm.

Yağmur başladı.

Kayaya davul gibi vuruyordu. O kadar şiddetli bile yağmıyordu ama sesi tenimin karıncalanmasına sebep oluyordu. Kulaklarımı kapattım, gözlerimi sıkı sıkı yumdum, uyumaya çalıştım ama yapamadım. Muşamba faydasızca rüzgârda çırpındı, yağmur kayaya patır patır yağdı, Bo'yu kendime çekip gövdesinin yanına yüzümü bastırdım ve inledim.

Başka bir şey denemem gerekiyordu ama bunun ne olduğunu düşünemiyordum. Tek yapabildiğim yemek yemeye ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünmekti.

Doğruldum. Bo beni aç, güven dolu, umutlu gözlerle izledi. Yağsız görünüyordu. Kaburgalarını seçebiliyordum. Benim şu anda daha kötü görünüyordum biliyordum. Suratımdaki kemiklerin derime bastırıldığını hissedebiliyordum. Kaburgalarım dışarıya doğru çıkıntı yapıyordu, karnım içeriye doğru göçmüştü.

Açlıktan ölüyordum. Bu kelimeleri öylesine, laf olsun diye o kadar çok kez söylemişim ki. *Hadi öğle yemeği yiyelim, açlıktan ölüyorum.* Eski halimi tokatlamak istiyordum. Daha da kötüsünü yapmak istiyordum.

Bo'yla sonuncu ödül mamasını çoktan bölüşmüştük. Artık çaresiz, sabırsız bir yürüyüşümüz vardı; çenelerimiz yiyecek olabilecek her şeye doğru seğiriyordu. Acaba beni terk edecek miydi?

Acaba onu öldürmeli miydim?

Bu düşünce yüzünden ağlamak istedim ve şu anda ağlamak canımı yakıyordu. Hep o gırtlığımdan zorla yükselen ve sanki sırtım yırtılıyormuş gibi hissettiren yıkıcı hıçkırıklardan çıkırıyordum ve çıkan sesler korkunç, ölüyormuşum gibi seslerdi. Ağlayınca Bo kucağıma kıvrıldı ve çenemi yaladı, bu kendimi sadece daha da kötü hissetmeme yaradı, onu itip uzaklaştırdım, o da sadece bir inilti çıkarıp bana kendini daha da kuvvetlice bastırdı, ben de kendimi berbat hissedip daha da çok ağladım.

Ve sonra ağlayarak ziyan ettiğim bütün enerjiyi düşündüm.

Çok şey kaybetmiştim. Daha zayıftım. Hava daha soğuktu. Silah için mermim bile yoktu.

Eğer mermim olsaydı belki avlanabilirdim. Eğer aklım olsaydı o diğer kutuyu almış olurdu ve sonra... Ama ben onun yerine aldığı şeyin ne olduğunu bile kontrol etmeyen aptalın tekiydim.

Hiçbir şeyim yoktu. Tüfek bir işe yaramazdı. Sadece bir so-
paydı. En fazla bir değnek olabilirdi ve o zaman bile bir halta
yaramayacak kadar kısa kalıyordu.

Dur.

Yeter artık. Dur.

Düzenli nefesler almaya odaklandım. Yağmurun sesini bas-
tırmak için onun yerine nefes alışlarımı dinledim. Kalbimin atış-
larını. Her atış bir umuttu. Henüz ölmedim. Henüz ölmedim.

Gözlerimi gözyaşlarım kaçacak bir yer bulamayınca kadar
sıkıca kapattım. Pes etmeyecektim. Ölebilirdim ama burada işe
yaramaz hantalın biri gibi oturup ağladığım için ölmeyecektim.
Hiçbir şeyim olmadığını düşünmeme müsaade edemezdim. İlk
gün de böyle düşünmüştüm ve yanılmıştım.

Parmaklarımı Bo'nun kürküne daldırdım ve nefesimi, yeni-
den yavaşlayana kadar saydım.

Neye sahip olmadığının bir önemi yoktu. Önemli olan neye
sahip olduğumdu. Tamam, tüfek mermi olmadan bir işe yara-
mazdı. Fakat.

Fakat mermi vardı.

Gözlerimi gecenin içine diktim, yağmur inatla kayaya vu-
ruyordu. Kalbim göğsümde hızlı ve zayıf bir ritimle atıyordu.

Başka mermi vardı. Çok değil. Ama biraz vardı. Ve tam olarak
nerede olduklarını biliyordum.

Babamın cebindelerdi.

Babamı kulübede izlediğimi hatırladım. Mermileri kutuyu
sallayarak çıkarırken birbirine çarpıp takırdadıklarını hatırladım
(babamın oturağın altındaki boşluğa geri koyduğu kutuydu bu,
bunu o gün hatırlamış olmalıydım, ayrı duran kutuyu almamam
gerektiğini bilmeliydim). Babam onlara bir kere göz atarken sa-
bah güneşinde nasıl parladıklarını ve onları güvenli bir şekilde
montunun cebine yerleştirirken çıkan hışırtıyı hatırladım.

Ve sonra – sonra da kanlı sisi. Sonra babamın düşüşünü, çukura sürüklenişini, cesedinin üzerine yağan toprağı. Gömülmüştü. Kasayla ve babamla beraber, gömülmüştü.

Hâlâ oradaydılar. Toprağın altında. Ulaşamayacağım bir yerde. Tabii kazmazsam.

Bunu yapamazdım. Sadece birkaç mermi vardı. Beş altı tane. Daha fazlası olabilir miydi? Kaç tane almıştı babam? Hatırlamıyordum.

Belki beni kurtarmaya yetecek kadar vardı. Biraz yiyecek bulmaya yetecek kadar. Kuvvetime yeniden kavuşmaya, daha fazlasını bulmaya yetecek kadar yiyecek. Eğer sadece birkaç gün –bir hafta– daha hayatta kalmayı başarabilirsem...

Bilmiyordum. Belki yine de ölecektim. Muhtemelen ölecektim ama yine de denemek zorundaydım, değil mi?

Oraya geri dönmemiştim. Babamın mezarına. Öldüğü günden beri. Ancak yerini tam olarak hatırlıyordum. Gözlerimi her kapattığımda o günü hâlâ görebiliyordum. Çatırtı, itiliş, ölüm. Rüyalarımda annemin ifadesiz suratını görmediğim zamanlarda onu görüyordum.

Buraya gelmeden önce babamı en son gördüğüm zamanı hatırladım. Bizi ne son ziyaret ettiği zamanı. Eskiden o günden sonra bir daha neden gelmediğini merak ederdim, fakat bunu şu anda düşünmek bir kitabı büyüyünce yeniden okumak ve bütün esprileri birden anlayıvermek gibiydi.

Annemle Noel ağacımızı süslüyorduk. O beni en üst dallara ulaşabileyim diye kaldırıyordu ama süslerin çoğu yine de benim ulaşabileceğim hizada kümelenmişti çünkü hepsini ben asmak istemişim. Annemin sadece onları bana vermeye izni vardı. Sonra kapı çalındı ve annem kapıyı açmaya gitti. Bana süsleri asmaya devam etmemi söyledi, ben de bir yandan Noel şarkıları söyleyerek dediğini yaptım; ta ki kapıdan gelen sesler sadece konuşmayıp tartışmaya başlayana kadar.

Neler olduğuna bakmak için sessizce yaklaştım. Annem çok sık öfkelenmezdi; her zaman oldukça sakin ve güven vericiydi. Onu iyi bir pilot yapan şeylerden biri de kısmen buydu. Bizi bu kadar farklı yapan şeylerden biri.

Sundurmada bir adam vardı. Onu tanıımıyordum. Yanında belki de bir düzine alışveriş torbası vardı ve elleriyle jestler yaparak, yüksek sesle konuşuyordu, annem de ona neredeyse bağıırıyordu fakat ikisi de beni gördükleri saniyede sustular.

“Bu kim?” diye sormuştum ya da ona benzer bir şey. Annemin çok uzun süre bir şey söylemediğini, sonra da gülümsediğini hatırlıyordum.

“Baban Noel için gelmiş,” dedi. Onu o zaman tanımış ya da sadece kendimi onu tanıdığımı ikna etmişim. Koşup ona sarıldım, o da beni yakalayıp havaya kaldırdı.

Babam içeri girdi ve ağacın altına sürüyle hediye koydu, sayamayacağım kadar çoktu (zaten çok yüksek sayılara kadar çıkamıyordum ben de). Babam bana komik şeyler anlattı, içinde minik marşmelovlar bulunan sıcak çikolatalar içtik ve annem akşam yemeği için fazladan bir tabak koydu ve pek bir şey söylemedi. Ben bunun annemin benim için hazırladığı büyük bir Noel sürprizi olduğunu düşünmüştüm. Şimdi babamın izinsiz gelmiş olduğunu fark ediyordum. Anneme hiç haber vermedim. Bir günlüğüne gelmiş ve bana veda etmeden uçup gitmişti. Günlerce ağlamışım. Sanırım onun kalıcı olarak geldiği düşüncesini kafama oturtmuştum. Onun benim Noel hediyem olduğu düşüncesini.

Annem bununla ilgili hiçbir şey söylememişti. Onunla ilgili hiç kötü bir şey söylemezdi tam olarak, söylese de bu sadece tek bir kısa cümle olurdu, sonra da böyle demek istememiş gibi konuyu değiştirirdi. Bunun sonucunda ben babama duyduğum öfkenin üstüne anneminki de binmiş bir halde büyümemiştim

fakat aynı zamanda da babamla ilgili hiçbir şey öğrenmemiştim. Annemin bütün iyi hikâyeleri anlattığı da söylenemezdi.

Ben buraya gelmeden önce babamı gördüğüm, ona dokunduğum en güncel anım buydu. Ve bunu düşündüğüm her yıl daha az neşeli, daha berbat bir hale gelmişti. Fakat şimdi düşündüğümde beynim onu yeniden mutlu bir hale getirmeye çalışıp duruyordu. Onunla burada geçirdiğim zamanı düşününce bana sanki dünyanın en harika, en muhteşem zamanlarıymış gibi görünüyordu; öyle olmadığını biliyor olsam bile. Mutsuz olduğumu bilsem bile.

Sanırım babamı ölüyken, hayatta olduğu zamankinden daha çok seviyordum. Ya da belki de onu sadece özlüyordum ve bu farklıydı. Artık zihnimde aynı kişi değildi. Sürekli eğer burada olsaydı beni koruyacağını, seveceğini ve her şeyin iyi olacağını düşünüp duruyordum ve tartışmış olmamızı umursamak zordu. Zihnimde küçükken hayalini kurduğum babaya daha çok benziyordu. Benim için telaş yapıyordu. Bana tavşanlar getiriyor, ateşi harlıyordu. Bazen Griff'le birlikte anlattığı, beni güldüren hikâyelerini duyuyordum. Hayattaymış gibiydi.

Eğer mezara geri dönersem öyle olmayacaktı. Mezara gitmek onu yeniden öldürmek gibiydi.

Sadece oraya gitmek değil. Toprağı kazıp onu çıkarmak.

Kusacak gibi oldum.

Ağzıma yakıcı bir asit tadı geldi. Midem çalkalandı. Orada ne bulacaktım ki? Bir iskelet mi? Babamı gözleri kapalı ama öldüğü zamanki halde mi bulacaktım?

Hiçbir fikrim yoktu. Bunu düşünmek istemiyordum. Ama düşünmek zorundaydım. Yaşamak zorundaydım. Hayatta kalmak zorundaydım. Babam bunu yapmamı isterdi. Değil mi?

Babamın gerçekte ne istediğini bilmiyordum. Benim için ne yapardı bilmiyordum. Benden küçükken vazgeçmeyi kabul etmişti. Benim için daha iyi olabileceği zaman beni bırakmayı

reddetmişti. Burada olmam onun suçuydu ancak eğer o burada olsaydı iyi durumda olurum. Bütün bu olanlar korkunç, mahvolmuş bir karmaşaydı ve asla da düzeltilemeyecekti çünkü onu asla tanıyamayacaktım. Ölüp bir cesede dönüşmeden önce sadece birkaç günlüğüne benim için gerçek bir insan olmuştu.

Cesetlerin seçme hakkı yoktur – hayatta olsaydı böyle derdi. Şu anda benim adıma bir karar vermek için burada değildi.

“Tamam,” dedim. Bo biraz hoplayıverdi, bakıp da konuşanın ben olduğumu görünce tekrar yerine yerleşti. “Babam ne yapmamı isterdi bilmiyorum ama annemi biliyorum. O benim yaşamamı isterdi. Benim hayatta kalmam için ne gerekiyorsa yapmamı ve başka kimsenin lafına kulak asmamamı isterdi.”

Başparmağımın tırnağını ısırdım. Sanırım babam da bunu isterdi.

Aklımda canlandırıdığım hayali versiyonu bunu isterdi.

Bunu yapmak zorundaydım.

Elimde bir küreğin başı vardı. Onu barakadan çok uzun zaman önce almıştım. Hatta onu değneklerimden birine bile bağlamıştım ve baltanın aksine çoğunlukla işe yarıyordu. Onu geçici “dış tuvaletler” kazmak için kullanmıştım. Bu çok daha zor olacaktı. Toprak soğukken sertleşiyordu ve ben de çok güçlü değildim.

Bu da bunu şimdi yapmam için daha iyi bir sebepti. Eğer beklersem yapamayacaktım.

Denemek zorundaydım. Bu konuyu fazla düşünüp kendimi yapmamaya ikna etmeden önce. Daha fazla zayıf düşmeden önce. Yeterince kuvvetli olduğumu düşünmüyordum ama kendimi daha önce de şaşırtmıştım.

“Pekâlâ, Bo,” dedim. Sesim titredi. “Hadi gidip babamı bulalım.”

KÜREK ONU PEŞİMDEN sürüklerken tıslıyor ve yere sürtüyordu. Başımı yere eğik tuttum, kapüşonuma vuran yağmurun sesi aralıksız ve kaçınılmazdı.

Bo benimle birlikte yürüyordu. Gecenin bu saatinde, yağmurda neden çıkmış olduğumuzu bilmesi mümkün değildi ama bana hiç hak etmediğim bir güven ve umutla bakıyordu.

İlk başta kulübeye gittim; doğruca mezara giden yolu bilmiyordum. Öncelikle enkazda yönümü belirlemeliydim. Not defterinin hâlâ durmakta olduğu yere bir bakış attım. Griff yazın geldiğinde herhalde etrafı arayacaktı. Onu bulacaktı. Bilecekti.

Umarım yazdıklarım alınmazdı. Neredeyse gidip onu oradan alacaktım, onu ne kadar sevdiğimi ve bunların hiçbirinin onun suçu olmadığını anlatan bir not yazacaktım ama yanımda kalem getirmemiştim ve zaten zamanım da yoktu.

Yağmurun sesi azalmış, artık sadece yumuşak, kısık sesli bir çiselemeye dönmüştü. Sessizliğin sebebinin artık yağmur değil, karın yağmaya başlaması olduğunu bir an sonra anlayabildim; tombul, gevşek kümeler halinde yağıyordu.

Kolumdaki karı silkeledim ve güneş, ağaçların üzerinde yükselirken mezara doğru yola çıktım.

Yürürken adımlarımı saydım. Ne kadar yolumun kaldığını düşünmemek için bulduğum bir numaraydı bu. Yarım kilometre değil, sadece yüz adımdı. Sonrasında bir yüz adım daha; eşit olmayan, değneğimin yere vurmasıyla vurgulanan adımlar.

Babamın gömülü olduğu yere gelmeden önce kaç yüz adım saydığımı bilmiyordum. Durdum. İşte burasıydı; bundan emindim. Orman zemininde bir tümsek. Arkasına saklandığım geniş ağaç da oradaydı, yan tarafı hızla büyüyen bir filiz tarafından yarılmış olan o düşmüş kütük de.

Bunca zamandır buradaydı. Ve ben ona veda etmeye bile gelmemiştim.

Bunu yapamayacaktım. Çok fazlaydı. Çok zordu.

Soğuk bir rüzgâr esti, yanaklarımı tırmaladı ve gözlerime battı. Kış daha da şiddetlenecekti. Bu daha kış bile değildi. Sonbahardı, hem de sonbaharın başı. Çok daha kötüleşecekti.

Eğer bir geyik vurabilirsem, bir hafta hayatta kalabilirdim. Bir ay. Bir iki balık yakalayabilecek kadar. Bir geyik daha avlayabilecek kadar. Bir tavşan. Bir tilki.

Hayatta kalabilecek kadar.

Bir sesin, *Minik ayıcık*, dediğini duydum. Zihnimden gelen bir ses değildi; bunu *duydum* ve gücümün kalmadığı bir hıçkırığı kesen sert bir nefes çektim içime.

“Beni bırakıp gittin,” dedim. Ses yanıt vermedi.

Bunu hayal ettiğimi biliyordum. Rüzgârdı, bir hayvandı, açlıktı, yalnızlıktı. Yine de suratımı yağın kara doğru yukarıya çevirdim ve dinledim.

“Ben seni bırakıp gittim,” dedim. “Seni burada yapayalnız bırakıp gittim.”

Sesini yeniden duymak istiyordum, hayal ediyor bile olsam. Onun affını istiyordum. Özrünü istiyordum. İznini istiyordum.

Bo’nun burnu elime değdi, soğuk ve kuruydu. Başımı eğip ona baktım. Kafasını sertçe parmaklarıma bastırdı, bacağıma doğru yaslandı.

Kazdım.

Bu yavaş, sancılı bir işti ama hiç olmadığım kadar kuvvetliydim. Kesintisiz açlıkla bile hiç durmadan çalışmışım, kaslarım

gelişmişti. Kuvvetim artmıştı. Sadece onu kaybettiğimden biraz daha hızlı bir şekilde.

Babamın öldüğü gün kendime verdiğim zarar neredeyse iyileşmişti. Bacağım bile kuvvetleniyordu. Televizyon izlemek ya da kitap okumak yerine her zaman hareket etmiş, hep çalışmışım. Bedenimde hiç yağ yoktu. Göle geldiğimden beri âdet bile olmamıştım. Yere küreğimle vurduğumda doğruca toprağa girdi.

Ancak toprak sert, rüzgâr da soğuktu. Çok geçmeden terlemeye başladım. Sıkı çalışmanın tehlikesini öğrenmiştim: Ter seni ıslatıp ısıtıyordu, sonra da dinlenince rüzgâr üzerine eserken ıslanıp üşüyordun.

Durup donakalmaktan korkarak çalışmaya devam ettim. Arka arkaya kürekler dolusu toprak. Zihnimde artık düşünce yoktu, sadece küreğin bir sonraki savruluşu, bir sonraki toprak yığını, yeni kuvvetim açlığın zayıflığı karşısında mücadele ediyordu.

Kollarım yoruldu ve devam ettim.

Bacaklarım yoruldu ve devam ettim.

Derme çatma saptan elime kıymıklar battı. Parçaları çıkardım ve devam ettim.

Bo yukarı aşağı yürüdü, sonra da yere uzandı. Arada bir beni izlemek için başını kaldırıyordu. Belki de mantıklı gelen bir şey yapmamı bekliyordu. Bir süre sonra pes etti ve uykuya daldı.

Gün ışığı geldi. Kuvvetlendi, titreşti, azaldı. Bir iki kere mola verdim. Susuzluğumu giderdim; en azından suyum vardı ve hepsini içtim. Birkaç tane kıvrır kıvrır solucan bulunca onları duruladım ve bütün halinde yedim.

Devam ettim.

Güneş yeniden battığında neredeyse bir metre yirmi santim derine inmiştim. Bunun ne kadar zor, ne kadar uzun süren bir iş olduğuna inanamıyordum. Yer ona saldırdığımda karşı koyuyor fakat sonra birkaç santim kazdıktan sonra yan taraflar çökerek

katettiğim mesafeyi siliyordu. Geniş ve derin kazdım, geniş ve derin. Daha ne kadar derine inmem gerekiyordu?

Saklandığım yerden görmek zordu ama çukurun hem kasayı hem de cesedi içine alması ve bir tilki ya da kurt tarafından kazılamaması gerekiyordu, o yüzden en azından bir iki metre diye düşünüyordum. Bir de içinden dışarıya tırmanabilmeleri ve çukurdan çıkmak için birbirlerine yardım edebilmeleri gerekiyordu. Babamın boyu ne kadardı? Hatırlayamıyordum.

Gözlerinin rengini de hatırlayamıyordum. Nasıl yürüdüğünü. Kürek yere vururken tekrar tekrar *o bir yabancıydı, yabancıydı, yabancıydı*, deyip duruyordu. *Hiçbir şeyin değildi, hiçbir şeyin değildi.*

Keşke bu doğru olsaydı.

Ve ben de daha derine kazdım, daha da derine. Karanlık çöktü ama kazmaya devam ettim çünkü eğer durursam öldürülecektim. İnsanı ilk önce soğuk öldürürdü.

O yüzden kazdım.

Yavaşladım, yavaşladım. Bitkinlik sinekler gibi üzerimde vızıldıyordu. O kadar karanlıktı ki küreği neredeyse göremiyordum. Nasıl hâlâ ayakta durabildiğimi bilmiyordum. Nasıl hâlâ çalışabildiğimi. Sonra küreğim bir şeye denk geldi. Sert bir şeye.

Kemik, diye düşündüm.

Hayır. Metalin kemiğe çarptığında çıkan çatırtı değildi, metalin metale çarptığında çıkan takırtıydı. Küreğin kasaya çarpma sesi. İyi. Babama kürekle çarpıp onu incitmek istemiyordum.

Aptalcaydı.

Toprağı ellerimle kazdım ve cesedini aradım. Ve buldum.

Önce kokusu çarptı. *Canlıymış* gibi geliyordu. Sanki derimin, dudaklarımın üzerinde, boğazımdan içeriye doğru vıcık vıcık, titreyen bir yaratık dolaşıyormuş gibi hissettim. Gözlerim sulandı ve öğürdüm ama hiçbir şey çıkmadı.

Genzim tıkanarak kolumla burnumu ve ağzımı kapattım. Faydası olmadı. Koku çürümüş etten de beterdi, daha önce kokladığım her şeyden daha kötüydü – ıslak, sarı bir koku.

İlk başta hangi kısmını bulduğumu anlayamadım. Derisi toprakla kaplıydı. Artık deriymiş gibi gelmiyordu. Parmaklarımın altında parçalandı, ayrıldı. Sonra parmaklarım toprağın içinde dolaşp bir tutam saça denk geldi. Parmaklarımla birlikte koptu – bir parça kafa derisiyle birlikte.

Geriye doğru çırpınarak süründüm. Yakamı son anda sertçe çektim.

Kustum, ince bir su ve safra akıntısıydı çıkan. Tekrar tekrar öğürdüm, boğazım kavrulmuştu.

İstirap içinde kazdığım çukurun duvarına yaslandım, suratımın yan tarafını toprağa bastırdım. Toprağın kokusunu içine çektim ama çürümüşlüğün kokusu beni bırakmıyordu. Tenim yağlanmış gibi hissedene dek her bir gözeneğimden içeri sızıyordu.

Kendime, “Kımıl-da,” diye fısıldadım. “Kımıl-da, kımıl-da, kımıl-da.” Ama onun yerine çömelmiş bir halde üşüdüm ve titredim.

Soğuk beni hemen buldu. Çalışırken terlemiştim ve derimin üzerindeki nem soğumuştı. Soğuk daha da içime işlemeye, eklemlerime, kemiklerime ve ciğerlerime girmeye çalıştı. Hareket etmeden duramazdım. Ayağa kalkamıyordum.

Beni ayağa kaldıran şey irade gücü ya da mantık olmadı. Ne olduğunu bilmiyordum. Sadece birden kalkıverdim. Zihnim bomboştu, sanki kapatılmış gibi. Kontrol bedenimdeydi ve bu daha iyiydi.

Bedenim, babamın cesedinin yanına ayaklarını sürüyerek benden azade geri yürüdü. Çömeldi. Kumaşı –babamın montunu– bulana kadar elini cesedin yanındaki toprağın içinden geçirdi ve bir tarafını kaldırdı, üzerindeki toprak yere yuvarlandı. Cepleri aradı. Mermi yoktu. İçinde katlanmış bir kâğıt parçası bulunan bir poşet buldu, bir de kalın bir şey.

Ben olmayan o kız bunu ellerinde döndürdü ve şeklini inceledi. Bu başka bir yaşamdan başka bir şeydi. Bir enerji barıydı. Paketinin içindeydi. Çürümekten ve topraktan korunmuştu.

İçi boş olan kız onu yavaşça poşet ve kâğıtla birlikte kendi cebine yerleştirdi.

Kız cesedin diğer tarafına geçti. Kazdı. Bir kumaş yığını daha buldu, başka bir cep. Ve işte oradalar: Altı mermi, birkaç parça toprak haricinde eksiksiz ve lekesiz bir halde ısıldıyordu.

Birleştirdiğim avuçlarımın içinde duran mermilere bakakaldım ve kendime santim santim geri döndüm. Altı atış. Aylarca sürecektir kış için bir hiç sayılırdı.

Griff'in geri dönüp dönmeyeceğini bile bilmiyordum. Belki onun yerine kızının yanında kalırdı. Haber verir miydi ki? Bizi nasıl bulacağını bilen başka biri olacak mıydı?

Beni bulacaktı. Bizi değil. Sadece beni.

Hayır, diye düşündüm. Hayır, gelen o adam – o muhtemelen benim son şansımdı. O insanlara babamın öldüğünü haber verecekti. Belki Griff yine de gelirdi, kontrol etmek için ama emin olamıyordum.

Birden kendimi bir ahmak gibi hissettim. Enerjimin tamamını birkaç mermi için harcamıştım. Ve öyle iyi bir nişancı bile değildim. En az bir, belki daha fazla mermiyi ziyan edecektim. Belki de hepsini birden. Onlar bir tılsımdı. Aradığım sihir parçasıydı ama şimdi elimdelerdi ve sihrin gerçek olmadığını hatırladım.

Kendimi öldürdüm, diye düşündüm. Son hatamı yaptım.

Babama baktım. Bunca zamandır omzunun arkasına doğru bakmayı başarmıştım ama şimdi gözlerim kafasına kaydı. Büyüyük bir kısmı hâlâ toprakla kaplıydı. Yüzü alta gelecek şekilde atmışlardı ve toprağa rağmen kafasının arkasının şeklinin yanlış olduğunu görebiliyordum. Kurşun kafatasından girmiş ve ağzı açık bir delik oluşturmuştu.

Bir öğürme dalgasıyla daha savaştım. Bu görüntü kaburgalarım boyunca yassı bir şekilde sürüklenen bir bıçak gibi içimi kazıdı, beni oyup boşalttı.

O anda umut etmeyi bıraktım. Umudumu babamla birlikte çukurun için attım ve sonunda anladım, iliklerimde hissettim.

Ölecektim.

Eğer yoktu. Şöyle olursa yoktu.

Sadece kesinlik vardı. Ölecektim.

O ilk günlerde *şöyle olursa* diye düşünmeye ihtiyacım vardı. Planlara. Gelecek, içinden nasıl geçeceğimi düşünebileceğim problemlerle dolu bir şekilde önümde uzanıyordu. Ancak şu anda, onların hepsini bırakıp nefes alabiliyordum.

Her şeyi çözmem gerekmiyordu, *yoksa*. *Yoksa* yoktu, yeterince kendimi zorlarsam mutlu bir son olmayacaktı. Bu sadece tek bir şekilde sona erecekti.

Ağır bir çantayı omuzlarımdan yere bırakmıştım sanki. Sanki umut etmeyi bırakmanın çaresiz hissetmek anlamına gelmesi gerekiyordu ama ben kendimi hafif hissediyordum. Umudun, dik kat dağıtan bir şeydi. İnsana kendinizi kurtarmak için olabilecek şeyleri düşündürüyordu, tam önünüzde olanlar yerine. Başarısız olmaktan çok korktuğunuz için, bunun henüz bir önemi olmadığını anlamadığınız için donakalmanıza sebep oluyordu.

O anda ben o boş kızdım, yapmak zorunda olduğu her şeyi yapabilecek kız.

Gülümsedim. Kendimi odaklanmış hissediyordum. Büyük şeyler için endişelenmem gerekmiyordu; ne de olsa zaten ölmüştüm.

Oturabilirdim. Dinlenebilirdim. Enerji barını yiyebilirdim ve yedim de, her bir lokmasının tadını çıkararak. Bo sessizce çukura inip yanıma geldi, nefes nefeseydi, ben de ona parmaklarımla iki küçük lokma verdim; o kadar hızlı bir şekilde kayboldular ki onları hayal etmiş bile olabiliyordum.

Bitirdiğimizde paketi yaladım ve benden uzağa attım. Haftalardır hiçbir şeyi atmamıştım, paranoyakça daha sonra ihtiyacım olur diye düşünmüştüm.

Bu da özgürlük gibi geldi.

Öleceğimi bildiğim için kış o kadar da korkutucu görünmüyordu. Beni öldürmekten daha kötü bir şey yapamazdı, değil mi?

Kış beraberinde soğuğu getirecekti. Her zamankinden daha fazla açlığı ve Raph'i geri getirecekti.

Parmak uçlarımla mermileri saydım; soğuk metal, derimi uyuşturuyordu. Evet, diye karar verdim. Evet, ölecektim; bunun başka oluru yoktu. Ölecektim ve babamla, annemle birlikte olacaktım. Yaza sağ çıkamazdım.

Ama belki bir süre daha hayatta kalabilirdim.

Altı mermi. Üç adam.

Çok iyi bir nişancı olmama bile gerek yoktu.

KENDİMİ ÇUKURDAN DIŞARIYA çıkaracak enerjiye sahip değildim. Toprağa doğru yumuldum ve gözlerimi kapattım. Bir dakikacık, diye düşündüm. Sadece bir dakika dinlenecektim ve ondan sonra yeterince kuvvetim olacaktı. Uyumayacaktım bile.

Sonra uykuya daldım.

Bir hırıltı beni uyandırdı. Uyku sersemliği içinde bunun Bo olması gerektiğini düşündüm ama gözlerimi açtığımda yanıldığımı hemen anladım. Bo yanımdaydı. Yay kirişi gibi gergindi. Çukurun kenarında bir aşağı bir yukarı yürüyen şekil yanılttı. Bo'dan daha sıskaydı, biraz daha büyük ama fazla değildi.

Sabahın ilk solgun ışığı kürküne dokundu, kenarlarını altına boyadı ve köpek —ya da kurt muydu?— gökyüzüyle tezat oluşturdu. Hayvan ileri geri yürüyor fakat gözlerini benden hiç ayırmıyordu.

Bedenimi çukurun yanına bastırdım ve kendimi küçük, sakın düşünceler düşünmeye zorladım.

Hayvan yeniden hırladı.

Kurtlar insanlara saldırmaz, diye düşündüm. Böyle bir şey duymamış mıydım? Onlar insanlardan korkardı. Ancak bu kurt-köpek kaçmaya hazırmış gibi görünmüyordu. Saldırmaya hazır duruyordu.

Tüfek arkamdaki çukurun ağzındaydı. Yavaşça, temkinlice uzandım. Kurt-köpek adım atmayı sürdürdü. Elim soğuk dipçığı kavradı ve tüfeği kendime çektim.

Mermi. Mermiler neredeydi?

Etrafıma saçılmışlardı. El yordamıyla, gözlerimi hayvandan ayırmaya cüret etmeden aradım. Bir mermi buldum. Sakar parmaklarla onu aldım. Hırıltının sesi yükseldi, kurt-köpek kıpırdamadan durdu. Bo da ona hırlayarak yanıt verdi.

Her bir kasım titreyerek, elimden geldiğince düzgün bir şekilde mermiyi yerleştirdim. Babam izlerken ve güneş ışığı akıp giderken bunu doğru yapmayı bile ancak öğrenebilmişim; aynı şeyi karanlıkta, korkuyla titrerken yapmaya çalışırken mermiyi iki kere düşürdüm. Bo ve kurt-köpek yine de kımıldamadılar.

Sonra mermi içeri girdi. Tüfeği kaldırdım. Kurt-köpek gözlerini bana dikti. Gerildi.

Bo hırlayarak kendini çukurun kenarından fırlattı.

Bo kurda toslarken tüfeğin namlusunu hızla yukarı kaldırdım, dişleri karanlıkta bembeyaz parladı. Bir ısırmaya çalışma ve hırlama fırtınası içinde yuvarlandılar.

Kurt-köpek hopladı ve kaçtı. Bo da peşinden koşmaya başladı.

“Bo!” diye bağırdım. Beni bırakmasını istemiyordum. Yavaşladı ve nefes nefese bana döndü. “Lütfen,” dedim.

İsteksizce geri geldi. O bana doğru yaklaşırken kendimi çukurun yan tarafından çektim ve kollarımı ona sardım. Kürkü ıslaktı. Sıcak bir ıslaklıktı bu, erimiş karın ıslaklığı değil. Kandı. Onun kanı olmadığını umdum.

Bo birkaç saniye boyunca ona sarılmama izin verdi, sonra silkinip beni üzerinden attı ve yavaş yavaş uzaklaştı. Arkasından seslendim ama beni duymazdan geldi. Çok uzak olmayan bir mesafede çalılıkların arasında dolaştığını duydum. Etrafımda daire çiziyordu. Beni güvende tutuyordu.

Ayağa kalktım. Başka leşçiller de gelecekti. Ya da yırtıcılar. Kurt-köpeğin benim mi yoksa cesedin mi peşinde olduğunu bilmiyordum ama her iki türlü de burada kalamazdım.

Karnıma açlıktan kramp girdi. Bedenim enerji barını çoktan eritmi ti.

K re i aldım ve onu kaldıraç gibi kullanarak kendimi çukur-
dan dışarıya çıkarmaya ba ladım. Sonra durdum.

Kasa. Kasanın içine bakmalıydım.

Büyük bir çukur değildi. Babamın cesedi kasanın  zerin-
de duruyor, onu kaplıyordu. Kasaya erişmek için onu oradan
 ekmek zorundaydım. Bu düşünce karnımın kasılmasına sebep
oldu ve yüzümü başka yöne çevirdim.

Ya kasayı bırakırsam ve içindeki beni kurtarabilecek bir şey-
se? Ya içinde yiyecek varsa? Silahlar? Bir *telsiz*?

 lece imi kabul etmek pes etmekle aynı şey değildi. Bura-
dan ayrılmak pes etmek olurdu.  ylece bırakıp gidemezdim.

Kasanın kenarını babamın altında görebiliyordum. Cesedi-
nin altında. *Cesedinin altında*, dedim kendime. Sadece bozul-
makta olan etti bu, hepsi o kadar. Bunu yapabiliirdim.

Daha fazla bekledikçe kuvvetim azalıyordu. Dı ımı sıktım.
"Sadece bir ceset," diye kendime fısıldadım ve k re i aldım.

Kasanın yanını kazdım. Belki cesedi hareket ettirmem gerek-
mezdi. Dibini bulana kadar kazdım ve yan taraflarını tamamen
temizledim. Manevra yapacak çok fazla alan yoktu ama ellerimi
kasanın sapına doladım ve çektim.

Hareket etti. Ceset de onunla birlikte hareket etti.

Viyaklayıp geriye çekildim ve kendimi çukurun yan tarafına
bastırdım. Ceset yanlış hareket etti. Katı değildi, tek parça de-
 ildi. Kokusu yeniden bana çarptı ve    rd m.

Sadece et, diye düşündüm ve dilimi dama ıma yapı tırdım.

   derin nefes aldıktan sonra daha da kuvvetlice çektim, hem
kendime hem de yukarıya doğru. Bu sefer kasa serbest kalmaya
başladı. Birkaç kere daha sertçe çektikten sonra yan tarafı  ze-
rinde durdu, cesetle çukurun duvarı arasında sıkı ıp kaldı. Nefes
nefese geriye çekildim. Gözümün önünde benekler dans etti.

Şimdi de onu kaldırmam gerekiyordu. Beklediğim kadar ağır değildi ve onu çukurun ağzına kaldırmak için bir kere uflayıp puflamak yeterli oldu. Arkama bakmadan ben de yukarıya tırmandım ve giderken küreği yukarıya fırlattım. Kalp atışlarım yavaşlayana kadar çukurun ağzının kenarında yattım.

Yavaşça oturur pozisyona geldim. Yarın ağrı çekecektim ama bunu zaten biliyordum. Keskin, öfkeli bir nefes verdim. Kasa besili, toprak içinde bir asma kilitle kilitlenmişti. İnleyerek onu çekiştirdim. Onu açmam mümkün değildi, elimdeki aletlerle olmazdı. Bir işe yaramazdı. Ben bir işe yaramazdım. Bütün enerjimi bir hiç için harcamıştım.

Cesede, "Bahse varım sen olsan şimdi ne yapmam gerektiğini bilirdin," dedim. Güneş doğuyordu. Karın üzerinde ışıldadı. "Bahse varım sen şimdiye kadar yeni bir kulübeyi inşa etmeyi bitirmiş olurdun."

O kadar yorgundum ki kulübeye geri dönüp dönemeyeceğimi bile bilmiyordum. O yüzden belki de... belki de burası bulunmak için iyi bir yerdi. Babamın yanı.

Tüfeğe baktım. En azından açlıktan ölmekten daha hızlı olurdu.

Bunu yapabilirmişim gibi davranmaya çalıştım. Ayağa kalkmaktan çok daha kolay görünüyordu ama çoktan ayağa kalkmaya başlamış, küreğe uzanıyordum. Kurt-köpek geri gelebilirdi ve geldiğinde babamın gömülmemiş olmasını istemiyordum.

Eğer orman beni öldürecekse, bunu dürüstçe yapması gerekecekti. Onun bu zahmete girmesine engel olmayacaktım.

Bu oldukça aptalcaydı ama önümdeki görev buydu ve hareket etmeye devam etmek zorundaydım yoksa duracaktım. Durursam her şey sona ererdi. O yüzden güneşi ensemden hissedene, alnım boncuk boncuk terleyene kadar kürekle toprak atmaya devam ettim.

Belki kurt köpek geri gelene kadar beklemeliydim. Ne de olsa artık tüfeğim vardı. Onu vurabilirdim. Onu yiyebilirdim.

Tüfeğe sığdıramadığım son mermiye dokunmak için elimi cebime attım ve elime onun yerine kaygan ve plastik bir şey geldi. Poşetin içindeki o katlanmış kâğıt parçası.

Onu çekip çıkardım ve kaşlarımı çatarak baktım. Bunun bana yardımı dokunacak bir şey olduğunu sanmıyordum – enerji barı gibi– ama babama aitti ve aniden onun üzerinde ne yazdığından daha önemli hiçbir şey olmadığını düşündüm.

Onu açacağım diye az kalsın poşeti yırtacaktım. Kâğıt onu açmaya çalışırken parmaklarımın arasından kayınca kendimi yavaşlamaya zorladım. Onu yırtmak istemiyordum.

Bu mavi tükenmez kalemle çizilmiş bir haritaydı. Gölü tanıdım. Kuzey ucuna doğru, kulübenin eskiden durduğu yerde küçük bir ev çizilmişti. Sivri uçlu ters Vler ağaçları simgeliyordu, birkaç tane yer imi daha vardı. Etiketlenmemişlerdi ama sanırım birkaçını kendim çözebilirdim. Bir dere, yıldırım düşmüş büyük ağaç, kar üzümeleri, böğürtlenler.

Bir ev daha vardı. Bu şekli yanlış görüyor olamazdım. Gölün diğer tarafında, kıyıda daha geride yer alıyordu. Ormanın içine doğru kısa bir yürüyüş mesafesindeydi – haritadaki ölçüler kesin olduğundan değil ya. Yüz metre de olabilirdi, üç kilometre de.

Haritanın arkasını çevirdim. Bir şey yazılmıştı, harfler sıkış tıktı.

Sequoia: Yakında etrafı iyi biliyor olacaksın ama ne olur ne olmaz sana bir harita çizdim.

Yeniden arkasını çevirdim ve haritaya bakakaldım. İkinci kulübeye.

Ne olur ne olmaz.

Elim titredi. Bir kere başımı salladım, yavaşça yutkundum. Düşünmek için hiç zamanım yoktu ve onun için gücüm de kalmamıştı zaten. Ne yaptığımın ve bunu niçin yaptığımın bile

tam olarak farkında olduğumdan emin değildim. Bir kulübemin olmasının sığınağımın olacağı anlamına geldiğini düşünmüyordum. Belki de yiyeceğimin olacağı anlamına geldiğini. Bu sadece sıradaki şeydi. Ben de öylece yürümeye başladım.

Ancak kıyıya vardığımda beynim yeniden çalışmaya başladı fakat umut etmeye başlamak için kendime izin vermedim. Umudu çukurda babamın yanında bırakmıştım ve böylesi daha iyiydi. Daha kolaydı. Eğer kulübe yoksa hiçbir anlamı olmayacaktı. Sadece ilerlemeye devam edecektim.

Devam edemeyecek noktaya gelene dek.

YANIMDA NEREDEYSE HİÇBİR şey taşımadım. Gölün diğer tarafında ya bir sığınak olacaktı ya da ölecektim; her iki türlü de oraya ulaşmak için yükümün olmaması gerekiyordu. Yanıma sadece susarım diye tek bir kavanoz, tüfek ve el baltamı aldım. Diğer her şeyi kulübenin orada bıraktım.

Bir an için kanoya baktım, kıyıdan belki altı metre uzakta yüzüyordu. Gölün yüzeyinde ince buz tabakaları oluşmuştu. O suyun içine bir kez daha yürüyerek girme riskini almam mümkün değildi. Yaşattığı şoku çok canlı bir şekilde hatırlıyordum. Şimdi çok daha soğuktu ve çıkmayı başaramazdım.

Belki kanoyu kurtarmanın bir yolunu bulabilirdim, gölün etrafını dolaşmak yerine üzerinden gidebilmeyi dilediğimi Tanrı biliyordu. Ancak bunu çözecek zamanım yoktu.

Bo'ya ıslık çaldım ama onu beklemedim. O bana yetişirdi.

Birkaç dakika sonra ormanın kenarında göründü. Dün gece yaşanan kavgadan burnunda bir kesik kalmıştı ama bundan rahatsızlık duyuyormuş gibi görünmüyordu. Başını aşağı eğmiş bir halde nefes nefese yanımda yola koyuldu. Bana ayak uydurdu. Benden daha fazlasını yediğini tahmin ediyordum fakat çok fazla değildi; adımlarını hâlâ sürüyordu ve sürekli yorgun görünüyordu.

Gözlerimi yerden kaldırmadım, ayağıma takılabilecek her şeye karşı tetikteydim. Değneklerimden biri elimdeydi, üzerinde hâlâ kabuk ve yosun bulunan boğum boğum bir daldı. Parmaklarımı tahtanın içindeki bir düğüme sardım ve her adı-

mımda yere vuran ucuna odaklandım. Eğer ayaklarıma bakıp adımlarımı sayarsam, ne kadar uzağa gitmek zorunda olduğumu düşünmüyordum.

Yüze kadar gelince yeniden başladım. Çakıllar ayaklarımın altında kayıyor ve çatırdıyordu. Bo yanımda nefes nefese ilerliyordu. Kıyı sola doğru eğildi (altmış üç adım), ben de onu takip ettim.

El yapımı ayakkabılarım kaydı ve parçalanmaya başladı; kırmızı, hassas eti görebiliyordum fakat durmaya cüret etmedim. Bir adım daha, sonra bir adım daha. Devrilmiş bir ağaca geldik, gövdesi belime kadar geliyordu. Suyun içine doğru uzanıyor ve ormanın içine geri gidiyordu; bir an boyunca şaşkınlık içinde ayaklarım hareket etmemesine rağmen gözlerimi onlara dikip saymaya devam ettim (yetmiş, yetmiş bir).

Ağacın etrafından dolaşmak için attığım her bir adımdan nefret ettim (doksan dokuz, yüz, yüz bir) ancak bu duyguya tutunamayacak kadar yorgundum. Her bir adım bir öncekini siliyordu. Gölün en doğru ucuna vardık ve yol yeniden kıvrılmaya başladı, ağaçsa hayal meyal bir anıya dönüşmüştü.

Yoldan ne zaman çıkacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Eğer bir patika çıkmazsa gölün etrafını tamamen dolaşabilir ve doğru yeri asla bulamayabilirdim. Ama bu düşünce puslu bir şekilde zihnimin yüzeyine doğru yükselirken Bo hafifçe havladı ve kıyıda keskin bir dönüş yapıp ağaçların içine doğru kuyruğunu sallayarak yürümeye koyuldu. Nereye gittiğimizi biliyormuş gibi. Sanki orası güzel bir yermiş gibi.

Güneş istikrarla bana eşlik ediyordu. Bulutlar gökyüzünden hızla uçup geçiyor, sanki güneşi ufkun altına çekmek için uzanmış pençeli bir ele benziyordu. Hava kararmadan önce oraya varmak zorundaydık. Zorundaydık.

Elli adım, altmış adım, yetmiş adım. Ağaçlar güneşi göremeyeceğim kadar yoğunlaştı.

Haritada az sayıda işaret vardı ama içlerinden iki tanesi ikinci kulübeye giden yolun üzerindeydi. Kalp şekline benzeyen büyük bir kaya ve bir dere. İkisini de buldum ve ikisinde de durdum. Elimi taşın üzerine koydum, parmaklarımı dereye daldırdım. Bunlar doğru yolda olduğuma dair işaretlerdi.

Düşüncelerim yüzüyor, birbirine karışıyordu. Temas beni dünyada tutan tek somut şeydi.

Dakikalar akıp geçti. Tanımadığım ağaçların arasında durdum ve bir daire içinde dönüp kulübeye dair herhangi bir iz aradım. Çok mu uzağa gitmiştik? Ormanda onu kaçırmak zor olmazdı. Çok uzağı göremiyordum. Eğer biraz olsun yanlış yöne doğru gidersem yanından geçip gidebilirdim.

Ama Bo bana izin vermezdi, değil mi? O nereye gittiğini biliyordu ve yapabildiğim zaman yarım saniyeliğine başımı kaldırıp onun hâlâ önümde olduğundan emin oluyordum.

Daha koyu renkli ağaçların arasından kabukları soyulmuş düz kütükleri görünce üzerime gelen rahatlama hissiyle haykırdım. Adımlarımı hızlandırdım, Bo minik kulübeye doğru uzun adımlarla koşarken ardından sendeleye sendeleye gittim. Bu diğer kulübenin yarısı kadardı, eğer böyle bir şey mümkünse ve ardında başka bir yapı daha vardı.

Girişindeki basamaklara gelinde durdum, içeriye adım atmaya çekindim. Bunu açıklayamazdım, sadece bugün *ölmeye-bileceğim* düşüncesi o kadar muazzam, o kadar dayanılmazdı ki beni ezecekmiş gibi hissediyordum. Beni bu noktaya kadar yüz adım yüz adım getiren düşünce yapısını mahvedebilirmiş gibi.

Ancak saymaya devam ettim. Üç adım daha attıktan sonra elimi uzatıp kapıya erişebildim. Panik içinde kilitli olacağını düşündüm ama elim kapı koluna dokunduğunda kolayca açıldı. Güldüm. Tabii ki kilitli değildi. Burada kim bir kulübeyi kilitleme zahmetine girerdi ki?

Kapıyı itip açtım ve içeriye gözlerimi kırptırarak baktım.

Gözlerimin alışması birkaç saniye sürdü. Kulübe küçüktü, evet. Bir şöminesi, karyolası ve birkaç dolabı vardı — o kadar. Ancak dört duvarı ve bir çatısı vardı ve rüzgâr ağaçların tepelerini sallasa bile içeri giremiyordu. Soğuğa karşı bir sığınağım vardı.

Çekinerek daha da içeriye girdim ve en yakındaki dolaba uzandım. Paslanmış menteşeleri inatçı bir şekilde karşı koyarken gıcırdayarak yana doğru açıldı. İçinde...

İçinde yiyecek vardı. Raflar dolusu yiyecek. Etiketlenmiş ve dizilmiş cam kavanozlar. Çoğu boştu tabii ama bazıları doluydu. Soğan turşuları, balık, geyik, tavşan, havuç, patates ve mısır. İki çuval dolusu kuru fasulye vardı. Siyah fasulye, kırmızı fasulye. Plastikten büyük bir vitamin kutusu vardı.

Sonraki dolabı açtım. Aynısından daha fazla vardı. Sonra-kinde de. İçlerinde hâlâ bir şeyler bulunan kavanozları indirdim ve yere dizdim. Altı. On iki. On altı tane dolu kavanozum vardı, yaklaşık yarısında et, diğer yarısındaysa çeşitli reçeller ve sebzeler vardı. Üstlerindeki tarihler geçmiş kıştan önceye aitti. Babam kış başlamadan önceki haftalarda daha fazla konserve yapmayı planlamış olmalıydı, kışı atlatmamıza yetecek kadar. Benim tam da yapmadığım şekilde hazırlanarak.

Daha alçaktaki dolapların birinde bir çift kalın bot, sonunda buz kramponu olduğunu anladığım bir çift metal eşya, bir alet kutusu ve bir kutu mermi buldum. Daha çok .30-30 mermisi. Eğer bir tüfek bulabilirsem halim yerinde olacaktı.

Karnıma yeniden kramplar girmeye başlıyordu ama yiyecekleri açmaya çekiniyordum. Öylece burada oturmak güzeldi. Sanki kavanozlardan birini açarsam bir şeyler ters gidebilirmiş gibi geliyordu. Gerçek olmayacakmış gibi.

Orada açlıktan ölecek oturup yiyeceklere baktım ve kımıldayamadım.

Sonunda, çekine çekine balık ve havuç kavanozlarına uzandım. Havuçlar iyi vitaminlerle doluydu, değil mi? İkisini de aç-

tım. Koku bana doğru yayıldı. Ağzım salya doldu. Midem takla atarken kesik kesik nefesler aldım.

Küçük bir parça balık kopardım. Onu dilime koydum ama henüz ağzımı kapatmadım. Sadece orada tuttum. Tadı o kadar kuvvetliydi ki inledim. Bo'dan yumuşak, hevesli bir ses çıktı ve ona bakınca dikkatli bir şekilde oturmuş, gözlerini bana dikmiş olduğunu gördüm.

Ona büyük bir parça balık verdim ve kendi lokmamı yuttum. Bo kendininkini mideye indirdi ve daha fazlasını vermemi bekledi. Ona bir parça daha verdim ve yavaşça kendi porsiyonumu yemeye başladım, kusmaktan korkuyorum.

O kadar yoğun, o kadar lezzetliydi ki yutmak zordu. Minik minik parçalar halinde yedim, bir havuçtan bir balıktan aldım ama bedenim daha fazlası için feryat ederken kendimi durdurdum. Sonra biraz daha yerdim. Yavaş yavaş. Acele etmeden. Eğer kusarsam yiyecekler ziyan olurdu. Boşa giderdi.

Eh. Büyük ihtimalle Bo yerdı ama olsun.

Sonra kapıyı kapattım ve yatağa girdim. Küflü bir kokusu vardı. Battaniyeler serindi. El yapımı ayakkabılarımı ayaklarımdan çıkardım. Ortaya çıkan kızarmış, toprağa bulanmış deriye yüzümü buruşturdum. Onları temizlemem gerekiyordu ama halim yoktu. Battaniyelerin altına kaydım, kendime doğru olabildiğince sıkı bir şekilde kıvrıldım.

Birkaç dakika sonra gerçekleri ve bunun ne anlama geldiğinin farkına vardım.

Kurtarılmıştım. Şimdi, bu yiyecekler sayesinde artık hayatta kalabilirdim.

Artık Raph geri geldiğinde, hazır olabilirdim.

TABİİ FAZLASIYLA ERKEN seviniyordum. Birkaç kavanoz yiyecek beni kurtarmayacaktı. Ancak bana sağlayacakları şey tam anlamıyla hayatta nasıl kalacağımı çözmek için gereken zamandı ve buna çok ihtiyacım vardı.

Sabah üzerimde Bo'yla uyandım. Bir dakika boyunca itip homurdandıktan sonra onu üzerimden indirebildim; bu sıralar bir deri bir kemik olsa da yine de kocamandı. Hareket edebilir hale gelir gelmez yataktan çıktım ve doğruca yiyeceklerin olduğu yere doğru topallaya topallaya gittim.

Hepsini birden mideye indirmemek için bütün irade gücümle direnmem gerekti fakat balığın kapağını kapattığımda kavanozun yarısı hâlâ duruyordu. Bo'ya yemesi için birkaç lokma verdikten sonra yalayarak parmaklarımı temizlemesine izin verdim, sonra da etrafıma bir baktım.

Dün gece bazı şeyler gözümünden kaçmıştı; mesela duvara dayanmış, yansımamı göremeyeceğim kadar kirli bir ayna ve duvarlardaki fotoğraflar. Üç fotoğraf vardı, el yapımı gibi görünen ahşap çerçevelere yerleştirilmişlerdi. Camların üzeri kirliydi. Silip temizledim.

İki tanesinde Griff vardı. Birinde elinde dev gibi bir somon balığı tutuyordu. Diğerinde kolunu babamla başka bir adamın omzuna atmıştı ve daha yeni vurdukları belli olan bir ayının arkasında sırtarak duruyorlardı. Eskiden olsa dehşete düşerdim ama şu anda tek düşünebildiğim bir ayı postumun olmasının ne kadar hoşuma gideceğiydi.

Fotoğraftaki diğer adam tanıdık görünüyordu ki bu da mantıklı değildi. Griff dışında babamın hiçbir arkadaşını tanıımıyordum. Yüz hatlarını çok iyi seçemeyeceğim kadar uzaktan çekilmişti ama bir sonraki fotoğraf, aynı adamla babamın daha yakından çekilmiş, bira içtikleri bir fotoğraftı ve onu o anda tanıyıverdim.

Göldeydi. Babam öldükten sonra gelen adam oydu, seslendikten sonra uçup giden.

Fotoğrafı indirdim ve arkadaki levhayı çıkarmak için çevirdim. Fotoğraf serbest kaldı. Tabii ki babam tarafından etiketlenmişti, el yazısı haritadakiyle eşleşiyordu. *Jed & ben*, 2009.

O bir zamanlar babamın dostuydu. Kendime, *Bu sefer geldiğinde niyetinin iyi olduğu anlamına gelmez*, dedim ama buna inanmadım ve boğazım düğümlendi. O bir dosttu. Bana yardım edecek biriydi. Beni kurtaracak biriydi ve ben onun uçup gitmesine izin vermiştim.

İçeride aşağı yukarı yürüdüm, dolapları açtım, ellerimi raflarda gezdirdim. Dolaplardan birinin arka tarafında birkaç şişe bira ve paslanmış cıvata ve somunlar buldum. Çoğunlukla daha fazla toz buldum ama en üstte yer alan dolapta elim bir zarfın kenarına çarptı, o kadar gerideydi ki ona uzanabilmek için parmak uçlarımda durmam gerekti.

Onu çekince beraberinde iki zarf daha geldi, açılmışlardı ama mektupları da içerideydi. İkisinin dışında iki farklı el yazısıyla sadece *Carl Green* yazılmıştı. Onları Griff getirmiş olmalıydı.

Üçüncüsü damgalanmış ve adres düzgün bir şekilde basılmıştı (babamın Alaska'daki o hiç gitmediği adrestir bu); Washington Eyaleti hükümetinden geliyordu. Önce onu açtım, neden bahsettiğini tahmin etsem de: benden. Babama annemin öldüğü ve vesayetimin artık onda olduğu bilgisi veriliyordu.

Mektup önce kırışmış, sonra da yeniden düzeltilmiş gibi duruyordu. Babamın onu elinde buruşturduğunu gözümün önüne

getirdim. Öğrendiği zaman suratının aldığı şekli hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Görüntüsünü zihnimde netleştirmek için fotoğraflara yeniden bakmam gerekti.

Yere bağdaş kurup oturdum ve diğer iki mektubu okudum. Hangisinin daha önce yazıldığını anlayamadım, o yüzden dizildikleri sırayla açtım.

Carl—

Sana ne kadar teşekkür etsem az, gerçekten kıçımı kurtardın ya da en azından diz kapaklarımı. Kış olmadan evi satıp parayı getirebileceğim gibi duruyor. Bunun uzun bir süre olduğunu söylemiş-tin, o yüzden umarım yalan söylemiyordun. Elime geçtiğinde parayı getireceğim, bir de o sevdiğin ucuz biralardan. Ben geri dönene kadar dikkat et bir boz ayı falan seni yemesin

Sevgiler, Jed

Kelimelerden bazılarının üzeri karalanmıştı, cümleler de yamuk yumuk ve farklı boyutlardaydı. Jed'in düşüncelerini kâğıda dökmeye alışık olmadığı belli oluyordu ama yazılanlar yeterince açıktı.

Raph'in babamla yaptığı konuşmayı hatırladım, sanki hemen kapının dışında sohbet ediyorlarmış gibi netti. Babam Raph için saklaması gereken parayı Jed'e vermişti. Diz kapakları deyince insana bir tefeciye çağrıştırıyordu, ya da o insanlara ne deniyorsa işte. Demek babam parayı geri alacağım derken bundan bahsediyordu; Jed parayı getirecekti. Bahse varım o uçakla geldiğinde yanında getirmişti. O yüzden gelmişti. O gerçek bir dosttu. Bana yardım edebilirdi.

Artık bunu düşünmek için çok geçti. Kafamı iki yana salladım ve diğer mektubu açtım.

Bu tam bir mektup sayılmazdı. Sadece bir nottu. *Bunları buldum, hoşuna gidebilir diye düşündüm.* Sayfa iki fotoğrafın etrafını saracak şekilde katlanmıştı.

İlkinde babamla ben vardık. Noel zamanı. O son Noel. Yerde, ağacın önünde, almamış olması gereken hediyelerle çevrilmiş halde. Ben kameraya doğru gülüyordum, o da bana doğru.

Ve diğer fotoğraf...

Gözlerimi kapattım, dudajımı ısırdım, gözlerimi yeniden açtım çünkü bakmak zordu. Canımı yakıyordu.

Diğer fotoğrafta annem vardı. Gençti. Bir patikanın kenarında duruyordu, orman arkasındaydı. Ellerini hamile olduğu için şişmiş karnına sarmış, gülümsüyordu. Güneş gözlerine vuruyor, fotoğrafı çeken kişinin —babamın— gölgesini yandaki yola düşürüyordu.

Uzun süre bu fotoğrafa baktım. Sonra duvardaki fotoğraflardan birini indirdim, çerçeveyi açtım ve fotoğrafı içine yerleştirdim. Griff ve somonu tezgâha gitti; annemle babamın gölgesi duvara. Yeniden oturdum, başımı duvara yasladım ve fotoğrafı izledim.

O şekilde uzun bir süre oturdum.

GÜNÜN GERİ KALANI boyunca hiçbir şey yapmadım. Ayaklarımı temizleyip sardıktan sonra aylak aylak dolaştım, Bo'yla oynadım ve yemek yedim. Bo, dalı attıktan sonra geri getirme oyununda pek iyi değildi. Bir dalı fırlattığım zaman bana bakıp iç geçiriyor, sonra yavaşça kulübenin diğer tarafına yürüyor, ağzına dalı alıp bir sorunum varmış gibi bana bakıyordu. Sonra da isteksizce geri gelip, *Al. Bu sefer elinde tut. Öf be*, dermişçesine elime koyuyordu.

Aylardır en çok eğlendiğim şey bu olmuştu.

İkinci gün biraz matematik yaptım. Eh, daha çok saymak ve tahmin etmekti aslında. On altı kavanoz yiyeceği ve fasulyeleri belki yirmi güne yayabilirim diye düşündüm, böylece yine de doğru düzgün karnımı doyurabilirdim. Daha az yersem kuvvetten düşerdim ve zaten kuvvetim biraz daha azalırsa pat diye düşüp bayılırdım. Yiyecekleri kendimi açlıktan öldürecek şekilde bölüştürmenin bir anlamı yoktu. Yuvarlak hesap olsun diye üç hafta dersek bu da geriye, şey, yiyeceğim olmadan dört ya da beş ay sürecek kışı mı bırakıyordu?

Kışın Raph ve Daniel'in ne zaman geri döneceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bir iki hafta içinde onların geri gelmesine hazırlıklı olmalıydım. Bunun aylar sürmesine hazırlıklı olmalıydım. Beni o kadar idare etmeye yetecek yiyeceğim kesinlikle yoktu. Kararlı bir ses tonuyla, "Eh," dedim, "büyük bir çıkmazdayız, Bo. Bunu çok iyi düşünmemiz gerekecek."

Bo çiğnediği daldan başını kaldırıp baktı, benim ilginç bir şey yapmadığıma karar verdi ve işine geri döndü.

En azından yatağın altında bulduğum ayakkabılar vardı, de-vasa olsalar da. Onları giymeden önce parçalara ayırıp yeniden birleştirmem gerekecekti; şimdilik ayaklarımı yeniden sardım ve topallayarak dışarıya çıktım.

Henüz dışarıdaki barakaya bakmamıştım bile, o yüzden oraya doğru ilerledim. Birbiri ardına dizilmiş konserve yiyeceklerin hayalini kurdum ama kendimi gerçekliği zihnimde sıkı sıkı tutmaya zorladım. Kapı üstünkörü yapılmıştı: bir kol ya da kulp yerine ahşap ve çerçevesinden geçen bir delik vardı ve ikisinin de içinden bir zincir geçiyordu. Kapıyı kapalı tutan tek şey bir karabinaydı. Karabinayı açtım ve zinciri çekip serbest bıraktım, sonra da deliğe üç parmağımı sokup çektim.

Kapı çerçevesine sıkışmıştı. Çektim, kolum isyan etti, sonra da dişimi sıktım ve bütün gücümle asıldım. Pat diye açıldı. Az

kalsın kıcımın üzerine düşüp yere serilecektim ama acımasızca tutundum ve ayaklarımı altına aldım.

İçerisi loş ve kuruydu. Kirişlerden kancalar sarkıyordu. Duvarlardaki askılarda bıçaklar ve aletler asılıydı. Karşı duvara dayanmış masanın üzerinde koyu kahverengi bir leke vardı. Kan. Babam kasaplık işlerini burada yapıyordu.

İçeriye dolaştım, babamın defalarca kullanmış olduğunu tahmin ettiğim nesnelere parmak uçlarımla dokundum. Doğramak, delmek ve kesmek için kullanılan şeylere. Bütün bıçakların ne işe yaradığını bilmiyordum. Doğru düzgün tavşan derisi yüzmeyi bile bilmiyordum.

Bıçaklardan birini aldım, deri kılıflı bir avcı bıçağıydı ve içinden kemer geçirmek için kayış köprüsü vardı. Onu cebime yerleştirdim. Gölde kaybettiğim bıçağın yerine onunla idare edecektim.

Arka köşede tek bir dolap vardı. Sakat bacağımı düz uzatarak dikkatli bir şekilde çömeldim ve kapağını açtım. İçinde bir leğen, bir yığın katlanmış bez ve nemden şişmiş bir kitap vardı. Aklıma tutuşturucu geldi –güvenilir gerilim romanım tükenmek üzereydi; kahramanımızın kuvvetli ama hassas kadın polisle erkeksi bir şekilde seviştiği sahneyi çoktan yakmıştım– ve kitabı çekip aldım.

Av İçi Temizleme ve Et Parçalama Rehberi

Eh. *Bunu* yakacak değildim. İçini karıştırdım ve tavşanlarla ilgili sayfaya gelince durdum.

Kitap, *Tavşan derisi yüzmek genel olarak basittir*, diye beni bilgilendirdi. Burnumdan güldüm ve kitabı kolumun altına aldım.

Belki gelecek sefer bir tavşan avladığım zaman ondan bir çift eldiven yapabilirdim. Eldiven nasıl dikilir bildiğimden değil ancak yakında ihtiyacım olacaktı. Dolapta kalın, sert eldivenler vardı ama onlar ısınmak için yapılmamıştı. Bütün bu bıçakları ve aletleri kullanırken koruma amacıyla takıldıklarını tahmin ettim.

Keşfetmeyi tamamladığımda çıkmak için döndüm ve sıırttım. Kapının arkasında bir takım asılıydı: yünlü kulaklıkları olan bir şapka ve kalın koyun postundan bir palto. Paltonun dış tarafı açık taba rengi deri, içi yumuşak yündü. Boynundaki etiket kesilmiş, kolları ve yakası yıpranmıştı, çok kullanılmış gibiydi ama alt kenarında bir yırtık vardı. Belki babam bunu buraya onarmak için bırakmış ve hiç fırsatı olmamıştı. Paltoyu üzerime geçirdim. Dizlerime geldi. Kolları ellerimi kapladı ve düğmelerini ilikleyince bir çadır gibi sarktı.

Mükemmeldi.

Kollarını kıvırdım ve bir parça halatla paltoyu belime tutturdum, bulduğum bıçağı da el yapımı kemerime astım. Şapkayı kafama geçirip dışarıya adım attım.

Haftalardır bu kadar ısınmamıştım.

Gülünç görüldüğümünden emindim ama bunu umursayacak noktayı çoktan geçmiştim. Tekrar hızlıca bir şeyler atıştırıp biraz kestirmek için kulübeye döndüm.

Uyandığımda vesayet mektubunun arkasına sahip olduğum her şeyi son zerresine kadar yazdım, raptiyesinden halatına kadar. Beklediğimden daha uzun sürdü. İnanılmayacak kadar zenginmişim gibi hissediyordum ama aynı zamanda da kulübeyle birlikte karşıma çıkan problemleri de fark etmeye başladım.

Burada gölden daha uzaktaydık, yani iyi kar yağana kadar –ve buna çok hevesli değildim– su taşımak için daha iyi bir yöntem bulmam gerekiyordu. Ayrıca bütün eşyalarımı buraya getirmem gerekiyordu. Her şeyden önce de unutmamam gereken bir şey vardı: Yiyecekler biterdi. Avlanmaya başlamam gerekiyordu.

Tüfeğe baktım. Altı mermi. Sayfaya hepsi için bir işaret koydum. Altı mermi yaşamla ölüm arasındaki farkı belirleyebilirdi.

Onları kullanmak akıllıca olurdu.

İntikam fikrinden vazgeçmek akıllıca olurdu.

Fakat bu sadece intikam değildi. Kurtarmaydı aynı zamanda. Çünkü Raph geri geldiği zaman, uçağıyla gelmiş olacaktı. Çalabileceğim bir uçak. Uçurabileceğim bir uçak.

Babamı öldüren adamı öldürmek için altı kurşun sıkıp kaçmak.

Ya da saklanabilirdim. Beklerdim. Onların gelmelerine ve gitmelerine izin verirdim. Griff'in geri geleceğini umardım. Kışın ve baharın geçmesini beklerdim. Yaralanmamayı umardım. Hastalanmamayı umardım. Bir fırtınaya yakalanmamayı, bir geyik tarafından ezilmemeyi ya da gölde boğulmamayı. Yiyebileceğimin bitmemesini.

Hayır. Umutla bir işim kalmamıştı. Raph'i öldürecek ve yaşayacaktım.

Ya da ölecektim.

Ayağa kalktım ve aynaya yürüdüm. Aynayı kolumla ovuşturdum; bir yüzün bana baktığını görebileceğim kadar temizlendi. Benim suratımdı bu. Gergin cildim güneşte sertleşmiş ve karar-mış, yara izlerimin daha da belirginleşmesini sağlamıştı.

Saçlarım omuzlarıma kadar karmakarışık bir şekilde iniyordu. Saçlarımı bir süre örmeye çalışmış ama bir noktadan sonra pes etmiştim. Şu anda bunun tam olarak ne zaman olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordum. Kemerimden bıçağı aldım ve beş saniyeden daha az tereddüt ettikten sonra bir avuç dolusu saçımı yakaladım ve kestim.

Bir dakika sonra saçlarım en fazla beş santim uzunlukta kesilmiş haldeydi ve dikenli çalı gibi dışarıya doğru fırlıyordu. Artık suratıma yapışmayacaktı, birbirine girmeyecekti. Saçlarım olmadan kıza bile benzemiyordum. Suratımdaki morumsu kırmızı yaralar ve çamur lekeleriyle birlikte annemle o fotoğrafımızdaki halimle uzaktan yakından alakam yoktu. Vahşi bir yaratığa benziyordum.

Raph ve Daniel babamı gömerken olduğu yere çömelip titreyen kız değildim. Ben Jed'den saklananla aynı kişi değildim.

Eğer bugün yabancı adamın biri gelirse, silahlı ya da silahsız, ormanın içinden tüfeğimle kalbine nişan almış bir şekilde çıkar ve eve dönmek için bir yöntemim olduğundan emin olana dek geri adım atmazdım. Buradan canlı ayrılan tek kişinin ben olacağım anlamına gelse bile.

Raph'i babamı öldürdüğü gün durduramazdım. Yeterince akıllı değildim. Yeterince kuvvetli değildim.

Ancak artık bunu yapabiliirdim.

Tabii bir plana ihtiyacım olacaktı. Malzemelere ihtiyacım olacaktı. Fit olmam gerekecekti.

Geri geldiklerinde kasanın peşinde olacaklardı. Bu da gölün baş tarafına iniş yapacakları anlamına geliyordu – benim karşımda kalan uca. Ben oraya gelene kadar kasayı almış ve yola koyulmuş olabilirlerdi. Özellikle de gidip onu onlar için oradan çıkardığımı için.

Fakat eğer yerini değiştirirsem onu aramaları gerekecekti. Burada olduğumu anlayacaklardı ancak onu nasıl saklayacağımı biliyordum. Onlar aramaya koyulabilirlerdi. Ben de onların peşine düşebilirdim.

Altı mermi.

SONUNDA GÖLÜN ETRAFINI dolaşma zamanı geldi.

Kasayı almak zorundaydım. El baltası da oradaydı. Kürek, giysilerim. Hepsini kendi başıma taşıyamayacağımı biliyordum ve tekrar tekrar dolaşarak enerjimi boşa harcamak istemiyordum.

Çekmecelerin birinde bir yağlı kalem buldum ve kulübenin duvarına yazmaya başladım.

ACELE ETME, yazdım. Altına da, AKILLI OL, KUVVETLİ DEĞİL.

Tek bir yolculuk. Her şeyi bir seferde halledecektim.

Listemi yazdığım kâğıtla birlikte oturdum ve taslak çizdim. Tatmin olduğumda işe koyuldum.

Aletlerin olduğu barakada iki ahşap sıruk buldum; süpürge-lerin ya da başka aletlerin sapıymış gibi duruyorlardı. Yeni bir halat da buldum. Halat ve kemeri kullanarak Bo için bir koşum takımı yaptım. Kemer eğer ortasına yeni bir delik açarsam büyük, şişkin göğsüne bağlanacaktı. Tüfeğin kayışını kullanarak bir tasma yaptım ve kemeri halatla ona bağladım. Sonra sırıkları koşum takımına düğümlemek için ilmekler bağladım.

Sırıkların diplerine bir çapraz kol yerleştirdim, sonra da dallarla bir tür raf inşa ettim. Artık kendisine bir şeyleri kayışla bağlayabileceğim bir tahtırevana dönüşmüştü ve Bo onu çekebilirdi. Eğer onu ikna edebilirsem. Yiyecek için yapacağı şeylere ve ne kadar acıkmış olduğuna baktığımda halledeceğimizi düşünüyordum.

Onunla bir süre boş pratik yaptık, omuzlarını çekişine alıştırmaya çalıştım. Sonra alışsın diye kulübeden rasgele eşyayı üzerine yükledim. Bundan pek memnun olmadı ama her metrede bir ona balık parçaları attığım için itiraz etmedi.

Ancak takımı çıkarmaya gidince ne kadar zor olduğunun farkına vardım; Bo'nun üzerinden çıkarmak için neredeyse hepsini sökmem gerekiyordu. Eğer aceleyle çıkarmam gerekirse iyi olmazdı.

O yüzden daha fazla halatı direkleri takıma düğümleyen ilmeklerin arasından geçirdim, en tepede de karabinayla tutturdum. Eğer karabinayı açarsam halat serbest kalıyor, direkler düşüyor ve Bo'nun üzerinde yalnızca takım kalıyordu. Eğer bir yere takılırsa, kaçmamız gerekirse onu hızlıca serbest bırakabilirdim.

Yaptığım şeye bakmak için uzun bir süre durdum. Estetik değildi, çirkindi ama burada yeterince iyi olması muhteşem olduğu anlamına geliyordu.

Artık gitme zamanı gelmişti.

YÜRÜYÜŞ SANKİ BU sefer daha uzun sürmüş gibi geldi. Belki de bilincim gerçekten yerinde olduğu, bir zombi gibi ağır ağır yürümediğim içindi. Belki de tahtırevan Bo'yu yavaşlattığı ve arada bir takıldığı için.

Günlerce dinlendikten sonra bacağımanın uzun zamandır olmadığı kadar iyi olduğunu hissediyordum. Ayaklarım hâlâ hassastı ama taban olarak barakadaki kalın deri eldivenleri kullanarak onları daha iyi sarmıştım.

Bir maratonda bile koşabilirmişim gibi hissediyordum ama bunun bir illüzyon olduğunu biliyordum. Adrenalin, rahatlatma. Aşırı kendine güven. Buradaki birçok düşmanımdan biriydi, duymazdan gelmem gereken küçük seslerden biri. Yürürken kendime tekrar tekrar, *Acele etme*, diye mırıldandım. Şehirde

olsak insanlar herhalde benden uzak durmak için kaçarlardı ama burada sadece Bo vardı ve o da zaten benim çatlak olduğumu biliyordu.

Kayaya kadar gittik, kısa bir yemek için sadece bir kez dinlendik.

Açıklığa adım attım ve durdum. Kaya her zamanki gibi uzun ve kıpırtısızca duruyordu. Bir buzulun karnından düştüğü günden beri orada durmuştu ve ben ölüp yok olduktan sonra da çok uzun bir süre boyunca orada duracaktı ama bir süre için benim evim olmuştu.

Sığınağın kalıntıları yanında bir yığın halinde duruyordu. İsliydi. Yağmurdan ıslanmıştı.

Toplayabildiklerimi topladım. Çoğu değersizdi. Yine de ortalığı temizledim ve ormanın içine saçtım. Raph'in bu kadar uzağa gelmesi için bir sebep yoktu ama gelirse de ona benimle ilgili hiçbir bilgi vermek istemiyordum. Tek avantajım benim kim olduğuma ya da burada olduğuma dair hiçbir fikri olmamasıydı. O üstünlüğü kaybettiğim anda işler karmaşıklaşacaktı.

Giyisilerimi, kırılmamış kavanozları ve muşambadan geriye kalanı bir bohça yaptım. Onları tahtırevana yükledim ve açıklığa son bir kez baktım.

Elimi nemli yan tarafına koyarak kayaya, "Teşekkür ederim," dedim. İnsanın özlediği şeyler tuhaf olabiliyordu. Sizi hayatta tutan şeyler tuhaf olabiliyordu. Bo'ya ıslık çaldım.

O zaman kulübeye geri dönecektik. Bo huysuzlanıyordu, o yüzden ağaçların arasından çıktığımızda karabinayı açtım ve koşmasına izin verdim. Fişek gibi kıyıya doğru çakıl ve çamur saçarak, dili sallana sallana koştu. Güldüm, başımı iki yana salladım.

Sonra onun ilerisine baktım. Hâlâ suyun üzerinde yüzmekte olan kanoya baktım. Artık dokuz değil, dört buçuk metre uzaktaydı. Tahrik edici derecede yakındı.

Güneye doğru baktım. Suyun üzerinden dümdüz giderek varılabilirdi. Ormanın içinden, kıyı boyunca köklerden ve düşmüş kütüklerden kaçarak ağır ağır yürümekten saatlerce daha az sürerdi.

Ona doğru yüzebilirdim; eğer yeterince yaklaşabilirsem...

Hayır.

Sakat bacağımı önüme uzatıp kıyıya oturdum, diğerini de önüme baktım. Acele etme. *Akıllı ol, kuvvetli değil.*

Yüzmeyecektim. Bugün suya düştüğüm günden daha soğuktu ve o zaman bile az kalsın ölüyordum. Gölün bu tarafında sığınabileceğim bir yer yoktu. Yüzmek yasaktı.

Peki o zaman. Bir kanoyu ıslanmadan gölün içinden nasıl çıkarabilirdim? Bu çarpık bir bilmece gibiydi. Ya benim ona gitmem ya da onun bana gelmesi gerekiyordu. Eğer kovboy olsaydım kementle kendime çekebilirdim.

Her ne kadar saçma olsa da bu düşünceyi bırakmadım. Halatı çıkarıp demirlere takmak en bariz çözüm gibi görünüyordu. Bir kement ya da tutma kancası. Elimde ikisi de yoktu ama "kanca" denen şey çok da yüksek teknoloji ürünü sayılmazdı. Tek ihtiyacım olan ağır bir şeydi. Kanoya zarar vermeden içine atabileceğim ve onu kıyıya çekebileceğim bir şey.

Taş fazla ağır olurdu. Ama tahta kalasın bir parçası işimi görebilirdi.

Otuz santim boyunda bir parça buldum. Hem bir ağırlığı olacak boyutta hem de kolayca fırlatacak kadar küçüktü. Halatı tahtaya bağlamak çok zaman almadı. Düğüm atmasını bilmiyordum ve bu yüzden buraya geldiğimden beri kırkıncı kere pişmanlık duydum ama yeterince sıkı bir şey yapmayı başardım. Sonra da suyun kenarına indim ve fırlattım.

Ben hiç tam olarak sportif biri olmamıştım ve beden eğitimindeki utanç verici yakan top karşılaşmalarından bu yana mucizevi

bir şekilde fırlatmayı öğrenmiş de değildim. İlk atışım yetişmedi. Kalası ellerimle geri çektim, halat ayağımın dibinde kıvrıldı.

Sonraki atışım fazla sola gitti. Sonraki beş atışım da yetişmedi ve altıncısı kanonun yan tarafına çarpıp üzerinden sekti.

Normalde hüsrana uğrardım. Şimdiye ağılıyor olurdum ama bu aslında biraz yatıştırıcıydı. Halatı döndürerek atmayı, kalası mızrak gibi fırlatmayı, eski düşmanım yakan toptaki gibi fırlatmayı denedim. Sonunda, sonunda kanonun tam ortasına denk geldi ve orada kaldı.

Bir zafer narası atarak iki elimi de yukarı kaldırdım. Bo heyecanla havlayıp olduğu yerde döndü ama benimle alay ettiğinden emindim. Neşeyle bağırarak başımı iki yana salladım ve halatı tuttum.

Kanoyu çekmek ince işti. Fazla sert çekince kalas hemen dışarı çıkmaya başladı. Fakat nazikçe çekince kanonun kenarına takılıp önce kanoyu bana doğru çevirdi, sonra da suyun üzerinde ilerlemesini sağladı. Santim santim onu kendime çektim. Santim santim geldi, sonra aramızda yarım metre kaldı, sonra uzandım, onu taşların üzerine çektim ve işte başarmıştım.

Daha dramatik olmalıydı bence. Yükselen bir müzik. Konfeteriler. Onun yerine yapmam gereken daha çok iş vardı.

Yükleme zamanı gelmişti.

TOPRAK HÂLÂ MEZARIN üzerinde dokunulmamış bir yığın halinde duruyor, kasa da yanında yatıyordu. Kurt-köpek geri gelmemiş ya da kazmaya çalışmamıştı. Kendimi toprağın üzerindeki tümseğe fazla uzun süre bakmamaya zorladım. Babam yoktu; burada değildi. Cesedi sonsuza dek gömülmüştü artık.

Hayır, sonsuza dek değil. Raph geri geldiğinde çukuru açacaklardı. Cesedini yeniden kazıp çıkaracaklardı.

Keşke bedenini oradan başka bir yere almak için yeterli kuvvetim ve öngörüm, ona yeri belli olan, rahatsız edilmeyeceği başka bir mezar verme fırsatım olsaydı. Ancak bunu yapamadım, tabii. Onun için bu kadarını bile yapamıyordum. Belki sağ kurtulursam, eve dönebilirsem, o zaman bir şey yapabilirdim.

Gözlerimi kasaya diktim ve ilk kez olmasa da babamın Raph gibi biriyle ilişkisi olması için nasıl bir adam olduğunu merak ettim. Babam bütün bunlar bir hataymış, hiçbirisi onun suçu değilmiş gibi anlatmıştı ancak bu doğru olabilir miydi? Babam kötü adamların istediklerini yapıyordu. Bunun beni de bu işin içine sürükleyeceğini bilmesine rağmen buraya getirmişti; Raph beni hiç görmese, burada olduğumu hiç bilmese bile.

Beni tehlikeye atmıştı, sebebi neydi peki?

Beni koruduğunu, benimle ilgilendiğini mi sanmıştı?

Yoksa bundan daha bencilce bir sebebi mi vardı? Beni geri almayı, yanında olmamı istemiş ve benim için en iyisinin ne olduğunu hiç önemsememiş miydi?

Gönülsüzce asma kilidi çekiştirdim. Eğer babamla, kim olduğuyla ilgili bir cevap varsa bile sıkıca kilitlenmişti. Bu cevaplara sadece gölün diğer ucunda yer alan barakadaki aletler sayesinde erişebilirdim.

Belki de kasada silah vardı. Otomatik silahlar ve bolca mühimmat. Kendimi bir aksiyon filmi kahramanı gibi suratımda hafif bir gülümsemeyle Raph'e saldırırken, kurşunlar havada uçuşurken hayal ettim. Herhalde silah değildi. Bunun için uygun boyutta görünmüyordu ve yeterince ağır değildi.

Fakat o her neyse, kimsenin gelip aramayacağı bir yerde saklamaları gereken bir şeydi.

Buraya kadar gelirken terlemiştim ve şu anda kürek çekmiyor ya da yürümüyor olduğum için üşümeye başlıyordum. Gölün etrafından ağrıyan kaslarımın üzerine titreyerek çok yavaş gelmiştim ve vakit gün ortasını geçiyordu bile. Eğer ormanın

içinde hava karanlıkken yürümek istemiyorsam bir an önce geri dönmeliydim.

Kasayı göl kıyısına kendim sürükledim —Bo yardımcı olmayı reddetmişti— ve kanonun içine yükledim.

Tam o anda not defterini hatırladım. Eğer Raph onu bulursa işim biterdi. Kulübeye hızlıca gittim ama bohçayı yerinden almadan önce tereddüt ettim. Yanlış bir şey yapıyormuşum gibi geliyordu, onu oraya günler öncesinde son bir vasiyetname olarak bırakan halime ihanet ediyormuşum gibi; ancak bunu orada bırakmayı göze alamazdım.

Onu kasa ve diğer ekipmanın çoğuyla birlikte kanoya koydum. Tahtirevan sığmadı ama yüzüyordu. Onu kanonun arkasına bağladım ve hepimizi devirmemesini umdum. Bir kere daha suya giremezdim.

Bo kanoya binmiyordu. Herhalde geçen sefer olanlar yüzünden çekinmişti ve onu suçlayamazdım. Kanoya ben de fazla yük bindirmek istemiyordum zaten ve o da yolu biliyordu, o yüzden onsuz göle açıldım. Suyun üzerinde temkinli bir şekilde ilerlerken Bo birkaç dakika boyunca beni izledi. Sonra da hızlı adımlarla kıyıdan yürümeye başladı. Nereye gittiğini biliyordu. Onunla orada buluşurduk.

Gölün tamamını yavaş yavaş geçtim ve benim rotamdan sapana kadar doğu kıyısına yakın ilerledim.

Kano kıyıya çıktığında hava kararmaya başlamıştı. Bo'dan bir iz yoktu. Her şeyi sudan çekip çıkardım ve bu sefer kanonun yanından ayrılmadan önce karaya sağlam bir şekilde oturdüğundan emin oldum; onunla sabah ilgilenirdim. Şu anda karanlıkta yolumu kaybetmeden önce kulüberne geri dönmem gerekiyordu.

Yolun yarısında Bo bana yetişti. Ona, "Akşam yemeğini kaçırarak istemedin, öyle mi?" diye sordum.

İyi bir sohbet arkadaşıydı, dilini öğrendikten sonra. Üç temel cümlesi vardı:

Peki bunun benimle ne ilgisi var? (İlgisiz bakış)

Eh, bu kulağa harika geliyor ve sen de bütün dünyadaki en muhteşem insansın! (Kuyruğunu sallama, yüzüm yerine elimdeki yiyeceğe odaklanmış hayran bakışlar)

Ne dedin? Ben gerçekten ilginç olan bir şeye dikkatimi vermekle meşguldüm. (Uzaklara doğru bakış)

Şu anda tam yemek vakti öncesi gelen yağcılık halindeydi ve içeriye girer girmez isteğini yerine getirdim. Ateşimizi yaktım ve bir arpacık soğanı turşusunu çiğneyip tadını çıkarırken yanına kuruldum.

Keşke Bo'yla sahiden sohbet edebilseydik. Onu seviyordum ama yanında bir insanın olmasıyla aynı şey değildi. Özellikle de burada, dört duvarı ve çatısı olan bir evde yalnızlık içimi sızlatıyordu. Acaba Will akşam yemeği mi yiyordu? Belki de gizli gizli kestiği o hemşireyle buluşmuşlardı. Belki de kedisi Brutus'le takılıyordu.

Peki Scott? Scott da biriyle çıkıyor olabilirdi, sanırım. Yani, annem ölmüştü, ben gitmiştim, onun da hayatına devam etmesi gerekiyordu, değil mi? Kaza gerçekleştiğinde kimseyle görüşmediğini biliyordum ama onun üzerinden aylar geçmişti. Benim güvende olduğumu düşünüyordu. Benim babamın yanında olduğumu ve yeni bir yaşama başladığımı sanıyordu. Tabii eğer aklına geliyorsa. Ben sadece onun olamamış bir çocuktum ne de olsa. O da sadece benim babam olamamış bir adamdı.

Ya da böyle düşünüyor muydu? Belki de hayır. Belki benim kayıp olduğumu biliyordu.

Bu fikir sarsıcıydı. İnsanların benim için endişeleniyor olmaları gerektiğini fark etmemiştim. Yani benim dosyama bakan memurla iletişimde olmam, babamın da vesayet işlerini tamamlamak için bir dolu şey yapması gerekiyordu.

Belki de beni arıyorlardı. Beni bulmaları imkânsızdan da öteydi, tabii ama bu fikir hoşuma gitmişti. Sanki o kadar da... unutulmamışım gibi hissettiriyordu. Bunca zamanı başka insanların düşünerek geçirmiştim ama onların beni düşünmelerini hiç beklememişim. Unutulmak insanın olabileceği en yalnız haliydi.

O yüzden belki de o kadar yalnız sayılmazdım.

Bo kafasını kucağıma koydu. Kulaklarının arkasını kaşıdım, o da mutlu bir şekilde burnundan üfledi. Gecenin sesleri dışarıda titreşti, ateşim tıslayıp patırdadı.

Mutlu olmanın böyle bir şey olup olmadığını hatırlamaya çalıştım.

ALTI MERMİ. ONLARI sayıp duruyordum.

Çok fazla değildi ama bu elimdeki tek şey de değildi. Gizlilik ve şaşırtma üstünlüğü vardı. Raph hakkında onun benim hakkımda bildiğinden daha fazlasını biliyordum. Ancak daha fazlasını öğrenmem gerekiyordu.

Gölden bütün aletleri getirdim, içine su doldurabildiğim bütün kapları da. Yürürken kasayı nasıl açacağımı düşündüm.

Bıçaklar olmazdı, onlara hasar gelmemesi gerekiyordu, çok kolay bir şekilde elim kayabilir ve kendimi kesebilirdim. Bir iki testere, birkaç çekiç ve doğru açığı bulup yeterince sert vurursam muhtemelen işimi görebileceğim bir keski bulunuyordu. Ancak barakanın içine girdiğim zaman asıl kurtarıcımı görebildim: Cıvata keskisi.

Kasayı bacaklarımın arasına yerleştirdim ve cıvata keskisini asma kilide dayadım. Bütün gücümle sıktım. Bıçakları kilidi ısırdı ve içine girmeye başladı ama daha yarısına bile gelmeden bırakmam gerekti. Ellerimi sallayarak bıraktım, ayaklarımın pozisyonunu değiştirdim, sonra tekrar denedim.

Metali ancak dördüncü turda kesmeyi başarabildim. Cıvata keskisini kenara attım ve diz çöktüm. İşte buydu. Babamın uğruna öldüğü şey her neyse, bu kutunun içindeydi.

Asma kilidi döndürdüm ve kasanın kapağını kaldırdım.

İçine bir spor çanta tıktırılmış, kartondan bir kutunun yanına sıkıştırılmıştı. Önce çantanın fermuarını açtım ve gözlerimi kırıştırdım. Paraydı. Çok para. Düzgün, bağlı istifler halinde

Kanada ve Amerikan dolarları. Eğer bu kadar paraları varsa, neden *başka* bir parası olmadığı için babama bu kadar öfkelenmişlerdi?

Herhalde sorun paraya ihtiyaçları olması değildi. Sorun onu almış olmasıydı.

Burada bana en ufak bir faydası yoktu. Spor çantayı bir kenara attım, paranın bir kısmının yere saçılması umurumda değildi. Belki daha sonra yakacak olarak kullanabilirdim. En azından çanta bir işe yarayacaktı; yırtılan çantayla değiştirebilirdim.

Spor çantayı çıkarınca kutunun dibinde iki yuvarlak şekil göründü. Gözlerimi bir an için kırıştırdıktan sonra ne olduklarını anladım.

El bombaları.

Neredeyse kendimi geriye atacaktım ama kendimi tuttum. Onlar orada sadece duruyordu. İçlerindeki pimleri görebiliyordum; patlatmak için onları çekmek gerekiyordu, değil mi?

Orada o kadar rahat bir şekilde duruyorlardı ki. Sanki sonradan akıllarına gelmiş de kutuya atılmışlar gibi.

Ellerim titreyerek bir tanesini aldım. Çevirdim. Bunun tamamen güvenli olduğuna inanamıyordum. Bir yanımda onun ellerimdekenden patlamasını ve beni öldürmesini bekliyordu.

Diğerini de çıkardım ve yavaşça ağaçların arasına, dizime kadar gelen beyaz bir kayaya doğru yürüdüm. Görmesi kolaydı. Bombaları kayanın yanına koydum ve gerileyerek uzaklaştım. Onlarla daha sonra ilgilenecektim. Şu anda onların hiçbir şekilde yakınımnda bulunmalarını istemiyordum.

Ondan sonra karton kutunun kapağını açtım. Bir dizi klasör dik bir şekilde duruyordu ve aralarına tombul bir karton dosya sıkıştırılmıştı. Dosyayı çıkardım ve birkaç küçük kitapçık yere düştü. Pasaportlar. Bir tanesini aldım. Kanada pasaportuydu fakat boştu. İsim yoktu, fotoğraf yoktu. Diğerleri de boştu ve bir sürü yere aitlerdi. Amerika, Almanya, İngiltere. Çoğunlukla Amerika.

Bu adamlar nasıl başlamış olurlarsa olsunlar, artık sadece av arkadaşı değillerdi.

Klasörleri tek tek inceledim. Bir dolu bilgi yer alıyordu. Eski polis dosyaları, ölmüş, göğsünden üç kere vurulmuş bir adamın fotoğraflarıyla birlikte bir otopsi raporu da dâhil. Dosyada adamın Alaska'da öldüğü yazıyordu. Babamın Noel'de geldiği yıl olmuştu. Geri dönmek üzere ortadan kaybolduğu yıl.

Güvenlik kamerası fotoğraflarına benzeyen fotoğraflar vardı. Tanımadığım isimler ve tarihler. Bazılarında sokakta birbirleriyle konuşan adamlar vardı sadece. Bir grup fotoğrafta takım elbise giymiş adamın biri bir motelde kadının biriyle buluşuyordu. Sonraki on, on iki fotoğrafta da takım elbisesini kaybediyordu. Bunun şantaj malzemesi olduğunu anlamak için suç konusunda uzman olmama gerek yoktu.

Kutunun sonunda isimler ve numaralarla dolu ince bir defter vardı. Bu bir kod mu yoksa muhasebe miydi bilmiyordum. Her iki türlü de ne olduğunu anlamadım. Sayfaları karıştırdım ve durdum.

Green, C.

Babamın adı ve yanında bir dizi rakam yer alıyordu. Paramı? Tarihler mi?

Daha fazla ayrıntı bulabilmek için çaresizce sayfaları çevirdim ama ondan bahsedildiği başka bir yer bulamadım. Diğer isimlerin hiçbirini tanıımıyordum. Raph ve Daniel olabilecek bir sürü *R* ve *D*'ler vardı fakat emin olamadım. İsimlerden bazılarının üzerleri çizilmişti.

Bu dosyaları almak için bir dahaki sefer geldiklerinde babamın isminin üzerini de çizecekler miydi?

Diğer dosyalardan bir tanesinde birçok makbuz vardı. Başka birinde katlanmış bir harita ve bir binanın planlarını buldum. Kutunun arka tarafında kıskaçla tutturulmuş ve lastikle bağ-

lanmış kalın bir kâğıt tomarı vardı. İlk sayfasında ZORBALIĞA KARŞI yazıyordu.

Geri kalanı sanki daktilo sayfaya kusmuş gibi görünüyordu; her bir yazı satırı, sayfalara olabildiğince çok kelime sığdırmak için bir üsttekine ve bir alttakine sokulmuştu. Ürpertici şekilde anı defterime yazma şeklimi andırıyordu.

Hararetli, çığına dönmüş ve hükümetten hiç ama hiç hoşlanmayan bir zihnin ürünü olduğu izlenimini veriyordu. Bu onların bildirgesi olmalıydı.

Albert'ı düşündüm, acaba bunu o mu yazdı diye merak ettim. Yoksa o bunu yazan adamın bir takipçisi miydi diye. Acaba babam bunların ne kadarıyla hemfikirdi. Ne kadarını desteklemişti. Çünkü onlara karşı çıkmamış, onlara yardım etmeyi reddetmemiş, onları ihbar etmemişti.

Beni tehlikeye attıkları zaman bile.

Dosyaları, ince defteri ve bildirgeyi önüme koydum. Anlamın gelmesini, bilginin anlayışa dönüşmesini bekledim. Bu adamların ne olduğunu biliyordum. Milis kuvvetlerdi. Suçlu. Hatta terörist. Bunlar da kanıttı. Bunu saklamaları gerekmişti; buraya saklamışlardı.

Bütün bunları biliyordum ama bunların gerçek bir anlamı yoktu. Bu grubun istediği şeyin, medeniyete geri döndükleri zaman yaptıkları şeyin bir önemi yoktu. Bu, benden, bu yerden önemseyemeyeceğim kadar uzaktı. Önemli olan Raph'ti. Babamı öldüren adam.

İyi bir planları vardı. Bu kanıtları kimsenin bakmaya akıl etmeyeceği bir yere saklamak. Buralarda kimsenin onu kurcalamayacağından emin olabilirdiniz. Tam olarak bıraktığınız yerde bulacağınızdan.

Tabii öyle olmayacaktı, değil mi? Bu adamların, bu tehlikeli adamların kafaları öyle bir karışacaktı ki.

Her şeyi yeniden kutuya yerleştirdim. El bombaları hariç. Onlara dokunmaya ödüm kopuyordu ama onlar sahip olduğum en ölümcül silahlardı ve onlara ihtiyacım olabilirdi.

Kasayı ormanın içine çektim. Onu yeniden gömme zahmetine girmedim, sadece dallarla örttüm. Gömülmüş kadar iyiydi. Orman o kadar büyüktü ki onu nerede arayacaklarını asla bilemeyeceklerdi.

Onu aradıkları zaman, beni aradıkları zaman, akılcıca davranmam gerekecekti. Gizlenmem ve hızlı hareket etmem gerekecekti. Önce pilotun işini bitirmek zorundaydım. O tek başına olacaktı. O ölünce burada kapana kısılacaklardı.

Sonra Raph'i tek başına yakalamak zorundaydım. Geldiklerinde, hazır olacaktım.

KİŞİ

ŞAFAK SÖKMEDEN ÖNCE Bo'yla yola çıktım, yayımı ve tüfeğimi omzuma asmıştım. Artık bir seçim şansı yoktu, özellikle gün ışığı bu kadar değerliken ancak karanlığa alışmıştım. Kemerime bir fener bağlamıştım; yıldızların hiç gitmeyen kar örtüsünden yansıyan cılız ışığında yolumu bulmayı biliyordum.

Yürürken çok ses çıkarmıyor, dünkü ayak izlerimin üzerinden yürüyordum. Ayaklarım sıcaktı, babamın botlarının küçültülmüş tabanlarına dikilmiş tavşan kürküne sarılmışlardı. Gölün üzerine çıktığımda kramponlar hayati önem taşıyordu.

Buz ağırlığımı taşıyabilecek kadar donmuş olmasına rağmen her gün temkinliydim. Balık tutmak için açtığım delik şu anda otuz santim derinliğe ulaşmıştı ve her gün gece oluşan buz tabakasını kırmak zorunda kalıyordum. Fakat fırtınadan sonra oluşan bir çatlak gördüm, altındaki siyah sular tembel ve açtı.

İşler bir anda değişebilirdi. Eğer hazırlıklı olmazsanız, size ikinci bir şans verme nezaketini göstermeyeceklerdi. Onlardan kalmamıştı elimde.

Gölün üzerinde durdum ve doğu tarafındaki ışıkların üzerinden ışık gelirken gözlerimi kapattım. Orman hiç susmuyordu. Kışın bile. Sesi buzun üzerinden yayılıyordu. Hafif bir yankıya sahipti; sizi kandırmaya çalışırdı. Son birkaç hafta içerisinde günler soğurken, karlar yağarken öğrendiğim dersler bunlardı.

Bu sabah özellikle duymaya çalıştığım bir şey yoktu, sadece dinliyordum. Bunu olabildiğince sık yapmaya çalışıyordum.

Sanki kendi küçük krallığıma göz kulak oluyormuşum gibi hissettiriyordu.

Karların ağırlığından dalların nerede düştüğünü biliyordum. Buralarda bir yerlerde, kendisini görmemiş olsam da başka bir tilkinin olduğunu biliyordum. Geçen hafta bir geyiğin kulübenin yakınındaki ağaçların arasından ortalığı birbirine katarak geçtiğini biliyordum. Neyse ki beni rahatsız edecek kadar yaklaşmamıştı.

Günleri takip etmeye çalışıyordum fakat bazen unutuyordum. Kışın ne kadar süreceğini bilmiyordum. Ama sanırım en zorlu kısmını atlatmıştım. Her şeyi tek bir buz kütlesi şeklinde dondurup bizi kulübenin içinde bir hafta mahsur bırakan buz fırtınaları en kötüsüydü. Yalnızca ufuktaki gri bir nokta olacak kadar kısa süren günlerden daha kötü. Uyumadan yattığım ve üzerimize bir ağacın devrilmesini beklediğim rüzgâr fırtınalarından daha kötü.

Fakat ölmemiştik. Henüz.

Kulağıma narin bir ses geldi. Ağaçların arasından ilerleyen bir şeyin sesi. Büyük ama çevik.

Bo'nun kulakları yanımda havaya dikildi. Kalbim küt küt çarptı. Bu bir geyikti. Onları daha önce de görmüştüm, tabii. Dişi ve erkek geyikler. Büyüklerdi ve kış boyunca zayıflamışlardı ama kardan dolayı aç kalmışken bile üzerlerinde et olacaktı; şişman minik kuşlarla, cılız tavşanlarla ve buz kaplı gölden yalanan, ardı arkası kesilmeyen balıklarla beslenen benim kavrayamadığım kadar çok et.

Av rehberi benim uyku öncesi masalım olmuştu. Geyiklerin derisini yüzme ve içini temizleme kısımlarını tekrar tekrar okuyor, bir seferde o kadar çok ete sahip olduğumu hayal ediyordum. Eti artık depolayabilirdim, buzla kaplayarak; hatta tüt-süleyebilirdim bile.

Bir geyik bizi uzun süre beslerdi.

Sese doğru hareket ettim. Buzun üzerindeki kar, ayağımın

yere tutunmasını kolaylaştırıyordu ama yine de o çatlağı anımsayıp her adımımı dikkatle atıyordum. Kış uzundu ama sonsuza dek sürmeyecekti. Buzlar erirdi. Buzların üzerindeki boşluklar kar ve ağırlığını verecek kadar güvenene dek sağlam görünen ince bir buz tabakasıyla gizlenebilirdi.

Rüzgâr suratıma çarptı, ince ve keskindi. Bu iyiydi. Kokumu ormandaki şey her neyse ondan uzağa taşıyordu.

Hareket ağaçların kenarına ulaştı ve durdu. Babamın palto-su griydi. Sabah boyunca kar yağmıştı. Kollarım ve bacaklarım sıcaklık için tavşan ve ermin derisiyle sarılmıştı; onlar da kar kadar beyazdı. Eğer kıpırdamazsam görülmeyebilirdim.

Geyik ağaçların arasından çıktı. Dişiydi. Kıyı boyunca ilerliyor, benden uzaklaşıyordu. Yavaşladı, boğum boğum, karla örtülü bir kütüğe doğru yürümeye başladı. Yayımlı kaldırdım.

Bo koşmaya hazır bir şekilde yerde gerildi ama komutumu bekledi. Rüzgâr tarafından hırpalanarak bir ağaç gibi hareket etmeye çalıştım. Endişelenecek hiçbir şey yoktu.

Geyik duraksadı, kulakları kıpırdadı ve bakışlarıyla etrafını taradı.

Lütfen, dedim sessizce. Bıraktım.

Ok geyiğin yan tarafına isabet etti. Koşmaya başladı.

Takip ettim. Bacağımın kaldırabileceği bir şekilde yavaş yavaş koştum. Geyik gözden kaybolmuştu, bütün gücüyle ağaçların arasından koşuyordu ama karın üzerindeki kan beni doğruca ona götüren bir patika çiziyordu ve Bo da benim önümde onun peşinden koşuyordu.

Geyiğin bir dizinin üzerine düştüğü yerdeki karda delikler açılmıştı. Çırpınarak yeniden ayağa kalkmış, etrafa pembe kar parçaları saçmıştı; ayak izleri ilerlemeye devam ediyordu.

Bo'nun patırtısı geyiğinkiyle birleşti ve havladı, sesi ağaçların içinden titreyerek geçti. Bo geyiği bu tarafa doğru yönlendirecek, çok fazla uzaklaşmasına izin vermeden bitkin düşürecek.

Geyik doğruca geriye doğru koşmadı ama göle paralel bir şekilde koşmak için döndüğünde onu yakalamak için kan izini bıraktım. Koşmalarının sesi yavaşladı. Bo bana geyiğin durduğunu söyleyen aralıksız bir hırıltı ve havlama nöbetine girdi. Adımlarımı hızlandırdım.

Bo'yu ve geyiği küçük bir açık alanda buldum. Geyik öne doğru düşmüştü ve ayağa kalkmaya çalışıyordu. Burun deliklerinden pembe kan köpükleri çıktı. Gözleri başının arkasına doğru yuvarlandı ama okun hayati bir şeye isabet etmiş olduğu belliydi. Burnunun üzerindeki köpüğe bakıp, *akciğer* diye düşündüm.

"Şşş," dedim. Onu sakinleştirmek istiyormuş gibi bir elimi uzatarak ona doğru yürüdüm. İrkildi, ayağa kalkmaya çalıştı ve başarısız oldu, bu sefer de yan tarafının üzerine düştü. Bacakları havada çırpındı.

Arkasına geçtim. Gücünü yitiriyordu ama ondan sert bir tekme yersem yine de yaralanabilirdim.

Bir ok daha çektim. Ona bıçağımı kullanacak kadar yaklaşmak istemiyordum. Ellerim kalın deri eldivenler içinde korunurken o şekilde kapanlardaki tavşanları ve gelincikleri öldürmüştüm ama geyiğin gırtlakını kesmek için eğilirsem, son bir enerji patlamasıyla beni yaralayabileceğinden endişeleniyordum.

Okumu sabitledim, nefesimi bıraktım ve sona erdirdim.

Ok geyiğin kafasının arkasından girdi. Hemen hareket etmeyi kesti, uzuvları dağınık, son bir pozda kaldı.

Nefesim buharlandı. Bunu yapmış olduğuma tam olarak inanamayarak ona bakakaldım. Küçüktü. Erkek bir geyikten daha küçük olduğu kesindi. Ama yine de ondan kilolarca et çıkarabilirdim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim."

Onun yanında karın üzerine çöktüm, elimi göğüs kafesinin üzerine koydum.

Eskiden olduğum kadar aç değildim. Fakat şansımın yaver gitmediği günler ve haftalar, bazen de günde sadece bir iki lokma yediğim, karnımın guruldayıp kasıldığı günler oluyordu.

O günlere minnettardım. O günler beni zeki tutuyordu.

Ancak bugün, beni hayatta tutacaktı.

Av temizleme rehberindeki her bir kelimeyi ve çizimi ezberlemiştim ama bu süreç tahmin ettiğimden daha zor, daha kanlı ve daha iğrençti. Deri yüzme işini daha sonraya, kulübeye dönünceye kadar erteleyebilirdim ama bağırsakları hemen  ı-karmazsam et bozulurdu.

Sayamayacağım kadar çok küçük hayvanın içini temizlemiştim ama geyik farklıydı. Onun organları ellerimi dolduruyordu ve... onda tavşana oranla daha fazlası vardı işte. Zorlu, kanlı bir işti ve işe koyulmadan önce kollarımı sıyırmayı düşünmedim. Çok geçmeden gelincik kürklü kolluklarım kan pıhtısıyla kaplanmış, ellerimse saf kıızıla boyanmıştı. Bo yakınımnda a  bir şekilde oturuyordu.  alışırken ona organ etinden parçalar attım.

Gün ısındı. Kısa süre sonra paltomu çıkardım ama yine de çalışmaya devam ettim.

İşim bittiğinde ben de bitmiştim. Ellerimi ve kollarımı karla temizledim, kolluklarımdaki kanı olabildiğince akıttım ve soğuması için paltomun altında sakladığımı sudan içtim. Birkaç parça tütsülenmiş tavşan eti yedim ve bir sonraki adımımı düşündüm.

Tahtırevan yanımda değildi ve gidip getirene kadar  l  hayvanı yalnız bırakamazdım. O kurt-köpek hâlâ etrafta dolaşıyor ve kapanlarımdan yiyecek  alıyor, geceleri barakaya girmeye çalışıyordu.

O yüzden onu sürükleyerek götürmem gerekecekti. Başka yolu yoktu.

Paltomu giydim,  n n  açık bıraktım.

Bo inledi. Ayağa kalktım. Hareket etme vakti gelmişti. Her zamanki gibi hareket etme vaktiydi.

Geyiği önce bacaklarından sürükledim, organlarını karın üzerinde dumanı tüten bir yığın halinde bıraktım. Bu av temizlemekten daha zordu ama farklıydı. En azından şimdi ayakta durabiliyor ve bacaklarımı hareket ettirebiliyordum. O kadar uzun süredir oturup diz çökmekten dolayı tutulmuşlardı.

Çok geçmeden sırtım ağırlıktan dolayı ağrımaya başladı. Doğruca buza yürüdüm. Buz düz ve engebesizdi; geyiğin bir şeye takılmasından endişelenmem gerekmeyecekti. Kıyıya, kanonun olduğu yere vardığımda elimde başka malzemelerim olacaktı. En azından karkası üzerine yuvarlayıp çekebileceğim bir muşamba vardı.

Buzu yarılamıştım ki bir misafirimiz olduğunu fark ettim.

Kurt-köpekti bu. Ardımızda geniş, kızıl bir iz bırakmıştık, o da takip etmişti. Kürkü tıpkı Bo'nunki gibi siyah üzeri gri benekliydı, gözleri de sulu bir sarıydı. Bo onun kokusunu aldı ve hırladı. Ben çekmeye devam ettim ve Bo'ya yanımdan uzaklaşmaması için ıslık çaldım.

Kurt-köpeğe bir isim vermemiştim çünkü er ya da geç onu öldürmek zorunda kalacağımı biliyordum. O tilkiden de beterdidi. Tilki benden ürküyordu. Kurt-köpek Bo'dan korkuyordu... galiba. Benim için kesinlikle endişelenmiyordu.

Gölün yarısında durakladım, tutuşumu düzelttim. Kurt-köpek daha da yakına geldi. Hızlı hızlı nefes alıp veriyor, havaya buhar saçıyordu.

Omzumdaki asılı, yayın yanındaki tüfeğe bir bakış attım. Onu hep yanımda taşıyordum. Henüz ateş etmemiştim. Harcadığım her mermi Raph için bir eksik demekti.

Kurt-köpeği şimdi vurabilirdim. Ama mermiyi ziyan etmek istemiyordum.

İlerlemek için yeniden hamle yaptım. Altımdaki buz sallandı. Ancak tökezlerken çatlağı fark edebildim.

Soğuk su ayak bileklerime doldu. Geyiğe tutunarak viykladım ve kendimi arkamdaki hâlâ sağlam duran buz şeridine doğru attım. Ayağım katı buza çarptı; bacağım da menteşe gibi büküldü, kuvvetini bir anda kaybediverdi. Geyiğe ucu ucuna tutunarak öne doğru sendeledim. Sakat dizim bir çatırtıyla buza çarptı ve kalçama kadar taze bir acı dalgası yolladı. Arkamdaki buz kütesinin üzeri suyla kaplanmıştı. Devrilmiyor, batmıyordu ama üzerinde bilek hizasında dondurucu göl suyu vardı.

Bo çılginca havladı. Kurt-köpek ileri atıldı.

Göz açıp kapayıncaya kadar buzu geçti. Geyiği çekiştirdim durdum ama suya girmişti ve buzun kenarına takılmıştı.

Bo kurt-köpekle çarpışmak için atladı. Kurt-köpek ondan sıyrılıp geçti ve geyiğe doğru koştu. Bana doğru. Ben kıcımın üzerinde geyiği çekmekteydim. Eğer bırakırsam buzun açılacağından ve geyiğin tamamının gölün dibini boylayacağından korkuyordum. Bırakamazdım.

Sağlam bacağımı kaldırdım. Kurt-köpeğin suratına yapıştırdım. Dişlerini botuma geçirdi ama canım yanmıyordu; o kadar çok deri ve kürk katmanı vardı ki, baskıyı bile neredeyse hissetmiyordum. Diğer ayağımı da burnuna vurdum ama bacağım o kadar kuvvetsizdi ki sadece üzerinden kaydı.

Bo onu yandan ısırды. Kurt-köpek beni bıraktı ve Bo'ya döndü. İkisi neredeyse aynı boyuttaydı, ikisi de acımasızdı, ancak kurt-köpek daha çaresizdi.

Faydasız bir şekilde geyiği çektim. Kurt köpek Bo'yu omzundan yakaladı ve Bo korkunç bir şekilde feryat etti.

Geyiğe son bir kez bütün gücümle asıldım, onu katı buzun üzerinde daha geriye çektim ve bıraktım. Tüfeği elime aldım. Ellerim ıslak olduğu için kayıyordu. Kayışı bana dolandı. Onu omzuma getirdim.

Kurt-köpek yeniden bana atıldı. Tüfeğin namlusunu geçti.

Dişleri suratımın önündeki havayı ısırdı, ben de kendimi ondan geriye attım. Bir an sonra yeniden üzerime çıktı, Bo da hemen onun arkasındaydı, hepimiz buzun üzerinde birbirine geçmiş bir bedenler düğümüydük.

Gırtlığımı kapmaya çalıştı. Aramıza kolumu sıkıştırdım, o da dişlerini geçiriverdi. Acı koluma mızrak gibi saplandı. Haykırdım.

Kurt-köpek namluyu aramıza sokamayacağım kadar yakındaydı. El yordamıyla bir şey aradım, ne olursa, ve parmaklarıma bir ok geldi. Bo'nun çenesi kurt-köpeğin ensesinde kapanırken onu hızla çekip çıkardım.

Kurt-köpeğin dişleri kolumdan çıktı. Oku sapladım.

Daha önce hiç halihazırda ölmek üzere olmayan bir şeyi bu kadar yakından öldürmemiştim. Ok içeri girdi. Sadece derisini delmeyi başardı. Yaradan kan fışkırdı ama hayati önemi olan bir organa isabet ettirmemişim.

Köpekler aniden üzerimden indi ve kurt-köpek geri çekildi. Kanlı bir şekilde buzun üzerine çöktü, etrafındaki kan kızıla boyanıyordu. Hırladı ve sertçe ısırdı ama yaklaşmadı.

Bo homurdanarak yana doğru daire çizdi.

Onu uyararak, "Bo," dedim. O da kan içindeydi. Bir bacağına veriyordu ağırlığını. Bo kazanabilirdi ama sonrasında ona yardım edecek bir veteriner yoktu.

Elimi tüfeğe attım ama kurt-köpek geri çekiliyordu. Sonra topallaya topallaya koştu, kürkü kanla matlaşmıştı.

Bo arkasından atıldı. "Bo!" Durdu. Yeniden koşar gibi oldu. Durdu.

Hıçkırarak yan tarafıma doğru yuvarlandım, sonra da dizlerimin üzerinde doğruldum. Orada sadece dizlerimin üzerinde durabildim, kolum zonkluyordu. Bacaklarım sıırılsıklam olmuştu. Hareket etmem gerekiyordu. Isınmam gerekiyordu.

Ayağa kalktım. Buzun üzerinde dört bir yöne uzanan kanlı çizgiler oluşmuştu. Etrafımıza kar yağmaya başladı; bir iki saat içinde burada herhangi bir şey yaşandığı belli olmayacaktı.

Eğer hareket etmezsem kış beni de yutacaktı.

“Gel hadi, Bo.”

BARAKAYA ÖLMEDEN VARABİLDİK. Eh, Bo ve ben yani. Geyik ayrı bir konuydu. Onu saf inat sayesinde asmayı başardım, sonra da kulübeye sendeleyerek geri döndüm. Küçük bir ilk yardım kitim vardı. Çok bir şey yoktu, içindeki en çok işime yarayan şey oksijenli suyd.

Bo'nun boynu delinmişti. Deliklerden omzuna yavaş yavaş kan akıyordu. Kitte yer alan küçük bir makasla kesiklerinin olduğu yerdeki tüylerini elimden geldiğince kısalttım. Yaralarına oksijenli suyla pansuman yapınca viyaklayıp kendini çekti ama kolumu boynuna doladım. İstese suratımı ısıırıp parçalayabilirdi ama onun yerine kaskatı durdu ve yaralarıyla ilgilenmeme izin verdi. Her yere oksijenli su sürdükten sonra onları tişört parçalarıyla sardım. Sargı yerine onlarla idare etmemiz gerekecekti.

Ancak Bo'yla ilgilendikten sonra kendi yaralarımı baktım.

Kolumu paltodan yavaşça çektim. Kurt-köpeğin dişleri koyun derisinden doğruca geçmiş ve kolumda üç derin delik açmıştı. Enfeksiyon kapacaklar diye ödüm koparak üzerlerine oksijenli su döktüm. Kolumda köpek çenesi şeklinde morluk oluşuyordu. Elimi esnettim; morlukların sızlamasına sebep oldu ama hiçbir şeyin kırılmamış olduğundan emindim. Sadece acıyordu.

Burada beni neyin üzeceğiyle neyin başıma gerçek sorunlar açacağı arasındaki farkı anlayacak kadar uzun süre bulunmuştum. Bu neyse ki ilk kategorideydi.

Yaralarımı örtülerin birinden bir şerit kullanarak sararken adrenalin azaldıkça kendime biraz surat asmak ve sızlanmak

için müsaade ettim. Örtülere sargılar kadar ihtiyacım yoktu; artık elimde beni ve Bo'yu gece sıcak tutan acemice yüzülmüş derilerden bir yama işi örtüm vardı.

Yine de herhangi bir şeye hasar vermek beni endişelendiriyordu. Burada başka şeyler alamazdım. Kırılan, kaybolan hiçbir şeyin yerine yenisini koyamazdım.

Ateş yaktım, parça parça. Hâlâ üç hapım vardı ve bütün bedenimi dolaşan acıyı hafifletmek için bir tanesini yuttum. Keşke Bo'ya da verebilseydim. O da acı çekiyor olduğu bariz bir halde iniltiler çıkarıyordu. Ama bunun onun için güvenli olup olmadığını bilmiyordum. O yüzden şişeyi kapattım ve yatağa girdim. Kolumu tutarak kıvrıldım ve uyudum.

SABAH DİNLENİP İYİLEŞMEK için zaman yoktu. Tam olarak uyandığımın farkına varmadan kalktım, bedenim beni yakalayıp durdurmadan önce. Hızlı hareket ettim, her sabah olduğu gibi, hemen giysilerimi üzerime geçirdim ve ateşi yaktım. Postların altından çıktığınız zaman soğuk, ihtiyacınız olan bütün motivasyonu sağlıyordu.

Kahvaltıda balık, bir vitamin ve üç ince havuç yedim. Havuçlar bitmek üzereydi ve ondan başka sebze kalmamıştı. Sadece et, et ve daha fazla et vardı.

Biraz tuz için neyimi vermezdim.

Ya da kimyon.

Sabahı geyiğin etini parçalayarak geçirdim. Bir kısmını karla kapladım. Bir kısmını ince parçalara ayırdım ve tütsülemeye başladım. Tütsüleme istasyonumuz birbirine sicim ve misinayla bağlı dallardan yapılmış bir dizi rafa sahip üç ayaklı bir düzenekti. Eti dalların üzerine serdim ve altında alçak, isli bir ateş yakmadan önce muşambayı üç ayaklı düzeneğin üzerine sardım. Duman muşambada kapana kısılıyordu ve ateşi söndürmedi-

ğim sürece et bir günde pişip saklanabiliyordu. Bunu yalnızca balık ve tavşanlarla yapmıştım ama geyik etinin de aynı şekilde tütsüleneceğini umuyordum.

Oltalarımı süzdüm, bu geyik zaferini fazla uzatmamam gerektiğini biliyordum. Üç oltam vardı; makaraları bile vardı – içinden tahta çivi geçen alüminyum tenekelerdi bunlar. Tahta çivi olta direğine sabitlenmişti ve teneke kutu misinayı sarmak için onun etrafında dönüyordu. Bu da oltayı daha uzağa atabileceğim, balığı daha hızlı çekebileceğim anlamına geliyordu. Onları kullanmayı öğrenmem için sadece bir hafta boyunca bön bön bakmam ve yarım düzine sefer başarısız deney yapmam gerekmişti.

Ateşi balık tutmaya gitmeme yetecek kadar uzun süre yanaçağı şekilde ayarlayabilirdim ama tekrar buzun üzerine çıkmak istemiyordum. Dün olanlardan sonra.

Onun yerine gidip kapanlarımı kontrol ettim. Zamanla bulabildiklerimin hepsini toplamıştım ve bir akşam boyunca oturup hepsini doğru düzgün nasıl kuracağımı çözmüştüm. Bir düzine kapanımı kulübenin arkasında kolay bir döngü şeklinde dizmiştim, onları kaybetmemek için de yakınlardaki dallara kırmızı kumaş parçaları bağlayarak işaretlemiştim.

Bugün şanslıydım. İlk kapanın içinde bir gelincik vardı, ölmüştü. Gelinciği kemerime bağladım ve kapanı yeniden kurdum. Yemek için en iyi seçenek sayılmazlardı ama kürkleri sıcak tutuyordu ve bir süredir yeni bir şapka istiyordum.

Bir sonraki kapandaki yem gitmişti; sonraki üç kapana dokunulmamıştı ama bir sonrakinde bir tane daha gelincik vardı. Hâlâ nefes alıyordu, zorlukla. Neredeyse gözümü bile kırpmadan boynunu kırdım.

Bu son ödüldü ama bu kadarı yeter de artardı bile. Tuhaf bir kavramdı bu: Artmak. Arada bir tatmin olmayı başarıyordum.

Arada bir memnun olabiliyordum.

Bazen Bo'yla burada ölene kadar yaşayabileceğimizi düşünüyordum.

Ve sonra elim cebime gidiyor, parmaklarım da altıncı merminin pürüzsüz, soğuk metalini kavırıyordu.

Annem ölmüştü. Babam ölmüştü. Dönebileceğim bir yuvam yoktu ama bitmemiş işlerim vardı. Kurşun bana bunu hatırlatıyordu. Ben sadece hayatta kalmıyordum. Bekliyordum. Hazırlanıyordum.

O gece geyik etini ilk kez pişirdim, yağının sıçramaması için tavanın üzerinde şişe geçirdim. Karnımı doyurdum ve biraz daha yedim; Bo'ya da istediği kadar et ve sonra da çiğnemesi için bir kemik verdim. Duvarda –AKILLI OL, KUVVETLİ DEĞİL– yazan yere ve ona eklenmiş sürüyle yazıya baktım.

Rüzgâra dikkat et.

Çıkıntının batısında dik bir yokuş var.

Günde en az bir kere yüksek sesle bir şey söyle.

Geleceklerini unutma.

Defter rafta duruyordu. Bütün sayfalarını doldurmuştum ve gerilim romanının sonundan, av rehberinden kopardığım sayfaları da eklemiştim. Fotoğrafların ve kutudaki dosyaların arkalarına yazmışım. Günlerimin kaydını tutmuştum.

Yok olmayacaktım. Kaybolmayacaktım. Buradaydım. Bir gün daha hayatta kalmayı başarmıştım.

Huzursuz bir uyku uyudum, rüzgâr kötü bir ninni idi.

Rüzgâr bana artık canlı bir şeymiş gibi geliyordu. Kulübemin etrafında dolaşüyor ve bir yolunu bulup içeriye girmeye çalışıyordu. İstedikini elde edemeyince aniden saldırıyor ve her yeri darmadağın ediyordu.

Fakat rüzgâr aynı zamanda da bir tür koruma gibiydi. Rüzgârın en kötü olduğu günler Raph'in gelmeyeceğini biliyordum; hava uçuş için fazla tehlikeliydi. Rüzgârı hem istiyor, hem de ondan korkuyordum. Rüzgâr demek, *henüz değil, bugün değil*, demekti.

Rüzgâr rüyalarımaya girdi. Beni havaya savurdu. Yükseldim, sonra alçaldım ve yere indiğimde yeniden kendimi arabada buldum. Bedenimin yan tarafı tamamen ağrıyordu ve sebebini çözemiyordum, ta ki arabanın yan tarafının içeriye doğru ezilmiş, parçalarının bacağıma girmiş olduğunu ve bazı kısımlarının tenimden içeriye cam kırıkları soktuğunu fark edene dek. Acısı tuhaf ve uzaklardan geliyordu, bağlantısız bir gerçektir. Sonra diğer tarafa baktım. Ve annemi gördüm. Ve—

Ve sonra yine yolda ilerliyorduk, bana bir şey söylemek için dönüyordu, sonra beni tutabilirmiş, gelecek şeyden koruyabilirmiş gibi kolunu önüme savurdu ve kulağıma bir kükreme geldi. Ama bu kükreme sadece rüzgârdı ve annem ölmüştü ve ben de kulübede tek başıma yatıyordum, ağlamamaya çalışıyordum çünkü artık ağlamıyordum.

Bu halde uyanınca, alçak ateşin ışığında gözlerimi kısıp yatağımın karşısındaki duvara düzensiz harflerle yazdığım kelimelere baktım.

Bu kadarı yeterli değil.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Var olmaktan, hayatta kalmaktan daha fazlasına.

Bazı günler Bo'ya tutunuyordum. Kendimi hayatta tutmak onu da hayatta tutmak anlamına geliyordu ve onu diğer bütün canlılardan daha büyük bir şiddetle seviyordum.

Başka günlerse eski hayatımı düşünüyordum. Arkadaşlarımı. Yiyecekleri. Televizyonu. Dışarıdan yemek ısmarlamayı.

Ama Bo bensiz yaşayabilirdi ve benim eski hayatım da gerçekmiş gibi gelmiyordu, zaten annem olmadıktan sonra onu geri istediğimden de emin değildim.

Ve böylece hep tek bir şeye geri dönüyordum. İlerlemek için tek bir sebebe. Kışı yenmek. Soğuktan, açıktan, yalnızlıktan sağ kurtulmak için tek bir sebebe: İntikam.

Güneş ışığına uyandım ve şaşkınlıkla doğruldum. Geç kalmıştım. Ben asla geç kalkmazdım fakat güneş ışığı pencereden içeriye giriyordu. Saat geç olmuştu ve rüzgâr uluyordu.

Fakat... bu rüzgâr değildi. Rüzgâr uzun süre önce durmuştu.

Bu bir motordu.

Bu bir uçaktı.

Gelmişlerdi.

BUGÜNÜ YÜZLERCE KEZ hayalimde canlandırmıştım ama gerçekten olmakta olan şeyi tam olarak algılayıp harekete geçmeden önce birkaç saniye geçti.

Ayakkabılarımı, paltomu aldım. Diğer giysilerim üzerimde uyuyordum. Onları çıkaramayacağım kadar soğuktu. Tüfeği aldım ve kapıdan dışarı çıktım, bacağım soğuktan sertleşirken topallayarak yürüdüm.

Bo'ya yanımdan ayrılmaması için bir ısıklık çaldım ama neler olduğunu biliyor gibi görünüyordu. Avlanmaya çıktığımızdaki o gergin yürüyüşüyle ilerliyordu, kulaklarını dikmişti.

Ağaçlar gökyüzünü göremeyeceğim kadar kalındı. Uçak hâlâ yaklaşmaktaydı, onu duyabiliyordum fakat göremiyordum. Gelenin onlar olduğundan emin olamıyordum.

Bir yanım onların geleceklere hiç tam olarak inanmamıştı. Şu anda bile tepemizden başka birinin geçtiğinden, benimle hiç alakası olmadığından emindim. Sona varmış olabilmemiz mümkün değilmiş gibi geliyordu. Her şey bizi bu noktaya getirmişti ama en kalın ağaçlardan çıkıp uçağı görene kadar bunun gerçekleşiyor olduğuna inanmadım.

Göle iniş yapmak riskliydi. Kurt-köpekle yaşadığım karşılaşma bunu kanıtlamıştı. Ama onlar galiba risk karşısında korkacak tipler değillerdi. Bunu kafama not ettim, unutmayacaktım. Risk alacaklardı. Bunu kullanabilirdim.

Uçak gitgide yaklaştı. Ağaç hattında çömeldim ve elimden geldiğince kıpırdamadan durdum. Karların arasında göze batıp

yerimi ele verecek bir şeyim yoktu ama bir hareket dikkatlerini çekebilirdi.

Uçak inişe geçti. Buzun üzerinde kükredi, kısa bir an için yere değdi, sonra tekrar uçtu. Hava motorun sesiyle vızıldayıp titredi. Göğüs kemiğime kadar indi ve kalbimi bir sinekkuşunun kanatları gibi vurana kadar hızlandırdı.

Uçak daire çizerek döndü. Buzu test edip sağlam olduğunu anlamışlardı ve bu sefer son kez pürüzsüz bir şekilde aşağı indiler.

Gelenler onlar olmayabilirdi. Kurtarmaya gelen biri olabilirdi. Daha önce gelen adam gibi başka bir dost olabilirdi. Aynı uçak değildi ama bunun bir anlamı yoktu; daha önce getirdikleri deniz uçağıyla buzun üzerine iniş yapamazlardı.

Uçak gölün kuzey ucuna doğru zeminde ilerledi. Durdu. Gözlerimi kısarak baktım. Herhangi bir ayrıntıyı çıkaramayacağım kadar uzaktaydı.

Kurtarmaya gelmiş olsun ya da olmasınlar, Raph olsun ya da olmasın, gitme zamanı gelmişti.

Sendeleye sendeleye kulübeye geri döndüm. Bunun için plan yapmıştım, pratik yapmıştım ve buna rağmen korkudan kanım asit gibi yakıyordu, nefesim de o kadar soğuktu ki kendimi boğazlanıyormuş gibi hissediyordum. Kulübenin kapısında kendimi durdurdum ve sakinleştirici nefesler aldım. Zamanım vardı. Zemin donmuştu; onu kazmak uzun sürecekti.

Kendimi yavaşlattım, hiçbir şeyi unutmadığımdan emin olmak için yaptığım hazırlıkların tekrar tekrar üzerinden geçtim. Tüfek. İki günlük yiyecek ve beni dışarıda hayatta tutmaya yetecek kadar ekipmanla dolu bir çanta. Kemerimde bir avcı bıçağı, bacağıma bağlı daha küçük başka bir bıçak. Kurt-köpekle çarpışmamız bana fazladan silaha sahip olmanın önemini öğretmişti.

Ve artık yola çıkma zamanıydı.

En kısa rota buzun üzerinden gitmekti ama oradan gidersem görölürdüm. Onun yerine kıyının geri kalanı beni uçaktan gizleyene dek doğuya yöneldim, sonra da gölün aşağı kısmı boyunca düz gidip yeniden ormanın içine girdim.

Yolun büyük bir kısmı boyunca bir geyiğin açtığı patika vardı, inceydi ama kolayca takip edilebiliyordu. Oradan ilerledim; dişlerimin arasından nefes alıyordum, hava dudaklarıma batıyordu. Bo her zamanki gibi sessizdi.

Bu hızda ilerleyince —açlıktan ölmek üzere ve daha henüz umutları tükenmiş bir halde o ilk geldiğim seferden çok daha hızlı bir şekilde— gölün kuzey ucuna, seçtiğim noktaya varmam bir buçuk saat kadar sürdü. Kulübenin enkazına yakındı ama beni oradan kimsenin göremeyeceği kadar da gerideydi ve ilginç herhangi bir yere gitmek için seçeceğiniz yoldan oldukça uzaktaydı. Kendime, *Kazmak uzun sürecek*, dedim. Zemin donmuş olduğu için daha uzun sürecekti; bahse varım kazmalara ihtiyaçları olacaktı ve donmuş toprağı kırmak için oldukça güç sarf etmeleri gerekecekti. Zamanım vardı.

Yere iyice çömeldim. Uçak buzun üzerinde, kıyıdan altı metre uzakta duruyordu. Rüzgâr karları süpürmüş, buzu pürüzsüz ve üzerine inmesi kolay bir hale getirmişti. Gözlerimi kısıp baktım. Uçak boş muydu? Hayır. İçeride hareket gördüm; pilot hâlâ oradaydı. Tıpkı geçen seferki gibi.

Bo yumuşak bir şekilde hırladı, sadece havadaki ufak bir titreşimden ibaretti sesi. Onu susturmak için elimi omzuna koydum.

Acaba aynı pilot muydu merak ettim. Daha önce gelen adamlardan en az biri geri gelmiş olmalıydı; o toprak parçasını yeniden kazmak için başka birinin yol tarifine güvenmeleri mümkün değildi.

Raph buradaydı, bunu biliyordum. Ve belki Daniel da.

İşte burada ilk kumarımı oynadım. Pilot tek başınaydı ama şimdi onun peşine düşersem Raph ve Daniel'ın ne kadar süre

sonra geri geleceklerini bilmiyordum. Hemen kararımı vermek zorundaydım: şimdi mi saldıracaktım yoksa bekleyecek ve çekip gitmemelerini mi umut edecektim? Kasanın yerinde olmadığını anladıkları zaman hiçbir şeyin garantisi yoktu. Dağılabilirlerdi. Bir araya gelebilirlerdi. Buradan gidebilir, beni geride bırakıp bütün hazırlığının ziyan olmasına sebep olabilirlerdi.

Tüfeği daha da sıkıca tuttum. Bir fırsatım vardı. Onu değerlendirmeliydim. Doğrulmaya başladım.

Ve o anda: bir bağış. Raph ormanın içinden uzun adımlarla çıktı ve kararım benim yerime verilmiş oldu. Raph şu anda buradayken pilotu tek başına öldürme şansım yoktu. Hızla nefes alıp vererek, yeniden saklanma yerime çömeldim.

Raph yaklaşırken uçağın kapısı pat diye açıldı. Rüzgâr buzun üzerinden Raph'ın sesini bana taşıdı. Kelimeler boğuk bir şekilde geliyordu ama onları birleştirdim. “—biri çukuru kazmış,” dedi ve tüylerim diken diken oldu. Çukuru kazdığımda büyüt müştüm. Raph birinin onunla oynadığından şüphelenmiş olmalıydı. “Emin olamıyorum... ısıtıcıyı aldık... biraz daha...” Geri kalanını duymadım ama kulağa sanki henüz toprağı tam kazamamışlar gibi geliyordu. Bu iyiydi. Bu bana daha çok zaman kazandırıyordu.

Pilot, “Baharı bekleseydik,” diye yanıt verdi ama cümlesinin sonu duyulmayacak kadar boğuktu. Raph kızarak ona bir şey söyledi ve pilot güldü.

Tüfeği sıkıca tuttum. Bu mesafeden Raph gibi cılız bir et parçasını geçtim, bir mamutu bile vuramazdım fakat bu beni tetiği çekip onun işini bitirebilmeyi dilemekten alıkoymadı. Eski ben birini öldürme düşüncesi karşısında irkilebilirdi ama şu anki ben eskiden nasıl, *Bu sadece bir balık*, diye düşünüyorsa, şimdi de, *Bu sadece Raph*, diye düşünüyordu.

Konuşmaları birkaç öfkeli, anlaşılmayan sözden sonra sona erdi ve Raph ormana yeniden girdi. Nefesim içimden bir buhar seli halinde çıktı.

Raph ağaçların arasında kayboldu. Tüfeği bir an için indirdim, ellerim birdenbire titremeye başlamıştı. *Onu vurmak hata olurdu*, dedim kendime. *Pilot peşime düşerdi. Onları ayırmam gerek. Birbirlerinden uzaklaştırmam gerek.*

Pilot bir yere gitmedi. *İyi*, diye düşündüm. *Ayrılın.* Uçağın kapısı kapandı.

Saklandığım yerden kalkarken titriyordum. Uçağın arkası bana bakıyordu. Bo'ya beni takip etmesi için parmağımı şaklattım ve fazla doğrulmadan, kimseye görünmeden hızla buzun üzerinde ilerledim, pilotun bana doğru bakmamasını ümit ettim.

Buz ayaklarımın altında çatırdadı. Sadece ince, donuk sesler çıkarıyordu ama onları duyuyordum, onun da duyduğuna emindim. Bakacağına ve silahını alacağına emindim.

Fakat aramızdaki buzlu mesafe küçüldü de küçüldü, sonra da bir elimi uzatıp uçağa dokunabilecek, buzun üzerinde kapiya doğru kayabilecek kadar yaklaşmışım.

Ve sonra tüfek elimde kapının yanına geldim, uçağın soğuk metal dış yüzeyine doğru uzandım ve üç kere vurdum. Arkasında boşluk olan tenekemsi, keskin bir sesi.

Bir duraklama oldu. Sonra kapı açıldı, pilot dışarıya eğildi ve tüfeği suratına nişan aldım.

Birbirimize bakarken zaman bir an için yavaşladı. Büyük bir adamdı, kasları yumuşamış ve göbeği öne doğru şişmişti. Bir kolunda yaması olan kahverengi bir mont giyiyordu. Dost canlısı görünüyordu. Yılın bu zamanları bir alışveriş merkezinde Noel Baba olarak çalışabilecek birine benziyordu.

Yoksa onun zamanı geçmiş miydi? Kış boyunca Noel'i hiç düşünmemiştim ama birdenbire onu görünce dosdoğru zaman akışının içine fırlatılmışım ve nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu, tıpkı bomboş bir gökyüzüne alışıktan sonra tanımadığınız bir şehrin havalimanından dışarıya adım atmışsınız gibi.

Adam, "Merhaba," dedi. Ağırlığını diğer ayağına verdi. Bir şeye doğru uzandığını görebiliyordum. Silahına.

Vur onu, diye düşündüm. Yutkundum. "Kıpırdama," dedim ve Bo'nun hırıltısı benim boğuk sesimin yankısı oldu. "Dışarı çık." Sesim haftalarca kullanılmadıktan sonra ağaç kabuğu gibi sertleşmişti.

Adam, "Dur bakalım," dedi ellerini yukarı kaldırarak. "Sana zarar vermek istemiyorum, tatlım. Burada tek başına mısın?"

Vur onu.

"Dışarı," dedim. Bir filmde olsa dramatik bir şekilde tetiği çekerdim ama tabii ki ateş etmeye hazır bir mermi olduğundan emin oldum çünkü salak değildim. En azından bu konuda.

Adam, "Beni vurmayacaksın, değil mi?" dedi hafif bir sırıtışla.

Ona dişlerimi gösterdim. "Bahse var mısınız?"

Bahse girmedim. Koltuğundan kalktı ve buzun üzerine indi, ellerini uslu ve sakin bir şekilde iki yanında tuttu. Silahı koltukaltındaki kılıfındaydı. Ellerini kaldırdığında ceketini yana doğru çekilince onu görebildim.

Vur onu.

Fakat bunu yapmaya gerek kalmadı. Uçağı alabilirdim. Buradan gidebilirdim; Raph'i, Daniel'ı, ormanı terk edebilirdim. Uçakla gidip yardım edecek birilerini bulabilirdim. Ormanın Raph'i öldürmesine izin verebilir ya da onu bulma işini polislerle bırakabilirdim.

Bunu yapamazdım. Raph'in gitmesine izin veremezdim.

Ancak Raph'i öldürmek için burada elleri havada bekleyen bu adamı öldürmek zorundaydım.

Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Babam öldüğünde orada bile değildi. Buna engel olmak için bir kelime bile edemezdi. Sadece uçakta oturuyordu, o kadar.

Adama çenemle silahına işaret ederek, "Çıkar onu," dedim. "Uzağı fırlat."

Adam yavaşça ve dikkatlice dediğimi yaptı, tabancasını onu kavıyormuş gibi görünmemesi için baş ve işaret parmaklarının uçlarıyla tuttu. Parmağım tetiğe o kadar sokulmuştu ki, eğer birden kıpırdarsam ateş ederdim. Parmağımı biraz gevşettim. Eğer onu öldüreceksen, bunu bilerek yapmalıydım.

Onu öldürecek miydin?

“Anahtar,” dedim, ne bildiğimi belli etmek için kafamı uçağa doğru eğdim. Bana doğru bir anahtarlığı salladı, üzerinde iki anahtar vardı. Kapı ve motor. “Kıyıya doğru yürü,” dedim. Sesim titredi.

“Ne yapacaksın?” diye sordu. Hâlâ dost canlısı gibi konuşmaya çalışıyordu. Hâlâ muhtemelen kendimi güvende hissetti-receğini düşündüğü o gülümseme vardı yüzünde.

“Kıyıya doğru yürü,” dedim yeniden, adam da bu önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti.

“Bizim malları sen aldın, değil mi?” diye sordu. “Senin gibi küçük bir kız. Ben de burada bekliyordum ki...”

“Kıyıya. Doğru. Yürü,” dedim. Sonunda dediğimi yapmaya başladı. Ağır adımlarla geriye doğru çekildi. Sonunda arkasını döndü. Yürümeye başladı. Hâlâ yavaş hareket ediyordu. Altı metre. Yedi buçuk metre.

İşte buydu. Onu ya şimdi vuracak ya da uçağa binecektim.

Namlu bir an titredi. Ve o anda kararımı verdim.

“Bo, yukarı,” dedim. Bo bana şüpheyle baktı ama parmağımı şaklatıp işaret edince hoplayarak içeri girdi. Ben de kendimi kaldırmak için uzandım, tüfeğin kayışından sallanmasına izin verdim.

Birkaç saniyelik dikkatsizlik sonucu her şey altüst oldu. Pilotun adımları buzun üzerine çekiç gibi vurdu. Hızla arkamı döndüm.

Adam bana doğru kafasını eğerek koşuyordu. Beceriksizce tüfeği yakaladım. Kaldırdım, nereye nişan alacağımı bilemedim.

Adam aradaki mesafeyi neredeyse kapatmıştı. Elimi sıktım. Ben daha ne yaptığımı anlayamadan tüfek ateş etti.

Sonra pilot üzerime atıldı, elleriyle tüfeğin namlusunu yakaladı ve elimden çekip aldı. Sertçe yukarıya doğru savurdu ve dipçiği çeneme vurdu.

Düştüm. Kayışı, elimle taktığım bir parça halat, hâlâ omzumdaydı. Sırtımdan çekti ve beni sertçe salladı. Buzun üzerine düştüm, düşüşüm namluyu pilotun elinden çekip kurtardı. Başımı bir çatırtıyla yere vurdum ve nefesim kesildi.

Bo hırladı ve uçaktan dışarıya atladı.

Birkaç saniye boyunca, yaşanan kargaşayı algılayamadım. Görüşüm bulanıklaştı. Kıpırdayamadım, nefes alamadım. Pilot bağıyor, Bo hırlıyor ve gökyüzü yukarıda dönüyordu, fazla mükemmel bir mavi renkteydi, muazzam bir sonsuzluktu.

Ve sonra: bir silah sesi. Benimki değildi, tüfek gevşek bir halde göğsümde duruyordu. Pilotunki de değildi, hâlâ buzun üzerindeydi.

Bo pilottan geriye sıçradı ve yarı çömelerek yere indi. Raph buzun üzerinde koşuyordu. İlk atışı üzerimizden uçmuştu.

Bo öne doğru atıldı. Ona durması için haykırdım. Buzun çok uzağındaydı, aralarında çok fazla mesafe vardı ve Raph tabancasını doğruca onun üzerine çevirmişti.

Dizlerimin üzerine kalktım ve tüfeği beceriksizce elime almaya çalıştım, kaldırdım ama pilot namluyu tuttu ve döndürdü. Ayağını savurup kaburgalarımın tekme attı.

Bo buzun üzerinde koştu. Raph nişan aldı. Bo koşmaya devam etti. Bir metre kaldı.

Pilotla ben tüfek için boğuştuk. Bileğini tırmaladım. Kolumun altına sertçe yumruk attı, ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

Sonra bir el ateş daha. Bo yana doğru seğirdi. Düştü, öne doğru buzun üzerine yığıldı. Kalkmaya çalıştı. Yeniden düştü.

Sanırım tekrar haykırdım, Bo için. Raph onu öldürmesin diye. Ancak emin değildim. Pilot tüfeği ellerimden çekip kopardı. Gözleri kocaman açılmış, delirmiş gibi bakıyorlardı, dudakları bir hırıltıyla kıvrılmıştı. Montunun önü kanla lekelenmişti. Benim kanım mı? Hayır, onun kanı. Atışım – onu vurmuştum, oysa bunu fark bile etmemiş gibiydi.

Tüfeğin dipçliğini çeneme vurdu. Çekildim ama yine de kenarı çarptı ve kafatasım acıyla doldu. Kan tadı ağzımı doldurdu. Sırtüstü yere uzandım.

Bo'yu göremiyordum.

Pilot kayışı kafamın üzerinden çekip sertçe çıkardı. Ona güçsüz bir şekilde tutunmaya çalıştım, elim boş havayı kavradı.

Şimdi de Raph bağıırıyordu. Pilota bağıırıyordu. Ona bana zarar vermemesini, beni öldürmemesini söylüyordu.

Raph bana yardım mı ediyordu?

Gülmeye başladım. Gülmek kaburgalarımın acıyla patlıyor-muş gibi hissetmeme neden oldu ama duramadım. Pilotun beni öldürmesine izin veremezdi. Çünkü onun lanet kasasının neredede olduğunu biliyordum.

Karanlık, bir yumruk gibi beni içine alırken hâlâ gülmeye devam ediyordum. Acı gitmişti. Havada yüzüyordum.

Ve sonra artık karanlıkta da değildim. Hiçbir yerde değildim. Hem de hiç.

BENİ BAĞLARLARKEN BİLİNCİM yerindeydi ama hafızam tekliyordu, arada bir gelen görüntüler haricinde kendini siliyordu. Birinin beni yerden kaldırdığını biliyordum. Kısa süre için tekrar yere bırakıldığımı hatırladım, sonraysa anılarım parçalandı. Tekrar bir araya geldiklerinde gözlerim sıkıca kapalıydı. Uykuya dalmış olmalıydım.

Bedenim baştan ayağa acıyla zonkluyordu ve gözlerimi açar açmaz daha da kötüleşeceğini biliyordum.

İlk önce tahta dumanının kokusunu aldım. Sol tarafım sıcak, sağ tarafımsa buz kesmişti ve kaburgalarım çenemdeki zonklamayla aynı ritimde ağrıyordu.

Bir kavgaya girmiş ve kaybetmiştim, şimdiyse muhtemelen ölecektim. Neyse ki buna artık alışmıştım yoksa sadece yere yatıp pes etsem de olurdu. Yine de gözlerimi açıp etrafıma bakma cesaretini toplamam için uzun bir an geçti.

Kulübenin yanmış enkazının yanındaydık. Sol tarafımda küçük bir ateş çıtırdıyordu. Dalların durumuna bakılacak olursa uzun süredir yanıyor olmalıydı. Bilincimi çok uzun süre boyunca tamamen kaybetmiş olduğumu sanmıyordum fakat birkaç saniye boyunca bile bilincini kaybetmek beyin sarsıntısı olduğu anlamına geliyordu. İyi değildi.

Ellerim önümde bağlanmıştı. Zaten ben de koşmaya niyetli değildim ama denemeye kalkarsam dengemi sağlamak için ellerimi kullanmazsam fazla uzaklaşamazdım.

Raph, Daniel ve pilot neredeydi? Yavaşça sağ tarafıma baktım çünkü biraz daha hızlı olunca başım dönüyor ve kusacakmış gibi hissediyordum. Kesinlikle beyin sarsıntısı geçirmiş olmayıydım. Her saniye daha iyi hissediyordum ama, o yüzden hafif bir sarsıntı olmasını umdum.

Raph ve Daniel biraz uzakta birlikteledir, pilot da onların yakınında sırtını bir kayaya yaslayarak oturuyordu. Montunu çıkarmıştı, gövdesi sargıyla sarılmıştı. Solgun ve ter içinde görünüyordu, saçları alnına yapışmıştı. Kıpırdayınca acıyla irkildi. Çantam ondan bir metre kadar uzakta duruyordu. Avcı bıçağım onun yanında yerdeydi. Daha küçük olan bıçağımın orada olup olmadığını anlamak için ayağımı esnettim ama sonra onu gördüm. Raph eline almıştı. Aylak aylak başparmağının etrafında döndürüyordu.

Diğer elindeyse sarı bir şey vardı, suratının yan tarafına doğru kaldırmıştı. Ne olduğunu çıkarabilmem için bir anlık gözlerimi kısmam gerekti. Bu bir uydu telefonuydu. Ona doğru bir şeyler mırıldandı, sonra da suratını buruşturdu ve dinledi. Mutlu görünmüyordu. Gelişmeleri rapor ediyordu, sanırım. Ya da gelişme olmayışını.

Göle doğru baktım. Bo'dan bir iz yoktu ama uçağın yakınındaki buz kızıla boyanmıştı. İzler ormanın içine doğru uzanıyordu. Ağaçların oraya varıp varmadığını göremedim.

Kendime onun kaçmayı başardığını söyledim. Kaçmayı başarmış olmak zorundaydı. *Kaç*, diye düşündüm. *Kaç, hayatta kal, beni unut*. Ve sonra onun geri gelmesini umdum. Bir şekilde beni kurtarmasını.

Ama muhtemelen ölmüştü, biliyordum.

Raph bana yaklaştı. Çömeldi ve başını eğip bana baktı. Ellerim bağılyken kendimi itip kaldırmam için iyi bir yol yoktu, o yüzden ona doğru bakmak zorunda kaldım.

“Uyanmışsın,” dedi ve gülümsedi. Pilotun aldatıcı ve yalandan güven veren gülümsemesi gibi değildi. Bu gülüş dost canlısı numarası yapmıyordu; bir okun ucu gibi her yeri sivriydi. Doğruca insanı delip geçiyordu. “Anladığım kadarıyla kasamızı alan cesur kişi sensin. Çok kaba bir hareket. Özellikle sen burada kestirirken sırf emin olalım diye o kadar uzun süre Daniel’la boş bir çukuru kazmak zorunda kaldığımız için.”

Ona sadece bakarak karşılık verdim. Cevap vermenin bir anlamı yoktu. Zaten biliyordu.

“Burada ne işin var? En son baktığımda Carl tek başına yaşıyordu. Sen onun çıtırı mısın yoksa?”

Suratımı iğrenerek buruşturdum. “Ben onun kızıyım,” dedim.

Belli belirsiz bir ilgisizlikle, “Senden hiç bahsetmedi,” dedi. “Dur tahmin edeyim. Telsizi kullanıp yardım çağıracaktın.”

“Uçağını çalacaktım,” dedim. Ona niçin herhangi bir şeyle ilgili gerçeği söylediğimi bilmiyordum, tek bildiğim suratındaki kendini beğenmiş ifadesinin bende suratını parçalama isteği doğuruyor olması ve onun hiçbir konuda haklı olduğunu düşünmesini istemiyor olmamdı.

“Küçük vahşi bir kız uçak mı uçuracakmış? Ne kadar da eğlendirici,” dedi. “Bak sana ne söyleyeceğim. Sen beni kasama götür, ben de seni gideceğin yere götüreyim.”

“Sanki gitmeme izin verirdin de.”

Raph omuz silkti. “Ben küçük kızları öldürmem. Gördüğüm kadarıyla bize yapabileceğin hiçbir şey yok. O yüzden seni ayak altından uzakta bir yere cebinde elli sentle bırakırız, sen bir ankesörlü telefon bulana kadar da biz çoktan gitmiş oluruz. Herkes dostça ayrılır, ne dersin?”

Ağzından çıkan her bir kelime tamamen mantıklı geliyordu ancak yalan söylüyordu.

Haftalardır –aylardır– bir insan görmemiştim fakat izleme konusunda artık daha iyiydim. Bir hayvanın sizi ne zaman gör-

düğü ya da ne zaman kaçmaya hazır olduğunu kaslarının ufak titreyişlerinden anlamak konusunda. Ve Raph'in konuşma şekline bakılacak olursa birdenbire daha gerilmiş, boynunun kirişleri hafifçe kıpırdamış, gözünün kenarı bir kere seğirmişti.

Benim ona bir şey yapıp yapamayacağım umurunda değildi. Ben kasanın yerini değiştirerek ona yapacağımı çoktan yapmıştım. Pilotu vurarak. Beni öldürmek için çok sebebi vardı.

"Tamam," dedim. "Seni ona götüreceğim."

Raph, "Güzel," dedi. "Çok güzel." Yine beni kurt-köpeğin azı dişlerinden daha çok korkutan, düz dişlerini ortaya çıkaran o gülümseme. Ama başka ne yapabilirdim bilmiyordum. Eğer reddedersem bana zarar verirdi. Eğer kabul edersem bir süre daha hayatta kalırdım.

Ürperdim. Onların gelip gitmelerine izin vermeliydim. Kışı buna tercih ederdim.

Ama ben henüz hiç pes etmemiştim ve şimdi pes etmeye başlayacak da değildim. İlk önce ihtiyacım olan şey bir plandı. Bir planım yoktu ama yayılan kırağı gibi kafamda oluşmaya başladı.

Tekrar, "Seni ona götüreceğim," dedim ve düşünmeye çalıştım.

BENİ DE BABAMI öldürdüğü gibi öldürecekti, kasanın yanındaydı. Onu oraya götürürsem ölecektim. Eğer götürmezsem bana zarar verecek ama öldürmeyecekti. Henüz değil. Bunlardan emindim. Başka hiçbir şeyden emin değildim ama başlangıç için bu kadarı yeterliydi.

Onu gölün doğu tarafından götürdüm. Şu anda üzerleri karla kaplı, kış uykusundaki birbirine geçmiş sarmaşıklardan ibaret böğürtlenlerin bulunduğu araziye. Aletleri Daniel'in taşıması gerekti —kürekleri, kazmaları ve yerdeki buzu çözmek için tüplü ısıtıcısı olan kocaman bir çantayı— pilot da geride kaldı.

Daniel, Raph'ın emirlerine uymak dışında hiçbir şey söylememişti ve beni suratında mahcup bir ifadeyle izliyordu. Raph küçük kızları öldürmediğini söylemişti. Eğer bunu Daniel söylemiş olsaydı inanırdım ama onun beni korumak için bir şey yapmayacağını da düşünüyordum.

Hayır, Raph beni öldürecek ve Daniel kenarda durup kendine yapabileceği hiçbir şey olmadığını, bunu yapanın da zaten o olmadığını, onun suçu olmadığını söyleyecekti.

Ancak tuhaf bir durumdu. Bir yanımda varlıklarını rahatlatıcı buluyordu. Birileri vardı. İnsanlar. Yalnız değildim. Eğer yalnız olsam daha güvende olurum ama beynimin aptal bir parçası bunu anlamıyordu. Yanımda birileri olması sebebiyle taklalar atıyordu.

Neredeyse onlar için iyi porselen takımlarımı çıkarmayı falan isteyecektim.

Yavaşça ilerledik. Büyük oranda benim yüzümden. Çok tökezliyordum ama en azından başımın dönmesi geçmiş ve Raph bana iki tane ağrı kesici bile vermişti. Sadece bir tane almıştım. Kafam tamamen gitmeden ağrının dayanılmaz kısmını hafifletmişti. Diğerini avucumda saklamış ve Raph başka tarafa bakarken cebime koymuştum.

Sonunda kasanın içinde olabileceğine ikna olabilecekleri düz ve boş bir toprak parçasına vardığımızda, "İşte burası," dedim.

Raph zemini inceledi. Buraya en son geldiğimden beri birkaç kez kar yağmıştı ve ayak izlerine bakılacak olursa buradan sadece bir geyik geçmişti.

Raph, "Buralara gelmişsin gibi durmuyor pek," dedi.

"Her gün buraları dolaşmıyorum hani," dedim. "Toprak donmadan önce gömmüştüm. Sence başka türlü bunu yapmam mümkün olabilir miydi?"

Raph bana baktı. Yanaklarında yara izleri olan, bacağı sakatlanmış cılız bir kız gördü. O sıska görünüşün altındaki kasları görmedi. Evet, üzerimde hiç yağ yoktu ama kuvvetimle kendimi

her gün şaşırtıyordum. Özellikle de artık iyi, protein bakımından zengin, beni genellikle günde üç öğün doyuran yiyeceklerim olduğu için.

"Pekâlâ," dedi. "Kazalım."

Bir an için bana kazdıracak diye endişelendim ama benim zayıf, küçük bir kızın teki olmduğum düşüncesi şu anki işe yararlığım hakkındaki fikrine de uzanıyordu. O konuda muhtemelen haklıydı. Yeri kırmak için kazmayı savuramayacak kadar hırpalanmıştım. Şikâyet edecek de değildim.

Raph beni yan tarafa aldı; sırtım bir ağacın gövdesine dayanıyordu, bacaklarım da önümde uzanıyordu. O ve Daniel birlikte ısıtıcıyı kurdular ama Raph sabırsızdı; ısıtıcı daha birkaç dakika bile çalışmamışken Daniel'i kazmayı alıp işe koyulmaya, kaskatı, donmuş toprağı parçalamaya başlaması için zorladı.

Tüfeğim Daniel'in sırtındaydı ve kendini bir gözü üzerimde olacak şekilde konumlandırdı. Gizlice kaçmak yoktu.

Otuz santim bile kazabilmeleri için en az bir saat gerekeceğini hesapladım ve bir metreden fazla kazıp hiçbir şey bulamayan dek şüphelenmeye başlamayacaklardı. Ya da kazıp çıkardıktan sonra bariz bir şekilde geri yerine koymuş olmayacağım dev bir kayaya falan denk gelmezlerse.

O zamana kadar onlardan kaçmam gerekecekti.

Onları birbirlerinden uzaklaştırmak ve ellerimi çözmek zorundaydım.

Raph beni asla çözmezdi ama Daniel? Bahse varım ona kaçmama izin verdirmek haricinde her şeyi yaptırabilirdim.

Konuşmaya başlamadan önce yirmi dakika bekledim.

"Çişim geldi," dedim yüksek sesle. Kazmayı bıraktılar. Raph bana baktı. Daniel, Raph'e baktı.

Raph, "O zaman işe," dedi.

"Cidden mi?" Tek kaşımı kaldırdım. Doğru surat ifadesini nasıl yapacağımı düşünmem gerekti, biriyle konuşalı çok uzun zaman olmuştu.

Raph güldü. "Pekâlâ. Biraz mahremiyet verebiliriz."

Umutlu ya da gergin görünmemeye çalıştım. İki adamın da bana eşlik etme ihtimali eşitti. Eğer Raph olursa, işim biterdi.

Raph, "Onu fazla uzağa götürme," dedi Daniel'a. "Hanımefendi işini görürken de arkanı dön." Bana baktı. "İyi mi?"

Ona öfkeli gözlerle baktım. Daniel başını salladı. Kazmasını yere koydu ve ayağa kalkmama yardım etti.

Gözlerime bakmaktan kaçınıyordu. Onunla göz göze gelmeye çalışıyordum ama Daniel inatla yan tarafa doğru bakıyordu.

Onun yanında ağaçların arasına doğru yürüdüm. Hâlâ Raph'ın sert zemine kazmayı salladığını duyabiliyordum. *Tak. Tak. Tak. Sürtünme.* Çok geçmeden onu ağaçların arasından göremez oldum ve Daniel durdu.

"Ben, şey, arkamı döneyim," dedi, Raph'ın talimatını kendi fikriymiş gibi tekrarladı.

"Ellerimi çözmen gerek," dedim. Bunu başka türlü söyleyememiş gibi söyledim, hatta biraz da çekingenlik ekledim sesime.

"Ne?" Sesinde telaş vardı.

"Şey. Kızlar çölmek zorunda," dedim. "Ellerim bağlıyken dengemi sağlayamıyorum. Temel biyoloji ve ağırlık merkezi konuları. Ayrıca pantolonumu indirmem de zor olurdu, bunu yapmak istemiyorsan..."

Daniel, "Hayır, hayır, tamam," dedi yanakları kızarak.

Arkasında, ormanın içinde bir şey kıpırdadı. Sürünerek gelen, karanlık ve dört ayaklı bir şey. Bo muydu? Ya da daha büyük ihtimalle kurt-köpekti. Gizlice adım adım bize geldi.

Daniel bana doğru adım attı. Bir an boyunca düğümleri çekti, tırnağının kenarı takılınca küfretti, biraz daha beceriksizce uğraştı, sonra da pes etti.

Yakından bayağı genç duruyordu. Yirmili yaşlarının başında olabilirdi. On altı yaşında olmama rağmen ondan daha büyük-müşüm gibi hissediyordum. Yoksa on yedi olmuş muydum?

"Bugün günlerden ne?" diye sordum.

"Hı?"

"Günleri kaçırdım," dedim. "Hangi gündeysiniz?"

"Şey. Altı Şubat," dedi. "Pazartesi."

"Demek Noel'i kaçırdım," dedim. Doğum günüm de kasım ayındaydı, yani onu da kaçırmıştım.

On yedi yaşında olduğumu fark etmek bir garipti. Aylardır on yedi yaşındaydım. Üniversite kabul sonuçlarını bekliyor ve lise son sınıf sendromunun etkilerini hissediyor olmam gerekirdi. Okulun nasıl olduğunu belli belirsiz hatırlıyordum. Okulu düşünmek o kadar gerçeküstüydü ki neredeyse komik geliyordu. Ziller ve dersler tarafından belirlenen bir gün, benim yaşımdaki başka insanlarla dolu koridorlar.

Okulu hep sevmiştim. Şu anda bunun sebebini hatırlamıyordum.

Daniel bir bıçak çıkarıp açtı ve halatlara bastırdı. *Bekle*, dedim kendime. *Bekle ve sonra hamleni yap*.

Ayağımın dibinde bir taş vardı. Kaldırabileceğim kadar küçüktü. Can yakacak kadar büyük.

Daniel halatı kesti. Kopana kadar biraz biçmek zorunda kalmıştı ama sonrasında ellerimi hemen çözdüm.

"Teşekkürler," dedim. *Üzgünüm*, diye eklemek istedim.

Bana çekingен bir şekilde gülümsedi ve arkasını döndü.

Atıldım. Daniel hareketimin sesini duymuş olmalıydı çünkü hızla arkasını dönmeye başladı ama kayayı iki elimle kaldırdım ve kafasının yan tarafına doğru bütün gücümle savurdum.

Darbenin etkisiyle bir şey ezildi. Daniel'in eli kasıldı ve zemine doğru bir el ateş etti. Dizlerinin üzerine düştü. Yeniden ayağa kalkıp kalkmayacağını görmek için beklemedim.

Koştum.

ORMANIN DAHA DA derinliklerine koştum. Raph peşime düşmeden önce sadece birkaç saniyem vardı ve karın varlığı ayak izleri bırakacağım anlamına geliyordu fakat başka umudum yoktu.

Kaç. Silahlan. Uçağa git.

Dallar hızla suratıma çarpıyordu. Kaburgalarıma acı saplanıyordu fakat hissettiğim en kötü acı değildi, yakınından bile geçmezdi. Sadece eziklerdi bunlar ve ağır kesici hâlâ keskin tarafını köreltiyordu.

Arkamda ayak seslerinin patırtısını duydum. Arkama dönmeye cüret bile etmedim.

Bir el ateş edildi. Sonra bir el daha. Sağımdaki ağaca bir kurşun isabet etti, darbe noktasından ağaç kabuğu ve kıymıklar saçıldı. Ancak Raph körü körüne ateş ediyordu; yarışa sağlam bir avantajla başlamıştım.

Ormanın içini biliyordum, üzerinden koşup geçebileceğim derenin nerede olduğunu biliyordum, buzda ayak izi kalmazdı.

Ağaçların tepeleri yoğun olduğu için karın nerede bölük pörçük olacağını, geyiklerin ayak izlerinin orman çalılıklarının içinden nerede geçtiğini biliyordum.

Tek yapmam gereken daha hızlı gitmekti.

Kar başladı, izlerimi örtmek için lapa lapa yağıyordu. Raph'ın ormanın içinden pat küt ilerleyişinin sesi arkamda azaldı. Bir an için durdum ve etrafımı inceledim.

Buradan rotamı değıştirebilir ve izimi belli etmeden gidebilirdim. Onu doğruca kulübeye götürmek istemiyordum.

Yeniden yola çıktım ve rotamı dikkatlice seçtim. Raph bağırды ve bana küfretti. Ne kadar uzakta olduğunu anlamak zordu. Ağaçların beni görmesine engel olması gerekiyordu ama ne olur ne olmaz gizlenerek ilerledim.

Birkaç dakika boyunca durdum, sonra da Raph'in olduğunu düşündüğüm yerin arkasına doğru dolandım. Geniş bir yol çizecektim ve kulübeye uzakta kalan taraftan yaklaşacaktım; ona izimi kaybettirdiğimden emin olmanın en iyi yolu buydu.

Önce yavaşlayıp hafif bir koşu tutturdum, sonra da yürüdüm. Gırtlığıma sert nefesler çekiyordum. Topallamaya başlamıştım ve derin nefes almak kaburgalarımın feryat etmesine sebep oluyordu. Daniel'a ne kadar hasar verdiğimi bilmiyordum.

Kafa yaralanmaları değışkendi. Bunu biliyordum. Bazen başınıza çivi bile girse kırk yıl daha hayatta kalabilirdiniz. Bazen hafif bir darbede ölebilirdiniz.

Tabii ben ona hafifçe vurmamıştım. Onu bayıltmıştım. Belki de kafatasını çatlatmıştım.

Kafatasını çatlattığımdan emindim. Bunu hissetmiştim.

Belki de onu öldürmüştüm.

Hedefim onu öldürmekti ama şimdi öldürmüş olmaktan enişeleniyordum. Bo kıyıda havlarken Raph'in hedefi ıskalaması için küreğini suyun içine daldırdığını hatırlıyordum.

Bo'yu kurtarmıştı ve ben onu öldürmüş olabilirdim.

Pilot da ölmüş olabilirdi. İki adamı öldürmüş olabilirdim ve bunu yapmayı gerçekten istememişim. Ama istemişim de. Yani... yani bunun bir tavşanı öldürmek gibi olacağını tahmin etmişim, bir geyiğı öldürmek gibi. Onların gözlerinin içine bakmak zorunda kalacağımı kendime hiç itiraf etmemişim. Benimle konuşabileceklerini hiç düşünmemişim.

Şu ana kadar Daniel'ın anne babası, bir ailesi ya da bir kız arkadaşı olup olmadığını merak etmek aklıma gelmemişti. Raph'in işlerine bulaştığı için pişman olup olmadığını. Pilotun bir kızı olup olmadığını.

Belki de ölmemişlerdi. Belki de kimseyi öldürmemiştim. Henüz.

Bundan memnundum ve bu yüzden kendime kızıyordum. Ben boş olmak istiyordum. Ama içim yeniden korkuyla, suçlulukla ve ismini koyamadığım duygularla doluyordu.

Kulübeye doğru tökezleyerek yürüdüm. Bir yanım Raph'in silahını bana doğrultarak yan taraftan çıkıvermesini bekliyordu ama ortalık her zamanki gibi kıpırtısız ve sessizdi. Kulübenin yan tarafından döndüm ve nefesim kesilerek durdum.

Karlar kanla kırmızıya boyanmıştı ve iz girişteki basamaklara kadar gidiyordu.

Bo kapıda yere serilmişti, kafası patilerinin üzerindeydi. Ben gelince zayıf bir şekilde başını kaldırdı. Kuyruğu yere pat pat vurdu.

Hemen yanına gittim. "Ah, canım," diye ona mırıldandım. Parmaklarımı yaladı. Kürkü kanla matlaşmıştı, canını yakarım diye yan tarafına dokunmak istemiyordum ama parmak uçlarımı hafifçe tüylerinin üzerinde gezdirdim.

Parmaklarım kurşunun açtığı deliği bulunca çenesini ısırır gibi kapattı ama bunu yaparken kafasını başka tarafa çevirdi. Beni ısıracağından korkmuyordum. Bundan korkmayı uzun süre önce bırakmıştım.

Kurşun boynunun arkasından, omzunun yanından girmişti; kurt-köpeğin ısırığı onu yarı gizliyordu. Çok kan vardı ama nefes alıyordu ve hayattaydı.

Kendime onun iyileşeceğini söyledim. Ölmeyecek kadar dayanıklıydı.

Onun üzerinden adım atıp kulübenin kapısını açtım, sonra da onu tatlı bir dille içeri girmeye ikna ettim. Raph'in beni bulacağı ana kadar sahip olduğum zamanın akıp gitmekte olduğunu hissedebiliyor olsam da durup kanı üzerinden temizlerken Bo'ya koca bir yığın tavşan eti verdim. Örtüleri yırttım ve onları yaraya bağladım.

Sargıyı yerinde tutmak, Bo'yu onu sarmama izin vermesi için ikna etmek zordu. Boynuna ve göğsüne tekrar tekrar uzun şeritler dolamak zorunda kaldım ve tamamladığımda sargıdan kan damlamaya başlamıştı ve onu değiştirmem gerekti. Bütün bu süre boyunca dışarıdan ayak seslerinin gelmesini bekledim.

Burada olmak tehlikeli geliyordu. Ortadaymış gibi hissediyordum. Buraya denk gelmesi kolaymış gibiydi. Kulübe ne kadar büyük olursa olsun, bu ormanın içinde herhangi bir şeyi bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum.

Kendime güvende olduğumuzu söyledim. Bo iyi olacak dedim.

Hiçbirine inanmıyordum.

Bir planım yoktu. Hedefim vardı tabii ama bu bir plan değildi. Hayal ettiğim onca senaryonun hiçbiri Bo'yu arkada bırakmamla sona ermiyordu. Kurşun hâlâ onun içinde bir yerlerde duruyordu ve Bo hâlâ kanıyordu. Birkaç saniyede bir inliyordu. Kesik kesik nefes alıyordu. Yan tarafına doğru uzanmış, bunu düzeltmemi beklermişçesine beni izliyordu ama yapamıyordum.

Bunların hepsi benim hatamdı. Eğer pilotu vurmuş olsaydım, uçağa binmiş olabilirdik. Buradan gitmiş olabilirdik. Bo'ya bir şey olmamış olurdu. Şimdiye sıcak çikolata yudumluyor olurdum.

Raph bizi bulmak için gelecekti.

Çekip gidebilirdi de. Belki de gitmeliydi. Ancak gitmeyecekti. Benim peşime düşecekti ve artık kasayı almayı umursadığından bile emin değildim. Ona bir kere yalan söylemiştim. Bunu bir kez daha yapmama izin vermeyecekti.

Peşime düşecek ve beni öldürecekti. Tabii onu önce ben öldürmezsem. Ya da kaçmayı başarmazsam.

Şu ana kadar bir seçim şansım vardı. İntikam bir seçenektir. Kasayı bırakabilir, gizlenebilir, yazın ve Griff'in gelmesini bekleyebilirdim. Vahşi doğada şansımı deneyebilirdim. Fakat artık söz konusu Raph ve kış arasında bir seçim yapmak değildi. Raph

beni tabiatın eline bırakmayacak, biri beni kurtarmaya gelene kadar ormanın beni öldüreceğini ummayacaktı. Beni bulacak ve öldürecekti.

Hava kararıyordu. Gözlerim gece iyi görürdü ve gökyüzü açıktı, yani ay ve yıldızların ışığı olacaktı. Raph'in gözleri çok iyi görmüyor olacaktı. Benim gibi vahşi doğada bulunmamıştı. Işığa ihtiyacı olacaktı ve bu da onu kolay av haline getirecekti.

Av. Tavşan, tilki veya bir geyik gibi. Hepsi bu.

Geri saldırabilen bir av.

Bunu yapabilirdim. Onu öldürebilirdim. Bizi eve götürebilirdim. Yardım edecek birilerini bulabilirdim. Eğer bunu başaramazsam—

O zaman da en azından buraya kadar gelmeyi başarmıştım.

RAPH ÇANTAMI ALDIĞI için yeni bir çanta hazırladım. Biraz yiyecek aldım yanıma. Bir bıçak, misina, işe yarayabilecek şeyler. Yayımlı ve oklarla dolu sadağımı. Sonra da çıt çıkarmadan yaptığım uzun bir müzakere sonrası, dışarı çıktım ve bombaları buldum.

Onları saklarken ıslanmamaları için kumaşa ve plastiğe sarmıştım. Şimdi onları çıkardım; iki adet yuvarlak, koyu renkli kabartıydı. Ölümcül meyvelerdi.

Onları yavaşça çantama koydum, yeniden dışarıya çıkardım, düşündüm. Onların nasıl çalıştığını genel hatlarıyla anlayacak kadar film izlemiştim ancak hâlâ bilinmeyenler vardı. Bombayı ne kadar uzağa fırlatmam gerektiğinden, ne kadar hasar vereceğinden emin olamıyordum. Fakat Raph'ın bir silahı vardı, benimse elimde yaydan başka bir şey yoktu. Bir tür üstünlüğe ihtiyacım vardı.

Sonunda yalnızca bir tanesini yanıma aldım. Bu şekilde daha güvende hissediyordum, bir şeyleri batırma ihtimalim daha azmış gibi.

Bo güçlükle kulübeden dışarıya çıktı. Parmağımı şaklatıp kaşlarımı çatarak onu geri içeri soktum. Kapıyı kapatamazdım. Eğer geri gelmezsem, burada kilitli kalırdı ama bu durumdayken benimle de gelemezdi.

Bunu kendi başıma yapmak zorundaydım.

Peşimden gelmeye çalışıp durdu. Sonunda kapının ağzında oturdum, Bo da yanıma uzandı. Huzursuz bir uykuya dalana kadar yan tarafını okşadım. Sonra da sessizce ayrıldım.

Bu sefer peşimden gelmedi.

Parmak uçlarım kürkündeki kandan dolayı yapış yapış olmuştu. Ellerim titreyerek kara sildim. Ölemezdi. Beni yalnız bırakamazdı. Bunu yapmazdı. Yapmayacaktı.

Henüz tam olarak nereye gittiğimi bilmiyordum. Amacım Raph'i bulmaktı, sadece o kadar. O beni bulmadan önce.

Pek bir amacım olmadan yürüdüm ve onu en son gördüğüm böğürtlen arazisine geri dönmekte olduğumu fark ettim. Diğer yerlerden bir farkı yoktu. Göze batmamaya çalışarak, yavaşça yürüdüm. Kulaklarımı herhangi bir hışırtı ya da nefes sesi için dört açtım ama sanki bu gecelik bütün orman suspus olmuş gibiydi. Bu gece bize aitti, buraya izinsiz gelmiş olan insanlara.

Haftalardır ilk kez kendimi buraya ait olmayan, ormanın parçası olmayan bir şey gibi hissediyordum, en azından küçük ölçüde. Orman burada bu kadar süre bulunmuş olmamı, her geçen gün onun bir parçası haline gelmemi umursamıyordu. Sadece uçakları ve silahlarıyla buraya gelen adamlardan biraz daha az yabancı olduğum için bana yardım edecek değildi.

Açıklığın kenarına ses çıkarmadan yaklaştım ve Raph'in kasesi arayışından geriye kalanları gördüm. Isıtıcı hâlâ dışarıya sıcak hava pompalıyordu. Çukur, sert zemin üzerinde birkaç santimden sadece biraz daha derindi. Ve Daniel, bir kolu tuhaf bir açıyla altına kıvrılmış ve yan tarafı üzerinde yatıyordu. Onu uzun süre izledim ama kıpırdamadı. Nefes almıyordu. Ölmüştü. Benim suçumdu.

Emin olamamak, onu öldürüp öldürmediğimi bilmemek berbatı. Bu hiçbir şey değildi. Onu öldürmüş olmamdan ziyade burada bulunuyor olması gerçeği sebebiyle duyduğum bir pişmanlık sancısıydı. Hatta cevabı almış olduğum için rahatlamıştım.

Onu öldürmüştüm. Artık birini öldürebileceğimi biliyordum. Bir insanı.

Gölün kuzey ucuna doğru yürüdüm. Uçak buzun üzerinde çömelmiş bekliyordu. Belki Raph orada olabilirdi. Onu benden koruyordu. Belki de beni arıyordu ve orman onun işini bitirecekti. Geri alabildiği her şeyi alırdı. Daniel'in ölüsünü ya da Raph'in dirisini; umursamazdı.

Ancak ben o kadar şanslı olmayacaktım.

Eski kulübeye yaklaştığımda geniş bir daire çizdim, Raph'ten herhangi bir iz aradım. Göze batan tek şey kıyıda yanan ateşti. Pilot ateşin ışığında önceki kayaya yaslanarak oturuyordu. Gözleri kapalıydı. Tüfeğim kucağında duruyordu.

Sırtımdan yayımı aldım ve bir ok yerleştirdim. İyi bir atış yapmak için fazla uzaktaydı, daha fazla yaklaşırsam uyanmayacağından da emin değildim fakat onu orada öylece bırakamazdım. Uçağı ele geçirmeyi ya da Raph'in peşine düşmeyi istiyorsam bunu yapamazdım.

Dudaklarımı yaladım. Bu riski almak zorundaydım.

Sonra açıklığın karşısında bir şekil gördüm. Bir deri bir kemik kalmış, ağır ağır ağaçların arasından geliyordu. Çorak bir kış sonrası hiç olmadığı kadar aç ve ümitsizdi. Burnuyla havayı yokladı. Ay ışığı gözlerinden parıldadı, tüylerimi diken diken eden bir korku filmi efekti gibiydi.

Pilot kıınıldandı. Demek ki uyumuyordu. Ve kurdu görmüştü.

"Aptal," dedi. Tüfeği kaldırdı ama tüfek titredi ve yere doğru eğildi. Adamın sesi bile zayıftı.

Bir el ateş etti. Kurt-köpek kendini yere doğru yapıştırdı fakat geri çekilmedi. İkinci atışı arkasına doğru uçup kar ve toprağın içine doğru saçıldı. Kurt-köpek ilerledi.

İki mermin kaldı, diye düşündüm.

Pilot hızla ayağa fırladı. Kurt-köpek kendini kaybetmiş, delirmişti. Pilotun onu kafasından ya da kalbinden bir kere vurması, bunu da bir an önce yapması gerekiyordu. Kurt-köpek karın üzerinde hızla hareket ederek ona yaklaştı. Sonraki atış

bedeninin yan tarafına denk geldi ve acıyla uludu; sonra da öne doğru atıldı.

Pilot yüksek sesle küfretti. Kurt-köpeğin hareketini takip etmeye çalışarak tüfeğin namlusunu yukarıya doğru savurdu ve dördüncü atışın sesi geldi. Kurt-köpeğin arkasındaki karlar havaya fırladı.

Yaklaşmaya devam etti.

Pilot'un parmağı kasıldı.

Klik.

Başımı çevirdim ama seslere engel olamıyordum. Pilot en azından feryat etmedi ama dövüştü, kurt-köpeğin yan tarafına geçirdiği yumruklarının sesini, kurt-köpeğin havlamalarını, kumaş ve derinin yırtılma sesini duydum.

Ve sonra sessizlik olunca başımı yeniden kaldırdım. Kurt-köpek pilotun cesedinin üzerinde duruyordu. Karın üzerine kanlar fışkırdı ve kurt-köpeği burnundan omuzlarına kadar ıslattı. Nefesi buhar olup tıslayarak çıkıyordu, kandan da buhar çıkıyor, havada yoğunlaşıyordu.

Hayvanın dişlerinin arasından bir gurultu çıktı ve sanki kazandığı eti almaya çalışabilirmişim gibi bana baktı.

Okumu geriye doğru çektim ve dikkatlice nişan aldım. Kurt-köpek bana doğru yaklaştı. Pençelerinin altında çakılların ezildiğini duydum.

Öne doğru atıldı. Oku bıraktım.

Pilottan daha iyi nişan almıştım. Ok kurt-köpeğin göğsüne saplandı. Geliş hızı onu ileriye götürdü ama ya ölmüştü ya da ölmek üzereydi, bacakları iki büklüm oldu. Kanlar içinde yere düştü, kanı pilotunkine karıştı. Yanına vardığımda nefes almayı kesmişti.

Pilota bir bakış atıp hemen gözlerimi çevirdim. Ama boş gözlerini görmüştüm bile. Ondan uzaklaşmaya başladım ama durdum. Kendimi geri dönmeye zorladım. Boğazımdaki ekşi tadı yutkunarak bastırdım ve parçalanmış cesede yaklaştım.

Tüfek yerde duruyordu, yarısı pilotun altındaydı. Kayışı yaladım ve çektim. Bedeni bana doğru sallandı, tüfek serbest kalınca da geri yerine döndü. Yutkundum. Henüz işim bitmemişti. Montunun cebine elimi soktum ve soğuk metal parmaklarıma hemen değince rahatladım. Anahtarlardı. Onları çekip çıkardım ve iki adım geri gittim, cesetten sabırsızca uzaklaşmak isteyince tökezledim.

"Seni ben öldürmedim," dedim. "Bu benim suçum değil."

Pilotun gri-mavi gözleri görmeksizin bana baktı. Arkamı döndüm.

Anahtarları cebime atarken ellerim titriyordu. Sonra parmaklarım son merminin soğuk metalini kavradı. Raph her nerdeyse, silah seslerini duymuş ve şu anda buraya geliyor olmalıydı. Birkaç dakikam vardı. Birkaç saniyem.

Uçak korumasızdı. Tereddüt ettim, kararsızlık önceki sefer olduğu gibi yakama yapıştı. Kalıp gizlenebilir, savaşabilirdim ya da uçağa doğru koşabilir ve Raph bana yetişmeden oraya varabilmeyi ümit edebilirdim.

Pilota ve kurt-köpeğe baktım. Mücadele etmek seni öldürdü.

Ne kadar hızlıca yardım bulabilirsem, Bo'ya da o kadar çabuk yardım edilirdi.

Uçağa doğru koştum. Çantam sırtıma vuruyordu. Koşarken bir yandan da tüfeğime mermiyi yerleştirdim. Tek bir atış. Sakladığım mermiyle. Kayışı yayın asılı olmadığı omzuma astım.

Yolu yarladığımda Raph'ın ağaç hattından gelmekte olduğunu gördüm ancak artık durmak için çok geçti. Burada orta yerde fazla savunmasızdım.

Kendimi buzun üzerinden hızla savurdum ve uçağın kapısını çektim. *Kilitli değil, kilitli değil, kilitli değil*, evet – kapı açıldı.

Kendimi koltuğa çektim, yerim olması için yayımı yanımdaki koltuğa sallayıp bıraktım. Cihazlara ve kadranslara baktım.

Uçağa binmekle ilgili her şeyin pratiğini yapmıştım ama uçağı uçurma pratiğı yapmamıştım ve birdenbire bildiğim her şey zihnimden uçup gitti.

Kontrol listesi, diye düşündüm. Ama güvenlik tedbirleri için zamanım yoktu.

Bunu yapabilirdim. Anahtarı sok. Her şeyi çalıştır. Navigasyon. Telsiz. Başka ne vardı? Zihnim bomboştu. *Direksiyon kilidi*. Ellerim titreyerek pimi çektim. Ve diğer her şey gitti ve bir önemi de yoktu çünkü zamanım kalmamıştı.

Tek yapabildiğim motoru çalıştırmaktı. Motoru çalıştırmak ve *hareket etmekte* çünkü başka hiçbir şey için zaman kalmamıştı.

Motor kükreyerek çalışmaya başladı, ben de kapıyı kapatmak için uzandım ama Raph gelmişti. Kapiya asıldım ama Raph omzunu araya sıkıştırdı ve beni tuttu. Döndüm ve tüfeğı kaldırmaya çalıştım.

Raph elleriyle paltomdan yakaladı ve beni koltuğumdan kaldırdı. Buzun üzerine serildik. Çantamın askısı omzuma girdi. İçindekiler dökölüp etrafa saçıldı.

Raph beni kendine doğru çekti. Tüfek buzun üzerinde takırdarak beni takip etti. Asılıp el yordamıyla onu yakalamaya çalıştım ve tam beni sırtüstü yere sererken onu elime almayı başardım.

Raph tüfeğı güzelce elimden döndürüp aldı, kayışını da omzumdan kurtardı.

Bacaklarının arasına bir botumu yerleştirdim ve sertçe ittim. Acıyla inleyerek geriye doğru tökezledi, ben de çantama elimi attım ve içinden düşmeyen, çabucak açabildiğim o bohçayı aldım.

El bombasını. Elimde buz gibiydi.

Raph tüfeğı kaldırdı, nişan aldı; ben de buzun üzerinde sırtüstü yatar halde el bombasını yukarıya kaldırdım, parmaklarımı pime sıkıca dolamış, çekmeye hazırdım.

Raph donakaldı. Birkaç saniye boyunca ikimiz orada öylece durduktan sonra konuştu.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?” dedi.

“Beni vurmaya engel oluyorum.” Pimi çektim, elimi bombaya sıkıca yapıştırdım, patlamaması için kolunu bastırdım. “Gördün mü? Beni vurursan havaya uçarız.” Sesimin bu kadar sakın çıkmasına inanamıyordum, özellikle de kalbimin boğazımdan dışarıya çıkıp buzun üzerine hoplamaya çalışıyor olmasına bakacak olursak.

Raph’ın ne yapacağına karar vermesi beş saniye sürdü ve o süre içinde ben de buradan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışmakta ve başarısız olmaktaydım.

Kararımı benim yerime Raph verdi. Tüfeği bırakarak bana doğru, el bombasına doğru atıldı.

Önünden yuvarlanarak çekildim. Dirseklerim buzda sürtündü.

Bombayı hâlâ iki elimle tutuyordum, kayacak diye ödüm kopuyordu. Kendimi itip kaldıramıyordum. Raph’ın elleri ezici bir kuvvetle ellerimin etrafına kapandı. Mücadele ettik, ağırlığı ve kuvveti üzerimdeydi.

Beni çekince ayağa kalkar gibi oldum, en azından sağlam bacağımı altıma alabilmek için çırpındım.

Tek düşünebildiğim tutunmak, kaçmak zorunda olduğumdu ama parmaklarım soğuktan uyuşmuştu ve kaydılar. Ben de kaydım. Ellerim tam gevşerken bedenim onun elinden kurtuluverdi.

Raph bocaladı. El bombası parmaklarımızın arasından fırladı.

İkimiz de içgüdülerimize göre hareket ettik. Onun içgüdüleri, *Bombayı yakala*, dedi.

Benim içgüdülerimse, *Kaç*.

Fakat kaçamadım, sadece kendimi el ve ayaklarım üzerinde, uçağa paralel bir şekilde bombadan uzağa savurdum, bomba da

çarptı, zıpladı, yuvarlandı ve Raph ona doğru bir adım attıktan sonra ne yaptığını anladı ve güçlükle geri kaçmaya çabaladı.

Bir saniye.

 ki saniye.

   saniye.

Bum.

SES O KADAR muazzamdı ki ses bile değildi. Acıydı, basın tı ve etrafımdaki havanın yırtılı ıydı.

Kendimi buza iyice bastırdım, kafamı sanki bir faydası doku-
nacakmı  gibi ellerimle kapattım. Baca ım acı içinde alevlendi.

Kulaklarım  ınıyor, gürlüyordu. G r   m bulanıkla tı ve kendimi sanki bir devin ayağı altında ezilmi im gibi hissettim.

Ancak hayattaydım. Peki ya Raph?

Göremiyordum.

G rmem gerekiyordu. Hareket etmem gerekiyordu.

Ancak onun yerine annemi gördüm, kıpırdamıyor, suratı-
nın yanı kana bulanmış bir halde bana bakıyordu, bakıyor ama bakmıyordu, bo tu.

Babamın ba ı sertçe geriye savruldu, havaya kanlı bir sis yayıldı. Kurdun dişleri, kurdun çenesi kolumu ısıırıyordu, soğuk su buza karı ıyordu.

Ve kıpırdamıyordum. Boş halimin içi dolmuştu. Bütün o boşluk korkuya yer a mı tı ve şimdi bu korkuda bo uluyordum.

K kreme dışında hiçbir şey duymıyordum ama altımdaki buzun kırılı ını hissettim. Kalktı ını hissettim.

Korkudan daha fazla bir şey olması gerekiyordu ve onu buldum. Onu bir fotoğrafın donmuş görüntüsünde buldum; annemin koluma doladı ı kolunda, saçlarımızı suratlarımıza savuran rüzgârda.

Onu babamın bana birlikte daha fazla zamanımız olsaydı, birbirimiz için ne kadar değerli olabileceğimizi fark edeceğimi söyleyen bakışında buldum.

Onu Will'in sesinde, yerde yavaş yavaş, pes etmeden ilerlerken suratında beliren aptal sırtışında buldum.

Ve Griff'te, Scott'ta, ve benim gibi cesur olmak istediğini söyleyen Lily'de.

Beni o anda kuvvetli yapan şey yiyecek ve çalışmak değildi. Hâlâ yaralıydım. Hâlâ zayıftım.

Ancak yalnız değildim. Ben asla yalnız olmamıştım. Onlar, her biri, bana söyledikleri sözlerle ve benim için yaptıkları şeylerle bana uzanıyorlardı.

Beni kuvvetli yapıyorlardı.

Kimilda.

Bu kadar yeter. Yeter. YETER.

KIMILDA.

Ellerimi altıma aldım. Yukarıya doğru bastırdım. Buza bir ayağımı dayadım, sonra diğer ayağımı da – ve acı, baldırıma bir bıçak gibi saplandı.

Kötü olan bacağımıydı bu. Şimdi daha da kötüydü. Bakmak için boynumu arkaya doğru uzattım. Pantolonum kana bulanmıştı. Fakat gözümün gittiği şey bu değildi. Siyah su. Patlama buzu kırmıştı. Patlamanın merkezinde bir delik vardı. Paramparça olmuş, çatlak buz hâlâ gerilmekte olan pençelerle uzanıyordu.

Raph buzun üzerinde yan yatıyordu. Yüzü benden çevrilmişti; hayatta olup olmadığını göremiyordum ama kıpırdamıyordu.

Çatlak uçağın altından uzandı.

Oraya ulaşmak zorundaydım.

Tüfek benimle Raph arasındaydı. Buzun üzerinden ona doğru emekledim, dünya etrafımda öne geriye sallanıp dönerken zikzak çizdim. Kendimi itip doğrultmak için tüfeği kullandım.

Bacağımı kilitledim, dişimi sıktım ve zorlukla doğruldum, tüfeğe ağırlığımın büyük bir kısmını vererek uçağa doğru sendeledim. Buz altımda endişe verecek şekilde yalpalıyordu. Orasından burasından sular fışkırıyor, çatlakların üzerine akıyordu.

Raph'in kendini yukarı çekerken arkamda homurdandığını duydum. Atardamardan fışkıran kan gibi su çıkaran bir çatlağın üzerinden adımımı attım ve uçağa ulaştım. Kendimi koltuğa çektim ve kontrollere uzandım.

Motor hâlâ çalışıyordu. Ne kadar olmuştu, otuz saniye, bir dakika mı? Bir saat geçmiş gibi geliyordu. Ya da bir gün.

Kontrollerle beceriksizce uğraştım.

Uçak yukarı doğru kalktı. Hayırhayırhayır – altımdaki buz kırılıyordu. Hareket etmek zorundaydım ama uçak yalnızca bir sarsıntıyla devrildi, ön tekeri ileriye doğru batıyordu.

Harcamayı göze alamayacağım sayıda kalp atışı süresi boyunca, bir şekilde bir şeyler yapabileceğime inandım. Kaçabilirim, havalanabilirim sandım. Buzun daha da çöküp ağırlığının dengesini kaybetmesine ve uçağın karanlığın içine doğru düşmesine yetecek sayıda kalp atışı.

O anda telsizi elime almaya, birilerine mesaj gönderip –eğer dinliyorlarsa– beni nasıl bulacaklarını söylemek için bile zaman yoktu.

Boğazım korku ve hüsrana dolu bir haykırıyla yırtıldı, hissedilmiş ancak duyulmamıştı.

Kendimi diğer kapıdan, uçağın diğer tarafından dışarıya, hâlâ sağlam duran buzun üzerine attım. Uçak batmaya başlıyordu. Su ona açgözlü bir şekilde saldırıyor, onu karanlığın içine çekiyordu ve benim tek yapabildiğim buz kıpırdayıp, çatırdayıp yerine otururken kendimi daha uzağa götürmekti.

Raph ayağa kalkmış, git gide yayılan delikten geriye doğru sendeliyordu. Neredeyse kıyıya varmıştı ki dizlerinin üzerine düştü. Uçağın yavaş yavaş sulara teslim oluşu yerine onu izle-

dim ve buzun altımda yeniden kıpırdadığını hissedene kadar kıpırdamadım.

Kendimi kıyıya sürükledim. Göğsüm acıyordu. Nefes almak zordu. Hıçkırığımı fark ettim, bütün bedenim hıçkırıklarla kasılıyordu. Dirseklerimin üzerine, tek bacağımla zayıf bir şekilde iterek, diğer ayağımı da ardından sürükleyerek ilerledim. Buzun üzerinde kırmızı bir şerit bırakıyordum.

Kıyı yakındı ve kilometrelerce uzaktaydı, sadece daha uzaktaymış gibi görünüyordu ama altımdaki buz artık sağlamdı. Dinlenebilecek kadar sağlam.

Yeniden Raph'i kontrol ettim. Hareket etmiyordu. Gözlerimi kapattım.

Dünya küçülüp kulaklarımda düzenli bir gürüldemeye dönüştü. Yer altımda yalpallıyor gibi geliyordu ama bunun buz olmadığını biliyordum. Sadece verdiğim hasar yüzündendi.

Tam olarak uyumadım ama daldım. Rüya görür gibi oldum ve rüyada uçuyordum. Bo yanımdaki koltuktaydı ve evimiz ile rideydi. Başarmıştım. Güvendeydim.

Asla uyanmak istemiyordum.

BUZUN ÜZERİNDE NE kadar yattığımı bilmiyorum. Kendime geldiğimde ilk fark ettiğim yeniden duyabiliyor olduğumdu – biraz. Bir kulağım hâlâ okyanus sesiyle doluydu ancak diğerinden rüzgârın, çatırdayan buzun ve kendi nefes alışlarımlarının sesini duyabiliyordum.

Bacağımın kanaması durmuştu. Canım yanıyordu ama bu yeni bir şey değildi. Kendimi dikkatlice doğrulttum, başıma dokundum –hassastı– göğsümü ve uzuvlarımı yoklayıp her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol ettim.

Ölmediğimden emin olduktan sonra etrafıma baktım. Uçak kaybolmuştu. Çukur çentikliydi, uçağın boyunun iki katı bü-

yüklükteydi ve buna rağmen göl yüzeyinin yalnızca ufak bir zerresini kaplıyordu.

Raph belki yirmi metre kadar uzakta sırtüstü yatıyordu, kafasını diğer tarafa çevirmişti. Gözlerimi kıstım, nefes alıp almadığını anlamaya çalıştım ama göremedim. Tüfeği bedenime doğru çektim. Hâlâ son atışım vardı.

Ayağa kalkmak tam bir dakika aldı. O zaman bile yalpaladım fakat adım adım ilerleyip Raph'e yaklaştım. Onunla aramda on adımlık mesafe kaldığında nefes aldığını görebildim; düzensiz, kısa nefesler alıyordu.

Beş adım kala yüzünü görebileceğim bir açığa sahiptim. Gözleri kapalıydı, suratı garip bir şekilde şişmişti. Ağzının kenarında bir kan baloncuğu oluşmuştu. Yavaşça şişti, incelirken pembeye dönüştü, sonra da patladı ve suratına minik kırmızı damlacıklar saçıldı.

Tüfeği kaldırdım ve öne doğru adım attım. İki adım daha. Hareket ederse beni yakalayabileceği kadar yakındım ama kıpırdamıyordu.

Ellerinden biri göğsündeydi, diğeri benden uzağa doğru savrulmuştu. Sırtüstü yatıyordu ama bacakları yana doğru kıvrılmıştı ve zihnimden bunun pek rahat olamayacağına dair başıboş, tuhaf bir düşünce geçti.

Tek bir mermi. Onun için sakladığım tek mermim vardı ve işte fırsat önümdeydi.

"Hey," dedim. Kıpırdamadı.

Biraz daha yaklaştım ve tüfekte omzunu dürttüm. Yine kıpırdamadı.

Uyanmayacaktı. Gözünün içine bakamayacaktım. Ve baksam da yaptığı şey için kendini asla üzgün hissetmezdi. Asla suçluluk, utanç ya da pişmanlık duymazdı. Sadece benden nefret ederdi. Onun canının benimki gibi yanmasını sağlayamazdım.

Ama onu öldürebilirdim.

Silahı göğsüne nişan aldım ve parmağımı tetiğe sardım. Bir kere çekersem işim bitecekti. Kalbine bir kurşun sıkacaktım. Ya da belki de kafasına.

Orada durdum. Saniyeler ağır ağır geçti. Soluğum hızlı, keskin buhar kütleleri olarak çıkıyordu. Sadece azıcık çekecektim, bir kıpırtıdan ibaretti. Bir iki kas, tek bir parmak. Bum, ölecekti. Kolaydı.

Buna rağmen tetiği çekmedim. Tüfeği indirdim. Raph'in nefesi tutukluk yaptı, sonra devam etti.

O bir hiçti. Hiçten de aşağıydı. Onu öldürmek bir işe yaramayacaktı. Babamı geri getirmeyecekti.

Oturdum. Tüfeği kucağıma koydum ve Raph'in göğsünün kalkıp inişini, kalkıp inişini izledim. Nefeslerinin arasındaki duraklamalar git gide uzadı, hırıltının sesi yükseldi. Ama devam etti. Ben de izledim. Hareket edemeyecek kadar yorgundum. Fazla yaralıyım. Ve onun ölmüş olduğunu bilmem gerekiyordu. Bundan emin olmalıyım.

Bir, belki de iki saat sonra sonunda durdu. Birdenbire ve sessizce gerçekleşti. Bir kesilmeydi. Bir ölüm sarsıntısı, göğsünün dramatik bir şekilde son kez inişi yoktu. Bu hareketsizlik hissettirmeden üzerime geldi. Orada olduğunu, başladıktan uzun saniyeler sonra fark edebilmişim ancak.

Emin olmak için biraz daha bekledim. Yanağına dokundum. Çoktan soğumuştur, sanki en başından beri ölüymüş gibi; hava buz gibi olduğu için böyle olduğunu bilmeme rağmen.

Bir şey söylemeliymişim gibi hissediyordum. Hiddetli ya da affedici ya da kızgın ya da ilgisiz bir şey. Ama şu anda ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum ve söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Cam gibi berrak, bir kalp kırıklığı gibi uçsuz bucaksız ve hiç, hiç sonu gelmeyecekmiş gibi boştu. Ama bu böyle devam etmek zorunda değildi. Uçak gitmişti fakat ben kayıp değildim. Uydu telefonu Raph'in kemerindeydi.

Telefonu dikkatlice, ona temas etmemeye çalışarak ondan aldım. Onu göğsüme bastırdım. O, güvende olmak demekti. Kurtarılmak demekti. Kurtarılmıştım ama bunu daha önce de düşünmüş ve yanılmıştım.

Telefon görüşmesi belli belirsiz geçti, neredeyse farkında bile değildim. Telefonda acil durumlar için bir numara vardı ama burası Alaska'daki bir acil durum merkeziydi. Yine de benimle konuştular. Zar zor duyduğum yumuşak, sakinleştirici şeyler söylediler; kırılmış, tereddüt içinde onlara kim olduğumu ve nerede bulunduğumu açıklamaya çalışırken sesi sonuna kadar açmama ve telefonu kulağıma bastırmama rağmen.

Nihayetinde insanların gelmekte olduğunu söylediler. Bana gölün yanından ayrılmamamı ve beni görebilmeleri için bir işaret vermemi söylediler.

Ancak burada duramazdım. Eğer kurtarılacaksak, birlikte kurtarılacaktık. Bo'yla beraber.

GERİYE DÖNÜŞ YOLCULUĞU uzun sürdü. Bacağım sürünüyordu. Orada burada dinlenmek için durdum ve susayınca ağzımda kar erittim. En azından üşümüyordum. Hareket etmek beni sıcak tutuyor, acıysa ayık kalmamı sağlıyordu.

Bo kulübenin önündeydi, çenesini patilerinin üzerine dayamıştı. Ben yaklaşıncı çenesini hafifçe kaldırdı ve bana doğru yumuşak bir şekilde havladı.

"Aferin oğluma," dedim. "Hadi gel bakalım benim akıllı oğlum. Evimize gidiyoruz."

Ama Bo kalkmıyordu. Kalkamıyordu. Denedi, düştü, yeniden denedi ve sonunda gözleri başarısızlık ve özürlerle dolu bir halde pembeye boyanmış karın üzerine uzandı.

"Sorun değil," dedim ona. Yanını okşadım, burnunu sevdim. "Şşş, sorun değil." Gözlerim doldu. Onu götürmek zorundaydım. Onu yardımın gelebileceği yere götürmek zorundaydım. Onu burada bırakamazdım.

Bo'yu tahtırevana yerleştirdim. Dal ve kalaslardan oluşan yüzeyine neredeyse fazla büyük geliyordu. Onların üzerine bir battaniye serdim, bir tanesini de sıcak tutması için onun üzerine örttüm ve kayış takımını sıkıca tuttum. Onu çekebilmek için geri geri yürümem gerekecekti.

Haftalardır eskittiğimiz yoldan gitmemize rağmen yavaş ilerliyorduk, tahtırevan kayalara, köklere ve kar yığınlarına takılıyor, her kıpırtıda Bo inliyordu. Yol boyunca onunla konuştum, anlamsız şeyler söylüyordum. Fakat Bo çok ağırdı ve ben çok

yorulmuştum. Onu yere bırakıp dinlenmeden önce ancak bir iki adımatabiliyordum.

Kulübeden birkaç yüz metre ötede bacağımdaki güç tükendi. Tahtirevanı bıraktım ve yere yığıldım. Bo boğuk bir inilti çıkardı. Salyası akıyordu, kan salyasına karışmıştı ve bütün bedeni titriyordu.

Onun yanına emekledim. "Özür dilerim, özür dilerim," dedim boynunu okşayarak. Bo inledi. Arkama baktım. Neredeyse hiç ilerleme kaydedememiştik. "Dişini sık," dedim. "Yardım için geliyorlar, biraz daha dişini sıkman gerek sadece."

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Bacağımyı, kalçamyı, dizimi ve ayak bileğimi kilitleyip tahtirevanı almak için eğildim. Doğruludum. Tahtirevan yerden on beş santim yükseldi.

Parmaklarım kaydı.

Tahtirevan yeniden yere düştü, ben de yanına düştüm, göz yaşlarından boğuluyordum. Kendime, *Ayağa kalk*, dedim fakat bir faydası olmadı. Yeterince kuvvetli değildim. Bo fazla ağırdı.

Bo kulaklarını başına indirmişti, gözlerini o kadar kısmıştı ki neredeyse kapalılardı. Ağır ve düzensiz nefesler alıyordu ve birkaç saniyede bir bütün bedeni zangırdıyordu. Elimi kürkünün üzerine koyduğumda fark etmemiş gibi görünüyordu.

Onu bu halde bırakamazdım. Onu göle götüremiyordum. Belki geldikleri zaman gelip onu almama yardım edebilirlerdi ve ikimizi de alırlardı...

Gözlerimi kapattım ve suratımı Bo'nun kürküne gömdüm. Bo o kadar uzun süre yaşayamayacaktı.

Onu kurtaramazdım. Onu hayatta tutamazdım.

Tek yapabildiğim, o ürperip acı içinde ağlarken yanında oturmak.

Sanki kıpırdamamaya başlamış gibi görünüyordu. Ağzı açık bir halde bana bakıyordu. Dişleri kanla kırmızıya boyanmıştı;

dili dışarıya yuvarlandı. Gövdesinin yan tarafı bir hırıltıyla şıştı, sonra yeniden indi. Yavaş, yalvaran bir inilti çıkardı.

Onu bu durumda bırakamazdım, bu kadar acı çekmesine göz yumamazdım. Avladığım hayvanlara bile böyle acı çektirmiyordum. Raph bu şekilde acılar içinde, uyanık ve bilinci yerinde ölmemişti. Bir şeyler yapmak zorundaydım.

Zorundaydım. Yapamıyordum. Zorundaydım.

Yüzünü okşadım. "Üzgünüm," diye fısıldadım. "Canının yandığını biliyorum. Gececek. Gececek."

Dizlerimin üzerine doğruldum ve tahtırevanın diğer tarafına geçtim. Yeniden Bo'nun yanağına dokundum. Sızlandı ve elimi yaladı ama başka bir şey yapamadı.

Tüfeği önüme çektim. Tek mermim kalmıştı. Bunu yapamazdım. Bo bana kıpırdamadan bakıyordu.

Bunu yapmak zorundaydım.

Tüfeği gözlerinin arasına nişan aldım. Önünden irkilip çekilmedi, sadece hızlı hızlı nefes alıyordu.

Gözyaşlarım görüşümü bulandırdı. Gözlerimi kırıştırdım. "Teşekkür ederim, Bo."

ESKİ KULÜBENİN OLDUĞU yerde bir ateş yaktım ve bulabildiğim her türlü düşmüş dalı ve kalası üzerine koydum. Sonra da kollarımı sağlam dizime sarıp sakat bacağımı önüme uzatarak gölün kenarında oturdum ve sırtımda boş tüfeğimle bekledim.

Üzerime kar yağdı, silkelemedim. Bir helikopterin göğsümü titreten sesi yaklaşıp dek kar üzerime tutundu; helikopter kıyıda bize yakın bir yere indi, helikopterin inerken çıkardığı rüzgâr karları süpürdü.

Buzun üzerinden iki şekil kafaları ve bedenleri eğilmiş bir halde bana doğru yaklaştı.

“Başardık,” diye fısıldadım, Bo’yu yanımda hayal ediyordum.
“Sen başardın. Bizi sen kurtardın.”

Bana bir şeyler söylediler ama ben sadece başımı salladım.
Anlamıyordum; neredeyse duymuyordum bile.

Beni kaldırdılar. Cesetleri de aldılar. Raph ve pilotunkini.
Ormanın içinde bir yerlerde olan Daniel’ı almadılar, Bo’yu almadılar.

Onlara Bo’yu anlatmak istedim, onu da eve götürmelerini istedim fakat o zaten evindeydi, açık gökyüzünün ufka kadar uzandığı, gölgeleri karıştıracak insan seslerinin olmadığı, ait olduğu doğru yerdeydi.

Onlara az kalsın beni bırakıp gitmelerini söyleyecektim. *Bir hata yaptım. Beni ait olduğum yerde bırakın.* Ancak bu hâlâ ağaçların altında duran boş halimdi, beni buzun üzerinden taşıyarak götürmelerine izin verense başka bir bendi.

İkimiz göz göze geldik, bir kış hayaleti ve canlı bir kız. Sonra gökyüzüne yükseldim, o kız da yanında dört ayaklı bir hayaletle arkasını döndü, kışla yüzleşmek için ormanın içine girdi ve acaba hangimiz gerçeğiz diye merak ettim.

İLKBAHAR

BU HİKÂYE İKİ şekilde anlatılır. Birinde vahşi doğada tek başına kalmış bir kız vardır. Cesur ve beceriklidir. Bu bir mücadele, bir zafer macerasıdır. Ve sonunda bir dipnot bulunur, bir paramiliter örgütten bahsedilir, üç kişinin ölümünden –ya da dört, eğer babamı da sayarsak– ve pek bir açıklama yapılmaz. Bu hikâye ilham vericidir. İnsanlar o hikâyeyle ilgili kitaplar okumak, televizyon programları izlemek ister. Bazen hâlâ arıyorlar. Yanıt vermeyi bıraktım.

İkinci hikâye bir grup kötü adam hakkındadır. Yerli teröristler diye adlandırır hikâye onları. Silahları, bombaları, çatışma planları olan, kuzeye giderek FBI’dan kaçmayı başaran ve kanıtları kimşenin bakmayacağı bir yere sessizce saklayan adamlar. Bu otuz dokuz kişinin tutuklandığı, iki ayrı insan avı başlatılan, FBI ajanlarının, polislerin ve politikacıların *bir suç örgütünü dağıtmış oldukları* için övündükleri bir hikâyedir. İlk hikâyede dipnot benim. Benden çok nadir bahsedilir. Ben sadece bir bilgi kaynağıyım.

Bundan memnunum. Hikâyeler örtüşüyor ama bunu çok az insan fark ediyordu. Bu da buzun üzerindeki o son günler hakkında çok sayıda soru soran insan sayısının az olduğu anlamına geliyordu. Bunu öğrenmek zorunda olan herkes olanların ve benim yaptıklarımın bütününe medyadan saklamanın benim için –sessiz, tuhaf, travma geçirmiş benim için– en iyisi olacağı konusunda hemfikirdi. Öyle ya da böyle, bana sormakla uğraşmadılar.

O ikinci hikâye benim bildiklerimin arasındaki bazı boşlukları doldurdu. Bana şu şekilde açıklanmıştı:

Babam gençken, ben doğmadan önce, aynı fikirlerle kafayı bozmuş adamlardan oluşan bir gruba katılmıştı. Onlar kendilerine yetmek istiyorlardı; rahat bırakılmak istiyorlardı. En başta sadece birkaç kişiydiler ve çoğunlukla sadece avlanıyor, balık tutuyor, içiyor ve sohbet ediyorlardı.

Sonra aralarına yeni bir adam katıldı, sadece konuşmakla yetinmek istemeyen bir adam. Albert. Onlara liderlik etmeye başladı. Sıkıcı bir sebepten —sanırım vergi kaçırdığı için— hakkında tutuklama kararı verilmişti. Yolculuklarından biri sırasında durdurulmuşlardı, onlara sadece stop lambalarından birinin yanmadığını söylemek isteyen bir polisti bu. Kamyonette üç adam vardı ve babam da onlardan biriydi. Polis öldürülmüştü. Babam sadece onların yanındaydı, o kadar, fakat yıllar sonra yüzlerce üyeleri ve onlarla ilişkilendirilen daha fazla cinayet olduğunda, döşemelerin altına boru bombaları ve otomatik silahlar gizlediklerinde ve insanlara para için şantaj yapmaya başladıklarında, onu o gün yüzünden hâlâ tehdit ediyorlardı. Kendisine bir kelime dahi etmediği ölü polis yüzünden.

Böylece FBI onların adımlarını atmış oldukları her bir mülkü didik didik ederken babamı bir şeyler saklamak için kullanmışlardı. İlk başta sadece para saklaması gerekmişti. Sonra Albert'ın evine baskın yapılmıştı ve onlar da çelik kasasındaki her şeyi bir kutuya atmış ve hemen kaçmışlardı.

Soğuk, gri bir odada otururken olanlar bana bu şekilde açıklanmıştı. Ellerimde mükemmel bir şekilde serinletilmiş bir kutu kola vardı, içemesem de gözlerimi dikmek için iyiydi, böylece bana her şeyi açıklayan kadına bakmak zorunda kalmıyordum. Bu kadın bir federal savcıydı. Bakımlıydı; düz kahverengi saçlarından törpülenmiş tırnaklarına ve ince ama pratik topuklu ayakkabılarına kadar. Onunla göz göze gelmekte sıkıntı yaşıyor-

dum. Alışmakta olsam da hâlâ nefret ettiğim bir şekilde bakıyordu bana, acıma ve dehşet arası bir bakış. Beraberinde fısıltıları da getiriyordu. *Yoksa o gerçekten...*

Bazen gözlerimi aşağı çeviriyor ve tırnaklarımın içinde kan olmadığını görünce afallıyordum, hâlâ. Toprak bile yoktu.

Babam için bir cenaze yapıldı. Tam olarak bir cenaze sayılmazdı aslında çünkü naaşı yoktu. Bir anma töreniydi. Bu fikir sosyal hizmet görevlilerinin birinden çıkmış ve yeni koruyucu ebeveynlerim tarafından gerçekleştirilmişti. Bana bileklerime kadar inen kolları olan siyah bir elbise ve siyah bir tayt almışlardı. Suratımdaki yara izlerini göstermek için saçlarımı geriye yapıştırdım ve vaiz tanımadığı bir adam hakkında nazik şeyler söylerken boş bir kilisede durdum. Bahsettiği adam onu duysa, tören sırasında söylenen her türlü Tanrı ve cennet ifadesinden nefret ederdi.

Benim yaralı olduğumu düşünüyorlardı ama açık bir yarayla, yara izi arasında fark vardı. Artık kanamıyordum. Daha kuvvetliydim. Ve eğer bu yara izleri bazen bazı şeyleri daha katılaştırıyorsa, bir sohbet ya da normal hayatın rutinleri sırasında teklemekten ilerlemeyi zorlaştırıyorsa bile, benim sadece unutmamı önlüyorlardı.

Yeniden arkadaşlarım oldu. Soru sormamayı öğrenmeleri haftalar süren eski dostlarım, Michelle ve Ronnie ve bir iki yeni arkadaş. Birkaç haftada bir Scott'la görüşüyordum, Will de bana espriler ve kedi resimleri bulunan e-postalar gönderiyordu. Griff'i bile bulmayı başarmıştım (izini bulana kadar Alaska'daki küçük kasabalara birçok başarısız arama yapmam gerekmişti) ve kısa süre sonra ondan sarı kar botları, hatıra dükkânından alınmış bir shot bardağı ve bir kutu tütsülenmiş somon bulunan yamru yumru bir paket geldi, hepsinin aynı dükkândan bir panik içinde satın alınmış olduğu belliydi. Onu ve kızını ziyaret etmeye gidip olanların onun suçu olmadığını söyledim ama bana inanmadı.

Hayatımda artık bir sürü insan vardı ve gölden, kazadan önceki kız olmasam bile hayattaydım ve neredeyse tamdım. Ait olduğum yerdeydim ve çoğu zaman bunu hissediyordum da.

Tabii bazen—

Bazen sağır olan kulağımı, şehir caddelerinin ve geveze insanların seslerini kessin diye belli bir şekilde çevirdiğimde, ani bir sükûnet bulduğumda, gözlerimi kapıyordum. Ve o anda kendimi yeniden ormanda, gölde buluyordum. Ormanım etrafımı çevreliyordu, burası anladığım bir krallıktı. Beni sevmeyen, benim de sevmediğim bir yerdi. Fakat vahşi doğa ve ben birbirimizden sevgi beklemiyorduk. Sadece hayatta kalmak istiyorduk.

Ve hayatta kalmıştım. Hayatta kalmaya devam edecektim.

Adım Jess Cooper ve hâlâ hayattayım.

Teşekkür

BU KİTAP BAŞININ etini yememe izin veren ve olay örgüsünü uzaktan andıran bir şey yakalayana kadar doğru yerlerde başıyla onay veren eşim Mike'la bir kamp gezisine çıktığımızda başladı. Temsilcim, Lisa Rodgers o taslağı okuyan ve bana elimde yazmaya değer bir şey olduğunu söyleyen ilk kişiydi; sürecin her aşamasına da (her zaman olduğu gibi) dikkatli bir yayıncı bakışıyla, sınırsız bir hevesle ve dışarıdan edinebilecek kadar şanslı olduğum bir iş deneyimiyle yaklaştı.

Asıl yazma süreci bir dağda, etrafım bana doğru mühimmat çeşitleri ve bir tilkinin tadının nasıl olacağı gibi ayrıntılarda uzmanlıklarını sunan muhteşem bir yazar ekibiyle çevriliyken başladı, bir yandan da Jess'in karşısına nasıl sıkıntılar çıkarsam diye düşünürken yardımcı oldular (o kadar ki onu birkaç kere yanlışlıkla öldürdük ve geri dönmek zorunda kaldık). O yüzden Scott Andrews, Andrew Pawley, Mike DeLuca, Susan Sielinski, Erin Hoffman, Al Bogdan ve Rita Oakes'a teşekkür ediyorum, aynı zamanda bize eşlik eden ineklere, hindilere, geyiğe ve ayıya da. Ve tatile giderken yanımızda kaçak gelen yolcumuza, oğluma da özellikle teşekkür ediyorum.

Bu yolculuk sırasında diğer birçok kişi desteğini, yorumunu ve bilgisini verdi. Annem ve babam her zamanki gibi müthişlerdi;

annem Alice, yazılar bulanıklaşmaya başladığı zaman metne taze bir çift göz oldu. No Name Yazı Grubu olmasa bugün nerede olurdu bilmiyorum, o yüzden Rhiannon Held, Corry L. Lee, Shanna Germain, Susan J. Morris ve Erin M. Evans’a teşekkür ederim – harikasınız. Day Al-Mohamed bana özellikle Jess’in sakatlıkları konusunda ölçülemeyecek derecede anlayış kazandırdı ve genel olarak kendisini tanıdığım için kendimi çok ayrıcalıklı hissettiğim muazzam bir insan oldu. Sylvia Spruck Wrigley ve Gwen Hill, uçaklar konusunda acı verecek derecede yetersiz bilgi dağarcığımı şöyle böyle kabul edilebilir bir seviyeye getirdi – onun dışındaki hataların hepsi bana ait. 2018 yılı mezunlarına bütün emek ve destekleri için teşekkür ediyorum ve hepimizin başlangıç yılımızı zaferle bitirmemiz için sabırsızlanıyorum.

Editörlerim Kendra Levin ve Maggie Rosenthal’a emekleri ve bir editör olarak verdikleri rehberlik için teşekkür ederim; siz olmasanız kitap böyle olamazdı. Kitabın tasarımı başından sonuna kadar gerçekten çok güzel; bu yüzden nefesimi kesen bir kapak hazırladığı için Dana Li’ye ve metne kusursuz bir şekilde uyan iç tasarım için Jim Hoover’a özellikle teşekkür etmek istiyorum. Ve tabii ki hecelemelemleri ve dur durak bilmeyen virgüllerimi düzelten Janet Pascal, Abigail Powers ve Jody Corbett gibi titiz redaktörlerim olmasa ne yapardım bilmiyorum.

Viking’teki ekibin tamamı muhteşem bir iş çıkardı, JAB-berwocky ekibi de öyle. Bu kitabın arkasında bunca muazzam yetenekli insan bulunduğu için çok şanslıyım.

Son olarak, bu kitapla birlikte büyüyen Vonnegut’a teşekkür ederim; sen olmasan ayaklarım çok üşürdü. Kimmiş benim akıllı oğlum? Senmişsin.

